ISBN 9985-[illegible]

Ohkorra [illegible] Ryanile [illegible] tausta [illegible] ku, [illegible] - ahnelt ja [illegible] ta vastupidi [illegible] Ryan ta lõpuks [illegible] ta. Ta [illegible]

KAY THORPE

MENU

SINGONI

Kay Thorpe

Menu

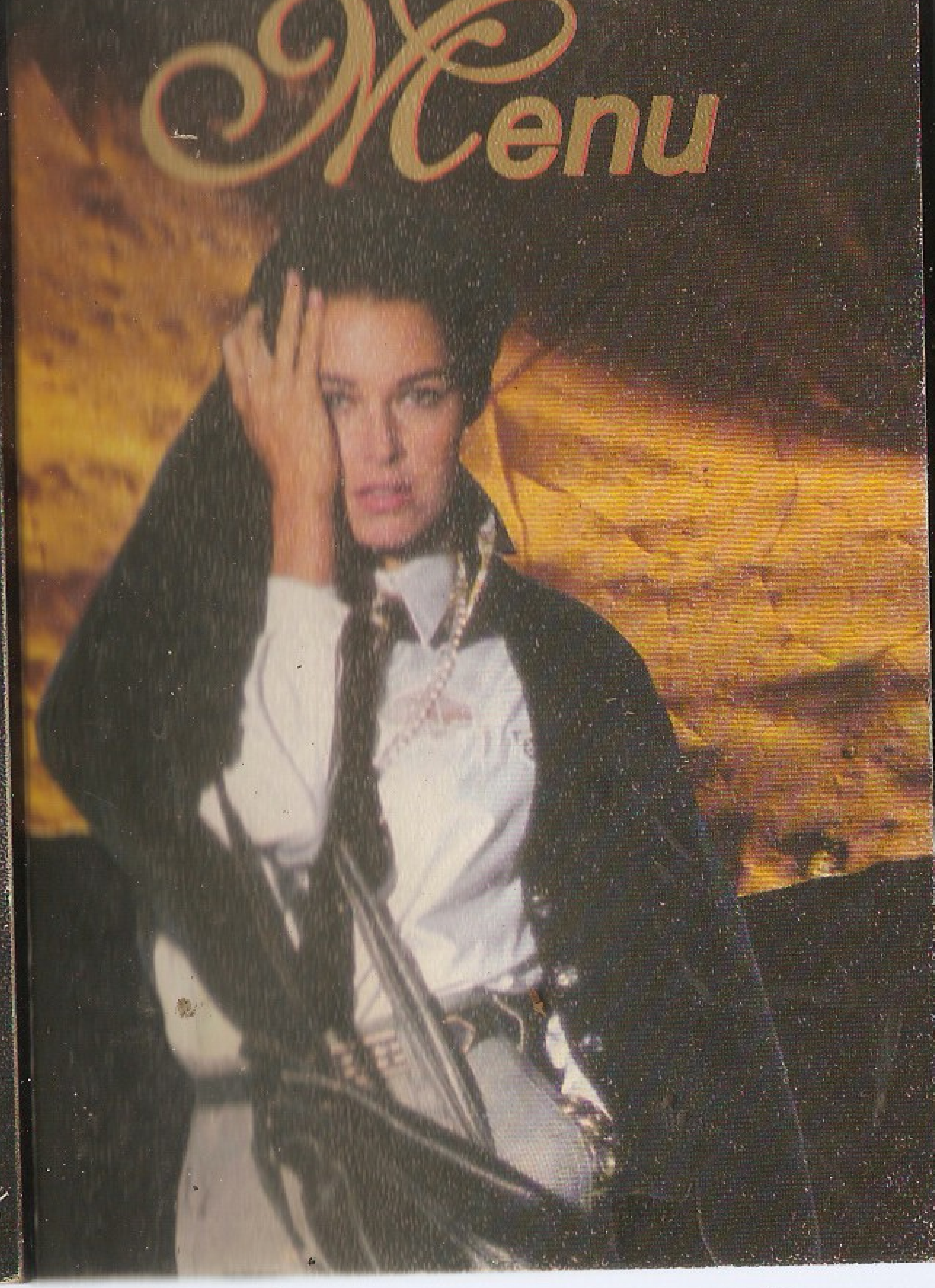

Kay Thorpe

MENU

Romaan

Kirjastus SINGONI

2000

Kay Thorpe

MENU

Noor näitlejanna Kerry West unistab lavamenust. Näib, et saatus annab talle selleks võimaluse. Neiu saab tõsise osa ja ta hakkab mängima koos oma ebajumala Ryan Maxwelliga! Selgub aga, et Ryan ei ole üksnes suur näitleja, vaid ta on ka Kerry saatus.

ISBN 9985-892-53-4

© Tõlge eesti keelde
OÜ SINGONI,
Tõnu Jaagu

"Kas kuulsite?" ütles neiu, kes seisis kulisside taga Kerry kõrval. "Räägitakse, et saalis on Ryan Maxwell ise!"

Kerryle tähendas sel hetkel too uudis vähe, Tema mõtted ja tunded olid seotud ainult ühe asjaga – mõne hetke pärast astub ta lavale lootuses oma ainsale võimalusele saada osa, mida ta tahtnuks kõigest hingest mängida.

Kõige raskem oli oodata, oodata ja kuulata, kuidas teised, kahtlemata nimekamad pretendendid kuulutavad oma õigusi Charmiani osale "Antoniuses ja Kleopatras". Kui see kuulsus tõesti saalis viibib, siis on teda kahtlemata tüüdanud lõputu rodu tundmatuid isikuid, kes taotlevad võimalust ilmuda lavale koos temaga, Antoniuse osa täitjaga.

"Kust sina seda tead?" küsis ta, sest temalt ilmselt oodati seda küsimust.

"Keegi tundis ta ära. Ta on paremal, kuuendas reas."

Sellel kellelgi pidid tõesti olema kassisilmad, arvas Kerry, kui ta poolpimedas saalis ära tundis, rääkimata juba sellest, et ta suutis tähelepanu esitatavalt tekstilt kõrvale juhtida. Kerryle endale tegi muret ainult see, millise mulje allistujatele jätab tema Charmian oma käskijat leinates.

Lavastaja andis talle märku. Kerry tõmbas sügavalt hinge ja kohendas rohelist tviidkleiti.

"West," ütles lavastaja ja tegi nimistus ta nime ette märgi. "Kui olete lõpetanud, väljute teiselt poolt."

Kerry astus poolhämarale lavale ja vaatas pimedasse tühjusse rambi taga.

"Tere hommikust," pomises ta arglikult ja kuulis, kuidas talle kusagilt vasemalt vastavad naise- ja mehehääl.

"Alustage vihmapalumisest," kostis temani sekund hiljem naisehääl. "Stewart annab teile repliigid."

Lavastaja abi Stewart, igavlev noormees violetsetes teksapükstes, istus temast paremal kaksiratsi toolil. Tal oli käes äralaperdatud tekstiraamat, millelt ta isegi ei vaevunud silmi tõstma.

Kerry neelas sülge, köhatas ja alustas:

"Las tulla hallist pilvest paduvihma, et näeksid kõik, kuis nutvad jumalad."

Kui ta lõpetas, järgnes pisike paus. Alt kostva sosina järgi taipas ta, et seal arutati midagi. Seejärel küsis naisehääl:

"Kas teie mängisite paar kuud tagasi teleseriaalis?"

Kerry kinnitas, et mängis küll, kuid lõi kartma, et võis selle ülestunnistusega endale kahju teha. Avalik arvamus oli selle seriaali vastu ja kahe nädala pärast selle näitamine lõpetati, kuid tema osa selles oli liiga väike selleks, et mõjustada läbikukkumist. Kui ta ei olnuks tookord raskes seisus, polnuks ta ilmaski seda osa endale võtnud. See ei sobinud talle.

"Tänan teid, miss West. Teatame teile tulemustest."

Mida muud sa siis õieti ootasid? küsis Kerry endalt pisut hiljem, kui astus veebruarilõgasse. Vähemalt kolm kandidaati ootas veel kulisside taga oma etteastet. Ega ta ometi tõsiselt lootnud, et temas leitakse tõeline Charmian ja kõigile teistele öeldakse ära? Sellised unistused jäävadki unistusteks. Need täituvad ainult romaanides.

Ei maksa ka lootust täiesti kaotada, ütles ta endale, seistes kõnnitee serval autodevoolu ees. Vaatamata sellele, et lavastaja abi pomin teda vähe innustas, leidis ta, et tal tuli välja päris hästi.

Ahaa, see auto vist peatub. Kui ta kiirustab, jõuab üle tee joosta...

Pidurikrigina ja raevuka signaalitamise saatel tundis Kerry, kuidas keegi tal käsivarrest kinni haa-

ras ja otse ei tea kust ilmunud takso rataste eest ära tiris. Üleni värisedes ja südamepekslemisest äärepealt teadvust kaotades tõstis ta pilgu, et oma päästjat tänada, kuid tardus samas jahmatusest, unustas isegi mõneks hetkeks läbielatud ohu. Kui palju kordi oli talle ajakirjadest ning raamatutest see ilmekas nägu vastu vaadanud? Kui mitu korda oli see sihvakas, paindlik mees tema silmade all publikut oma andega võlunud? Neiu huultelt lipsas ta nimi.

"Ryan Maxwell!"

Mehe suunurgad, mis isegi liikumatult peitsid endas pilkevarju, naeratasid.

"Olen enam kui meelitatud, et te mind sellistel asjaoludel ära tundsite. Kas teil on harjumus taksode alla tormata?"

"Ma ei märganud seda," habises Kerry.

"See on juba parem." Ta hoidis ikka veel neiu käsivart ja vaatas talle otsa. "Kas teil on paha? Olete väga kahvatu."

Kerry raputas endalt tardumuse maha. Mida see mees võib mõelda, kui ta teda niiviisi põrnitseb? Kuigi, jah, see kuulsus peaks olema sellise reageeringuga juba harjunud.

"Kõik on korras," ruttas neiu kinnitama. "Aitäh, et mind auto eest ära tirisite. Kui teid ei oleks olnud, oleksin... oleksin võinud..." Kerry peatus, mõistes, et väljendub mõnevõrra seosetult. "Nüüd on kõik juba täiesti korras," lisas ta pisut ebalevalt.

Maxwell hoidis teda ikka veel kinni.

"Nii see küll ei paista." Mehe hallide silmade pilk näis temast läbi tungivat. "Millal te viimati sõite?"

"Minu arvates ei ole see..." alustas Kerry.

"Üldiselt ei puutu see tõesti minusse," katkestas mees, "aga mis mõte on tõmmata teid ära ühe auto eest, kui te järgmise alla näljanõrkusest kokku vajute? Mida te täna hommikul sõite? Kohvi ja röstsaia?"

"Mina... jah," tunnistas neiu vastumeelselt. "Aga ma ei ole hoopiski näljane." Ta lisas pisut teravamalt: "Mind ei ähvarda minestamisoht."

"Ah vaat kuidas?" Maxwelli hääl kõlas sarkastiliselt. "Ma tunnen sellist kurnatud ilmet. Siinsamas nurgal on baar, kus leidub teile midagi tugevdavat."

"Palun teid," protesteeris Kerry ja püüdis kätt vabastada. "Ma ei või kuidagi..."

"...võtta vastu sellist ettepanekut tundmatult mehelt?" Nüüd oli ta hääles ilmne pilge. "Aga te ju tunnete mind, miss West."

Neiu tegi suured silmad.

"Kuidas te mu nime teate?"

"Olin teatris, kui te oma katkendit esitasite," vastas mees ja lisas sundimatult: "Teie punased juuksed tunneb ära juba kilomeetri kauguselt."

Maxwell tiris ta peaaegu vägisi kaasa. Ta käsi hoidis Kerryt õrnalt, kuid kindlalt. Neiu sammus nagu udus. Talle ei olnud päris selge, kas see toimub unes või ilmsi. Taevake, kõndida tänaval Ryan Maxwelli kõrval! See võib juhtuda ainult unenäos.

Aga kui see oligi unenägu, siis sarnaneb see väga tõelisusega. Ta tundis käsivarrel mehe sõrmede tugevust ja soojust ning ta mantli niiske villa lõhna. Paar korda tabas neiu endal möödujate pilke ja kuulis nende sosistamist, mida ta kaaslane üldse ei märganud. Ta ei lausunud sõnagi, kuni nad jõudsid õdusasse sooja, tammepaneeliga vooderdatud seintega baari.

"Istuge sinna," soovitas mees, võttis ta mantli ja viitas uksest kaugemal nurgas seisva laua poole. "Tulen kohe."

Kerry kuuletus. Maxwell astus kiiresti leti äärde, kus peremees teda tervitas. Neiu punastas kergelt, kui leti taga seisev mees heitis tellimust vastu võttes ta poole uudishimuliku pilgu. Kui heategija tagasi tuli, surus Kerry end nurka, nagu sooviks tema eest peituda.

Ryan Maxwell istus ta vastu, võttis sigaretitoosi ja pakkus talle suitsu. Kui neiu tänades keeldus, kergitas mees kergelt kulme, võttis endale sigareti, klõpsutas portsigari kinni, läitis suitsu kullatud välgumihkliga ja asetas selle lauale. Siis nõjatus ta toolileenile ja vaatas läbi suitsupilvekese kaaslase kuldpruunastest juustest raamitud näkku.

Neiu rohelised silmad vaatasid teda sama teraselt, kuid ta ei suutnud vältida piinlikkusepuna, kui mehe pilk langes kraest allapoole tema vanale, kuid puhtale tviidkleidile. Tal oli tunne, et teda hinnatakse, ja see hinnang ei ole kuigi kõrge. See ei olnud mingi ime, sest kindlasti oli mees harjunud nägema enda vastas ilu ja elegantsi topeltkehastusi. Ryan Maxwelli edust naiste juures levisid legendid. Nüüd teda nii lähedalt nähes taipas Kerry, milles on selle saladus. Mehest kiirgas mingit ebatavalist mehelikku ja uskumatult erutavat külgetõmbejõudu.

"Kas teile on väga vaja tööd?" katkestas Maxwell pikaleveninud vaikuse.

Neiu sundis end kergelt õlgu kehitama, ületades või vähemalt püüdes ületada kerget pööritust, mis lõkanuks ümber tema sõnad selle kohta, nagu ei oleks tal söögiisu.

"Mitte rohkem, kui kümnele tuhandele teisele, kui uskuda viimaseid teateid töötute näitlejate arvu kohta."

"Kahtlen, kas need ikka on päris täpsed," vastas mees. "Kindlasti on meid liiga palju. Praegu aga on jutt ainult ühest selle elukutse naisesindajast. Mida te tegite pärast seriaali?"

"Mitte midagi," vastas neiu viltuselt muiates. "Seriaal mind ei aidanud."

"Läbikukkumine tuleb vaevalt kellelegi kasuks." Ta vaatas neile kandikuga läheneva peremehe poole. "Tänan, Roy. Kõik on väga hea."

Kerry ette ilmus taldrik kartuli- ja lihapudingiga, nuga, kahvel ja klaas ning veinipudel, kaaslase ette aga klaas mingi läbipaistva vedelikuga. Peremees võttis mehelt vastu paar rahatähte ja lahkus naeratades – ta oli jootrahaga rahul.

Ryan kustutas suitsuotsa ja soovitas:

"Hakake sööma. Ärge laske sellel ära jahtuda."

Kerry võttis aeglaselt noa ja kahvli ning lõikas ära kooriku, mille all oli isuäratavalt lõhnav paks täidis. Ta hakkas pisut häbelikult sööma, tundes kogu aeg endal Ryani pilku. Mees võttis pudeli, täitis klaasi ja lükkas tema poole.

"Jooge see ära," ütles ta. "Pärast veel üks. Mitte miski ei soojenda sellest paremini."

Neidu soojendas juba tema naeratus. Selle kerge pilklikkus oli asendunud tõelise soojusega. Kerry tundis, kuidas tema aheldatus hakkab mehe veetluse mõjul kaduma. Ta naeratas tahtmatult Ryanile vastu ja ta nägu elavnes. Pilgust, mille mees talle saatis, kajastus mõtlikkust. Ryan jäi taas vait seniks, kuni Kerry lõpuks mõnuga ohkas ning tühja taldriku kõrvale lükkas.

"Väga hea puding," ütles neiu. "Nii head ei ole ma veel maitsnudki." Ta vaatas mehele ujedalt silma. "Veel kord suur tänu."

Ryani liikuv vasak kulm kerkis pisut.

"Selline suur tänu säherduse väikese pudingi eest? Teised oleksid arvanud, et niisugust tänu väärib ainult briljantpross."

"Kõik on suhteline, eks ole?" Kerry rüüpas klaasist lonksukese ja asetas selle lauale. "Tahan öelda, et see oleneb inimese vajadustest."

Jutuajamine näis meest üha enam lõbustavat.

"Sain aru, mida te öelda tahtsite. Väga mõistlik vastus väga taktitule märkusele." Ryan mõtles pisut ja küsis siis: "Kui vana te olete, Kerry West?"

"Kakskümmend kaks." Äkitselt muutus ta taas valvsaks, kuid lisas kiiresti: "Varsti saan kahekümne kolmeseks."

"Kas tõesti?" Mehe pilk jäi ilmetuks. "Millal siis?"

"Millal?" Ta ei suutnud aru saada, miks võiks Maxwelli huvitada tema sünnipäev. "Kui olla täpne, siis kahekümne kaheksandal märtsil."

"Kahekümne kaheksandal? Järelikult olete Jäär, aga mina olen Sõnn."

Pilkav tuluke mehe silmis ärgitas neidu juttu samas vaimus jätkama:

"Poleks osanud arvatagi, et teiesugune mees usub astroloogiasse."

"Ja teil olnuks õigus. Oma saatuse määrame ise."

"Alati see nii ei ole." Neiu imetles pisut oma rahulikku häält. "Saatus etendab igaühe elus teatud osa."

"Tõesti? Järelikult usute, et kusagil on olemas see ainus mees, kelle saatus on teile määranud, kellesse te armute ja kellele mehele lähete?"

Mees ilmselt õrritas teda. Kerry kergitas pead.

"Aga võib-olla ei ole mulle üldse saatusest ette nähtud mehele minna."

"Milline võimalus siis naisele veel jääb? Karjäär ei asenda talle perekonda."

"Seesama käib ka meeste kohta," andis Kerry kiiresti vastu.

"Teil ei ole õigus. Mehed võivad rahulduda oma tööeduga, kui nad seda tahavad. See vist viib meid meie jutuajamise sisu juurde, eks ole?"

Ta on lihtsalt talumatu, arvas Kerry. Millest see väidlus üldse alguse sai? Nad on täiesti võõrad inimesed ning sellised tavaliselt säherdusi jutte ei aja.

Kui peremees teatas, et baar varsti suletakse, muutus neiu ärevaks. Kell on juba kolm! Nad olid viibinud siin vähemalt nelikümmend minutit ning Ryan Maxwell on kindlasti väga hõivatud inimene.

"Vabandage," sõnas Kerry kohmetult, tõusis ja võttis käekoti. "Teil on arvatavasti aeg minema hakata."

"Kui mul on tarvis minna, siis ütlen," vastas mees rahulikult. "Istuge muretult ja jooge oma vein ära. Või soovite veel midagi?"

"Oh ei," vastas Kerry kiiresti. "Kõik on väga hästi."

Neiu võttis taas istet ja rüüpas klaasist, kuid tõmbas jooki kõrisse. Läkastamisest pisarad silmis, hakkas ta otsima taskurätti, ei leidnud aga seda ja võttis vastu tärgeldatud valge lapi sellest käest, mis oli talle kord juba appi tulnud.

"Ma ei mõelnud üldsegi, et peaksite kõik korraga ära jooma," tähendas Maxwell kannatlikult. "Nad panevad kinni alles viie minuti pärast."

"Ma lasen selle puhtaks pesta ja saadan teile tagasi." Neiu vaatas talle vapralt otsa. "Te vist peate mind päris tobukeseks. Ma..."

"Kui te veel kord vabandate, siis hoidke oma nahk," sõnas mees rahulikult. "Rätt jätke endale. Mul on teisigi." Ta sirutas taas käe, seekord selleks, et võtta Kerry klaas, millesse oli jäänud alles veerand sisust, ja asetas enda oma kõrvale. Siis avas ta taas portsigari ja pani suitsu ette. Kerry pilk jälgis ta päevitunud, peente, kuid tugevate sõrmede liikumist.

"Rääkige mulle endast," ütles Ryan äkitselt. "Olete juba ammu laval?"

"Viis aastat," vastas neiu. "Mõistagi kaasa arvatud teatrikool." Mehe huvi innustas teda jätkama. "Mul oli just parajasti lõppenud poolteiseaastane leping, kui mulle pakuti see osa teleseriaalis. Mõnikord arvan, et oleksin pidanud jääma Bratfordi."

"Te siis olite Bratfordis? Mida te seal tegite?"

"Algul kõike, mis kätte sattus. Alles viimastel kuudel hakkasin saama tõelisi osi." Ta vaatas mehele otsa. "Teie olete ka seal mänginud, eks ole?"

"Jah." Tumedate kulmude vahele tekkis väike korts

ja kadus otsekohe. "Väga ammu."

Kakskeist aastat tagasi, teadis Kerry. Ent kolmekümne nelja eluaastaga on ta väga palju saavutatud. Neli aastat tagasi tunnistati ta Hamleti esitus üheks sajandi paremaks interpretatsiooniks. Pärast seda tegi ta veelgi menukamalt kaasa kahes filmis ja näidendites, mis läksid säravate tähistena teatriajalukku. Antoinius on ta uus osa, kahtlemata ta loomingu üks keerulisemaid. Rahalises mõttes andis selline lavastus talle vähe. Shakespeare toob West Endis harva tulu. Seepärast kutsutigi end Charmiani ossa proovima vähetuntud näitlejaid, kes olid valmis rahulduma väikese osaga kuulsustele makstavast honorarist.

"Aga teie vanemad? Kas nemad teavad, kuidas te olete pidanud viimastel kuudel elama?"

"Minu vanemad surid, kui olin seitsmeaastane," vastas neiu. "Kuni kuueteistkümnenda eluaastani kasvatasid mind tädi ja tädimees, onu John."

"Mis sai edasi?"

"Tädi Alice suri." Kerry hääl kõlas lõdvalt. "Onu John abiellus aasta pärast uuesti. Ma... mul ei klappinud enam nendega."

"Siis otsustasite hakata näitlejaks."

"Mul oli alati selliseid kalduvusi. Kui onu John pakkus mulle raha teatrikoolis õppimiseks, näis see võimalus lausa ideaalne."

"Kõigile asjasthuvitatud pooltele," tähendas Ryan kuivalt. "Kus teie onu elab?"

"Austraalias. Ta kolis sinna paar aastat tagasi koos uue naisega."

"Ja kõik sidemed katkesid."

See ei olnud küsimus, vaid nentimine. Kerry asus nagu tavaliselt oma sugulasi kaitsma.

"Mitte midagi sellist. Me vahetame kirju ning nemad saadavad mulle sünnipäevaks ja jõuluks kinke..."

"...mille te pakite lahti oma väikeses Londoni toa-

keses nukras üksinduses?"

"Väikeses toakeses küll, kuid vaevalt üksinduses. Missis O'Kifi juures elab kaks halastajaõde, kaks arstiteaduskonna üliõpilast, üks tulevane kapitalist ja mina."

"Viimane järjekorras, kuid mitte tähtsuselt." Maxwell nõjatus tooli kõrgele leenile ja silmitses neidu mõtlikult. "Panin tähele, et täna ei kasutanud te kordagi teksti. Kas õppisite osa pähe või olete Charmiani varem mänginud?"

"Minu viimase Bratfordi-kuu ajal etendati mõlemat "Kleopatrat". Shaw' omas oli mul ainult lühiosa, kuid Charmiani tegin terve nädala."

Kerry kogus julgust.

"Ma tean, et selliseid asju ei küsita," sõnas ta ebalevalt, "aga kas teie arvates on mul väljavaateid?"

Mees ei vastanud kohe. Ta nägu muutus pisut karmimaks.

"Lõplik otsus ei olene minust mitte mingil määral," ütles ta lõpuks.

"Ma tean seda." Tal oli koledasti piinlik, et Ryan võib ta sõnu valesti mõista. "Ma ei mõelnud seda, mida te... et ma... kuidas te võisite isegi mõelda..."

Neiu hääl katkes. Ta langetas pilgu ja hammustas huulde. Kes teda ometi keelest tõmbas! Pole ime, kui mees tõlgendas ta küsimust palvena tema kasuks sõnake kosta.

Kui ta taas pilgu tõstis, siis mees naeratas. Kerryl langes koorem südamelt.

"Ei," vastas Ryan. "Nii ma ei mõelnud." Ta vaikis pisut ja küsis: "Miks te nii väga seda osa soovite? Teile on väga vaja raha?"

"Raha?" Neiu häälest kostis siirast imestust. "Oo jaa, muidugi oleks väga hea taas teenistust leida, aga ma mängiksin ka tasuta." Nüüd rääkis ta elavalt ja innukalt. "See on ju oivaline näidend, kas te ei

leia? Selles on Shakespeare iseennastki ületanud."

"Teie arvates on see tema suurest nelikust parim?"

"Parim – see ei ole päris õige sõna. See on niivõrd eriline, et ma ei mõista, kuidas võiks seda võrrelda "Hamleti" või "Othelloga"."

"Aga ometi on ju ka see tragöödia."

"Jah, aga täiesti teises laadis. See..." Kerry otsis sõnu oma mõtte väljendamiseks. "See on ebatavaline lugu kahe inimese armastusest, kes on proovinud peaaegu kõike, mida elu võis neile anda. See ei ärata samasuguseid tundeid, nagu teised suured tragöödiad."

"Mees ja naine, kes on oma auahnuses täiesti põhimõttelagedad." Ryani huuli kõverdas sardooniline naeratus. "Kas teile ei näi, et ainult Shakespeare võis võtta kaks säherdust olendit ja esitada neid kaastunnet äratavate tegelastena?"

"Vist jah..." Nii kiire meeleolumuutus tegi Kerry pisut murelikuks.

Samas leidis neiu, et peale nende ei ole baaris enam kedagi.

Ta heitis Maxwellile pilgu ja sõnas kohmetult:

"Nad vist hakkavad tõesti sulgema. Ma olen juba nagunii palju teie aega raisanud."

Seekord ei hakanud mees vastu vaidlema.

"Toon teie mantli," ütles ta.

Uksel küsis Maxwell:

"Kuhu te kavatsete nüüd minna?"

"Koju," vastas Kerry, võbisedes külmas õhtuniiskuses.

"Kus te elate?"

"Camberwellis. Üle tänava on metroojaam," ruttas neiu lisama.

Mehe hallid silmad pöördusid vahepeal kasvanud autovoolule.

"Ja tänavat ületades riskite taas elu kaotada! Minu auto on teatri juues põiktänavas."

"Ma ei või kuidagi..." alustas Kerry täna juba teist korda, kuid ka seekord ei hakanud mees tema vastuväiteid kuulama, vaid võttis tal käe alt kinni ning viis teatri poole.

Mõni minut hiljem, kui Kerry istus Maxwelli kõrval tumesinises "Roveris", püüdis ta lõdvestuda ja ebatavalist luksust nautida. Iga ta närv oli pingul rooli taga istuva mehe lähedusest. Kui nad olid sõidukisse istunud, aitas Ryan tal turvavööd kinnitada ning Kerry võbises ikka veel tema sõrmede puudutusest, kui nende käed korraga pandla poole küünitasid. Silmi tõstes nägi ta mehe nägu endast kõigest mõne sentimeetri kaugusel ja paari lõpmatult pika sekundi vältel, millal hallid ja rohelised silmad kohtusid, oli tal tunne, nagu oleks maailm tardunud liikumatuks. Siis naeratas mees kergelt ja nihkus eemale. Kerry ei kahelnud, et ta segadus ei jäänud Ryanil märkamata ning lõbustas teda.

Ummikute tõttu pääsesid nad edasi aeglaselt. Alates Cambridge'i ringist hoidusid nad magistraalteedest eemale. Pärast silla ületamist juhatas Kerry mehe Walworthroadil õigele tänavaotsale.

Kui auto oli peatunud kõrge kitsa maja ees, oleks neiu andnud ei tea mida võimaluse eest hüpata lihtsalt välja, astuda luitunud trepist üles ja kaduda olematusse. Ent enne seda oli tarvis vabastada end turvavööst ja veel kord abistajat tänada.

Näis, et Ryan ei kuulnud teda. Ta pilk püsis hämarusse sulaval majaderivil.

"Mul on tunne, nagu oleksin naasnud minevikku," ütles ta vaikselt. "Otsekui oleksin elanud sellessamas tänavas, kui Bratfordist Londonisse tagasi tulin, kuigi see tänav asus kusagil Blumsburys. Isegi kauplus tänavanurgal oli täpselt samasugune."

Raske uskuda, arvas Kerry, et see mees võis kunagi olla teistsugune, kui praegu. Menu oli saanud nii

kindlalt ta kuju koostisosaks, et ta ei suutnud mehe kirjeldatud pilti kujutleda.

"See on tõsi," sõnas Ryan. Neiu adus, et mees vaatas tema poole ning luges ta näolt mõtteid. "Me kõik oleme kusagilt alustanud." Ta hääletoon ei olnud enam nii tõsine, nagu seni. "Te lähete oma rada mööda, Kerry. Ärge siis mind alt vedage."

Kerry ei taibanud isegi, kuidas ta kõnniteele sai. Neiu lõi autoukse kinni ja nägi, kuidas kaaslane talle hüvastijätuks lehvitas. Siis hakkas auto liikuma ja kadus mõne viivuga silmist.

Ongi kõik, mõtles neiu nukralt. Niipea, kui mees üle silla jõuab, on tema tal meelest läinud.

Kui Kerry astus räsitud, luitunud tapeetide ja külma kivipõrandaga vestibüüli, lõi talle ninna praetud sibula lõhn. Teise korruse trepimademel lõhn tugevnes. See hoovas parempoolsest avatud uksest, kust ilmus nähtavale pikk lohakalt riietatud noormees paksus kollases kampsunis. Ühes käes oli tal pann, millel särises lihatükk sibulatega, teises tinalusikas.

"Mulle näis, et uks kolksatas," ütles noormees teda reipalt tervitades. "Noh, kuidas sul läks?"

Kerry sundis end naeratama.

"Aga kuidas sellised asjad harilikult ikka lähevad?"

Philip Proctori sümpaatne, mitte millegi poolest silmapaistev nägu muutus.

"See ei ole üldse selle tüdruku moodi, kes lahkus siit hommikul kindla kavatsusega näidata kogu maailmale, mida ta suudab."

"Ta näitaski, kuid maailmale ei avaldanud see erilist muljet."

"Tahad öelda, et sulle öeldi ära?"

"Noh... mitte päriselt nii." Kerry toetus trepikäsipuule ja tundis, et võib iga hetk nutma puhkeda. "Oh, Philip, mul ei ole vähimatki lootust. Ta ei öelnud küll seda, sest ei tahtnud mind kurvastada, aga nii ta arvab."

"Kes arvab?"

"Ryan. Ryan Maxwell. Ta tegi mulle välja lihapudingi."

Philip vaatas talle mõne sekundi arusaamatuses otsa, raputas siis pead ja heitis pilgu pannile, mida ta ikka veel käes hoidis.

"Kuule," ütles ta, "ma keetsin kohvi. Astu sisse, joo tassitäis ja räägi mulle kõik mõistlikult ära. Ma ei saa millestki aru."

Väikeses toas, mis oli täpne koopia tema enda omast korrus kõrgemal, võttis Kerry istet, noormees aga astus akna all seisva väikese pliidi juurde, leidis eesriidega kaetud seinaorvast veel ühe tassi ja alustassi, asetas need lauale seal juba oleva komplekti vastu ning viitas savikannule.

"Joo, kuni ma olen lõpetanud. Olen kohe valmis."

Philip segas panni sisu, võttis soojenema pandud taldriku, kõhkles pisut ja pöördus Kerry poole.

"Kui sul on kõht tühi, siis sellest jätkub mõlemale."

Neiu raputas pead.

"Ei, tänan. Ma olen juba söönud. Pealegi on mul veel varuks kotlett."

"Noh, olgu siis." Noormees asetas taldriku lauale ja istus ta vastu. "Nüüd aga räägi kõik algusest peale ära. Sa ütlesid, et keegi Maxwell tegi sulle pudingi välja. Kuule! Kas see Maxwell on seesama Maxwell?"

Viie minutiga oli Kerry kõik päevasündmused lagedale ladunud. Vahepeal rüüpas ta kohvi ja tundis end hoopis paremini.

"Näed nüüd, ta ei vastanudki mulle, kas mul on mingitki lootust seda osa saada. Minu arvates tahtis ta pelgalt mu tundeid säästa."

"Hm-m-m," venitas Philip. "Sinu sõnade ja selle järgi, mida ma olen tolle mehe kohta lugenud, ei ole ta küll selline mees, kes hakkaks kellegi tundeist hoolima. Aga tema viimased sõnad enne seda, kui sa

autost väljusid? Ta ju palus sind, et sa teda alt ei veaks?"

"See oli lihtsalt nali. See ei tähenda midagi."

"Võib-olla see ongi nii. Teiselt poolt aga võis ta pidada silmas, et ta tõesti kostab sinu eest sõnakese, ja kui sa selle osa saad, siis pead ta usaldust õigustama."

Kerry tahtnuks teda uskuda. Siis jääks talle alles kas või mingi petlik lootuse illusioon. Ent tõsiselt ei saanud sellega arvestada.

Uksele koputati ja astus sisse temaga ühevanune noormees. Ent sellega tema ja Philipi sarnasus lõppeski. Ta oli pikkuselt üle keskmise, heledad lokkis juuksed ümbritsesid ilusat nägu ning ta valge särk, hall ülikond ja hoolikalt käsivarrele heidetud mantel erinesid järsult Philipi väljanägemisest.

"Kui sa juhtud nägema Kerryt..." alustas ta ja märkas alles siis, et Philip ei ole üksinda. "Ah näe, kus sa olid, kui ma siin sind oodates tolknesin!" hüüdis ta solvunult. "Sa vist unustasid, et leppisime eile kokku kohtuda kell kaks."

"Oi issand, muidugi!" Kerry vaatas talle süüdlaslikult otsa. "Palun anna andeks, Ralph, mind peeti kinni."

"Seda ma näen."

"Muidugi mitte mina, kulla sõber," sekkus Philip heasüdamlikult. "Meie Kerry suhtles kuulsustega, vähemalt ühega neist."

"Mida ta räägib?" See teave Ralphi ei rahuldanud. "Kus sa siis ikkagi kogu selle aja olid?"

Mitte mingil juhul ei hakka ma kogu seda lugu otsast peale rääkima, otsustas Kerry. Ausalt öeldes oli kogu see vahejuhtum talle tähtsuse kaotanud. Pealegi – kas see üldse oli või ta ainult kujutles seda?

"Ära pane seda tähelegi," sõnas neiu hooletult. "Lihtsalt ärakuulamine võttis rohkem aega, kui olin arvestanud." Ta heitis pilgu diivani otsa juures lõbusalt

tiksuvale äratuskellale. "Kas siis lähme? Pole ju veel kuigi hilja."

"Galerii suletakse külastajatele veerand neli," lausus Ralph külmalt. "Ma ju eile ütlesin."

"Kuhu te üldse minna mõtlesite?" küsis Philip. "Parlamenti?"

"Tahtsin Kerryle börsi näidata."

"Ah nii." Sarvraamides prillide taga helkisid naerusädemed. "Kahju küll, et ta sellisest lõbust ilma jäi. Aga pole viga. Selle asemel võid ta kinno viia."

"Kahjuks on see võimatu," kuulutas Ralph tähtsalt. "Õhtu on mul kinni. Boss andis mulle eriülesande."

"Kes ta sulle on – öine varas?" Ralphi tähtis nägu tegi Philipile nalja. "Pole viga, ära muretse, vana. Tead, mida me teeme? Mina lähen Kerryga kinno ja räägime sulle homme, mida nägime."

"Meil on sinuga erinevad maitsed, Proctor. Kerry, mul on enne tööleminekut veel pisut aega. Võiksime minna kusagile teed jooma."

"Tänan, Ralph, aga ma vist jään koju. Pea hakkab millegipärast vigurdama. Minust saaks sulle vilets kaaslane."

Noormees seisis pisut aega, pilk neiu näol, siis pöördus ta Philipi poole ja ta nägu muutus veelgi külmemaks.

"Noh, olgu. Siis jätan hüvasti. Loodetavasti läheb su peavalu varsti üle."

"Muidugi läheb, vana," pomises Philip vaikselt, kui Ralph oli neile selja pööranud. "Niipea, kui uks on sinu järel sulgunud."

"Miks sa temaga nii käitud?" küsis Kerry, kui uks oli sulgunud. "Ta on väga huvitav poiss, kui oled temaga lähemalt tutvunud."

"Hoidku jumal mind selle eest!" Philip puistas helde käega suhkrut kohvitassi, mille neiu talle ulatas.

"Ralph Mayson on nagu see ravim, mida mulle gripi puhul kirjutati. Ta on talutav ainult väikestes annustes." Noormees rüüpas mõnuga kohvi. "Aga mulle poleks paha täna kinno minna. Me ei ole seal juba ei tea mis ajast käinud. Mida sa arvad?"

"Ma ei saa seda endale lubada," vastas Kerry arukalt.

Noormees muigas.

"Sina küll ei saa. Mina aga sain täna posti teel tšeki. See ei ole küll ei tea mis varandus, kuid piisavalt suur, et seda tähistada, kui leiame sobiva filmi."

"Parem oleks, kui sa seda rahakest ära ei raiskaks. Igal juhul ei ole mul erilist tahtmist kinno minna."

"Mida sa siis kavatsed teha? Istuda üleval oma toas ja unistada tulevasest edust?" Neis naeratuse saatel öeldud sõnades ei olnud jälgegi õelusest. "Parem elame paar tunnikest oma lõbuks. Muretsema hakkame siis, kui kõik on lõplikult läbi löödud."

"Selle järgi, kuidas sina rahasse suhtud, ei tule seda kaua oodata." Ometi ei suutnud tema teeseldud karmus noormehe suuremeelsusele vastu panna. "Aga uus mikroskoop, mida sulle on väga tarvis?"

"Rahast piisab sellekski. Nüüd aga ära enam vaidle ja sea end kiiresti valmis. Meile mõlemale on kasulik ennast pisut tuulutada."

Kerry ei suutnud sellele vastu vaielda. Poleks tõesti paha end pisut tuulutada, eriti tema seltsis. Sellest ajast peale, kui ta siia elama asus ja kohtas trepil Philipit, võttis too ta enda hoole alla nagu vanem vend, kuigi oli temast kõigest üheksa kuud vanem. Temaga koos tundis Kerry end alati vabalt ja kergelt, nagu sissekantud toasussides. Hoopiski mitte nii, nagu koos Ryan Maxwelliga, leidis ta tahtmatult. Võib-olla leidubki naisi, kes suudavad tunda end koos selle mehega vabalt, kuid tema ei kuulunud selliste hulka. Olnuks parem, kui ta oleks tänast vahejuhtumit pelgalt unes näinud.

"Noh, olgu siis," nõustus Kerry, peites oma tänased meenutused mälusalvedesse. "Lähme pealegi." Ta asetas tühja tassi lauale ja tõusis. "Ma pean end korda seadma. Millal me minema hakkame?"

"Kohe, kui valmis oled." Philip tõusis samuti. "Ma vaatan lehtedest järele, kus midagi mängitakse."

"Aga kuidas on ümberriietumisega?" soovitas neiu.

"Mis siis õieti lahti on? Minu arvates käib niigi."

"Üldiselt pole vigagi, peale selle, et su püksid näevad välja nii, nagu oleksid nendes maganud."

"Tõsi või?" Philipit ei häirinud see põrmugi. "Noh, siis panen teised jalga." Ta vaatas toas ringi. "Need peavad siin kusagil olema."

"Ripuvad kapis," seletas neiu kannatlikult. "Pressisin neid eile. Oled unustanud?"

"Õige küll. Tark tüdruk. Mine nüüd, muidu ei jõuagi me majast välja."

Üleval oma toas seisis Kerry pisut aega kõhklevalt, läks siis aeglaselt diivanilaua juurde ja hakkas seal lebavas ajakirjade kuhjas sorima. Kui ta otsitava kätte leidis, lappas ta seda, kuni jõudis viiekümne viienda lehekülje fotoni. Selle lehe rebis ta ettevaatlikult välja. Ryan vaatas talle sellelt pildilt vastu paratamatusega leppinud inimese näoga. Neiul oli kerge kujutleda, kuidas ta seal istus, kuni piltnik kaameraga õiendas, ja mõtles, millega ta võinuks sellise ajaraiskamise asemel tegelda.

Endale ootamatult kägardas Kerry lehe kokku. Miks ta üldse selle pildi juures uneles? Mida kiiremini ta Ryan Maxwelli unustab, seda parem.

Film, mille nad lõpuks valisid, oli prantslaste tehtud ja osutus väga heaks. Pärast seanssi nõudis Philip, et nad läheksid väiksesse itaalia restorani, kus pakuti oivalisi spagette. Kui nad koju jõudsid, hakkasid Kerry silmad väsimusest kokku kleepuma ning ta nõustus meeleldi Philipi soovitusega kohe magama minna.

Neiu avas hallil külmal hommikul silmad vastu akent rabiseva vihma peale. Kaminas gaasi süütamiseks tuli lipata mööda kulunud vaipa kraani juurde, mis oli öö jooksul kinni jäänud. Hoopis meeldivam olnuks sooja voodisse jääda. Pealegi ei olnud tõusmiseks erilist vajadust.

Järsk telefonihelin vestibüülis ei tekitanud temas mingit reageeringut. Alles siis, kui naisehääl nimetas tema nime, hüppas Kerry kiiruga voodist välja. Süda peksles rammestavalt. Kes võis talle kell pool üheksa helistada? Kui ehk...

Neiu ei mäletanud, kuidas ta hommikumantli selga tõmbas ja alla jooksis. Perenaine seisis, toru peos ja märtriilme näol.

"Palun öelge..." alustas ta, kuid Kerry ei kuulnud teda. Ta kahmas toru perenaise käest ja sundis end ütlema:

"Kerry West kuuleb."

Kahe minuti pärast pani ta toru peost, laskis pilgu üle ärevil korteriperenaise ja pöördus ärevalt trepi alumisel astmel seisva hommikumantlis Philipi poole.

"Ma sain selle osa," ütles ta nagu unes. "Ma hakkan mängima Charmiani."

Noormehe nägu lõi särama. Ta tormas Kerry juurde, haaras temast kinni ja keerutas ringi, eirates täielikult missis O'Kifi, kes laitvalt keelt laksutas.

"Sa said selle, sa said! Ma teadsin, et nii läheb!" Ta asetas neiu põrandale, astus sammu tagasi ja tegi talle narrikummarduse: "Uus Ellen Terry!"

Uksed avanesid, ilmusid inimesed ja kostis hääli, mis nõudsid selgitusi selle kära kohta. Juubeldav Philip tegi üksikasjad teatavaks ning mõlemalt trepimademelt kõlas Kerryle õnnitlusi.

"Mõelda vaid," rääkis Philip perenaisele. "Kunagi

võite panna kolmandale korrusele mälestustahvli pealdisega, et siin elas kunagi kuulus Kerry West."

"Seda me veel vaatame," turtsatas perenaine. "Aga mis näitemäng see säherdune on?"

"Mis näitemäng?" Philip püüdis teha tõsist nägu. "See on... vaadake... Räägi sina, Kerry: Sul tuleb see paremini välja. Oh issand, ta on ju välja lülitunud. Kerry, ärka üles! Missis O'Kif tahab teada, mis näitemäng see on."

Kerry vaatas talle osavõtmatul ilmel otsa. Näidend? Sellele ta ei mõelnud. Ta suutis mõelda ainult sellele, et nüüd näeb ta kindlasti jälle Ryan Maxwelli.

≈

2

"Antoniuse ja Kleopatra" esimene lugemisproov oli teatri lähedal proovisaalis. Esimeste hulgas saabunud Kerryle näidati kätte tema koht pika, peaaegu kogu ruumi täitva laua kaugemas otsas. Sealt jälgis ta mõningase ärevusega segatud uudishimuga saabuvaid näitlejaid. Kõik nad näisid olevat rahulikumad ja enesekindlamad kui tema, säherduste olukordadega hoopis enam harjunud, kui välja arvata üks tumedapäine neiu. Veel üks uustulnuk pealinna laval?

Paljud olid talle juba tuttavad. Ühtesid oli ta näinud, teistest kuulnud. Laua ülemises otsas istuv rässakas halliseguste juustega mees oli Edmund Peters, kes mängis Octavianust. Koos Howard Winstoniga arutasid nad millegi üle elavalt lavastajaga, erakordselt andeka ja tohututе kogemustega mehega, kes oli töötanud koos enamikuga nendest. Warren Trenti tunti Inglismaa parima Shakespeare'i tõlgendajana. Temaga koos töötamine oli juba iseenesest suur au.

"Charmian või Ira?" küsis tema kõrval kellegi lõtv hääl.

Kerry pööras kiiresti pead ning sattus hooletult toolileenile nõjatuva mehe terase pilgu alla. Tumeda kulla karva tihe juuksepahmak langes ta stiilse kuue kraele ning päevitunud näos särasid kirkad sinised silmad.

"Adrian Vohan," esitles ta end ja saatis talle naeratuse, mis oli mõeldud naiste südamete võlumiseks.

"Kerry West," vastas neiu.

Temale sihitud naeratus muutus veelgi pimestavamaks.

"Seega siis olete Charmian." Adrian nihutas endale tooli ja võttis istet. "Selliseid juukseid musta paru-

ka alla peita oleks lihtsalt patt. Tõeline Tiziani varjund on suur haruldus. Pärast Moyra Shirerit toote teie selle jälle lavale."

"Järelikult pean püüdma olla tema maine vääriline," vastas Kerry tõsiselt. "Nägin teid möödunud aastal Stratfordis "Richard III-s", mister Vohan. See oli väga hea lavastus!"

"Oo jaa," sõnas mees pisut kuivalt. "Huvitav, kuidas te mind seal märkasite? Mul oli selles kõigest tosinkond repliiki." Ta kummardus neiule lähemale. "Miks mina teid seniajani näinud ei ole? Mida te olete mänginud?"

"Väga vähe." Kerry ei tahtnud seriaali katastroofist rääkida. "Olete vist olnud välismaal, mister Vohan?"

"No milleks see mister? Te olete vist äsjakoorunud tibu. Hoiduge onu Adriani lähedusse. Ma vaatan teie järele."

"Minu meelest oleks mõistlikum, kui ise oma huve kaitseksin," sosistas neiu.

"Mõistlikum küll, kuid igavam. Ma..." Mees ei lõpetanud. Ta pilk suundus kaaslasest mööda ukse poole ja ta ilme muutus. "Näete, seal ongi kuningas ja kuninganna. Loodetavasti ei unustatud neile punast vaipa jalgade ette laotada."

Kerry järgis Adriani pilku ning ta süda võpatas, kui uksele ilmus hallis ülikonnas kõrge kuju. Neiu nägi ainult *teda* ja seepärast ei märganudki tema kaaslast enne, kui see asetas oma õrna valge käe Ryani varrukale ja ütles midagi, mis kutsus esile Maxwelli kerge naeratuse ja ümberseisjate naerupahvaku.

"Leedi suvatses naljatada," lausus Adrian poolihääli.

Hämmastununa mehe küünilisest toonist vaatas Kerry talle otsa, kuid tema ning kõigi teiste toasviibijate pilgud olid suunatud Ryani kõrval seisvale naisele. Kerry ei suutnud seda neile pahaks panna. See naine vääris tõesti vaatamist. Pisut keskmisest

pikem, vapustava figuuriga oma punases liibuvas kleidis ja ilusa näoga Paula Vincent oli viie Stratfordi hooaja veteran, kui sellist sõna sobib pisut üle kolmekümnese naise kohta tarvitada, ning üks West Endi populaarsemaid näitlejaid.

Pole siis ime, et ajalehtede klatšiveerud seostavad alailma selle naise nime Ryaniga. Tal on kõik, mis võib naist meeste silmis veedelda – ilu, anne ja rikkus —, kuigi sellel viimasel oli Ryan Maxwellile vaevalt erilist tähtsust.

"Huvitav, kui kiiresti Ryan Vincenti kohale asub?" sosistas Adrian. "Vaese mehe surmast ei ole möödunud aastatki."

"Arvate, et nad kavatsevad varsti abielluda?"

"Nemad?" Mees naeris. "Kullake, kui meie väike Paula on millestki huvitatud, siis langetatakse otsus ühe häälega. Kui ta midagi tahab, siis ta selle ka saab. Ta tahab Ryan Maxwelli."

"Kust te seda teate?"

"Ta ise ütles mulle," vastas Adrian lühidalt. "Niiöelda otseallikast."

"Kas tunnete teda hästi?" küsis Kerry pikkamisi.

Mees kehitas õlgu.

"Piisab, kui ütlen, et tunnen teda."

Ukse juures seisjad hakkasid laiali minema. Istuti mõlemale poole lauda. Ryan ja Paula sattusid loomulikult lavastaja kõrvale, kes, nagu ta kaks assistenti, tervitasid neid mõõduka entusiasmiga. Avati tekstiraamatud ja jutud vaibusid.

Korraga kõlas üle ruumi Warren Trenti assistendi vali ja selge hääl.

"Adrian, mida sina seal teed? Sinu koht on Erose kõrval."

"Mulle meeldib siinne seltskond rohkem," kostis teeseldult hooletu vastus. Kerry põsed lõid lõkendama, kui kõigi kohalolijate pilgud temale pöördusid. Keegi

hakkas naerma ja ütles midagi, mille peale ta naaber itsitas. Kerry ei julgenud laua ülemises otsas istujate poole vaadata.

"Vabanda, et ma sinu seatud korda rikkusin, Jenis," jätkas Adrian, "aga ma olen end juba mõnusalt sisse seadnud. Mind on ju siit kuulda, Warren?"

"Loodetavasti kuulen teid kõiki igalt poolt," vastas lavastaja toonitatult jahedalt. "Lase olla, Jenis, see ei ole tähtis. Alustame."

Järgmisel hetkel unustas Kerry oma pahameele selle pärast, et Adrian talle tähelepanu tõmbas. Nüüd ei tohtinud mõelda millelegi kõrvalisele. Terve esimese vaatuse aja istus ta nagu nõeltel, alustas närviliselt ja kippus komistama, kuni oli end kokku võtnud ja enesekindluse tagasi saanud. Pärast seda erilisi raskusi enam ei tekkinud ning kõigi nende stseenide ajal, milles ta ei osalenud, võis ta pühendada kogu tähelepanu Antoniuse oivaliselt kõlavale häälele.

Ryan luges oma teksti uskumatult kiiresti, kuid ometi läks tal korda panna igasse sõnasse eriline mõte. Tema surmastseen pani kohalolijad võbisema, nagu oleks tuulehoog läbi lehtede puhunud. Kerryle kerkis klomp kurku. Kui ta suutis juba esimesel lugemisel äratada selliseid tundeid, siis millise mulje ta jätab etenduse ajal!

Paula jättis talle hoopis nõrgema mulje. Kahtlemata valdas ta teksti ja sobis oma osasse välimuselt, kuid juba praegu oli ta tõlgenduses midagi, mis Kerryle ei meeldinud. Võluv ja temperamentne näitlejanna tundis end Antoniuse kõrval ilmselt peaosalisena. Osa selline esitus oli küll väga ahvatlev, kuid täiesti väär, sest Shakespeare oli pidanud silmas ainult üht peategelast – Antoniust. Sestap näis üpris tõenäoline, et proovide ajal võib tulla ette tõsiseid heitlusi.

Proov kestis üle kolme ja poole tunni. Lõpetuseks pidas Warren pisikese kõne, tänas kõiki ja soovis

näha dekoratsioonikavandeid. Need leidsid heakskiitu. Seejärel tuli midagi arutelu taolist. Warren rääkis näidendist üldse ja üksikutest osadest ning tegi seda loominguliselt väga taibukalt.

Kui ta oli lõpetanud, ei kärsinud Kerry oodata tõeliste lavaproovide algust, et näha, kuidas tuntud lavastaja ideed kehastuvad. Ta tundis juba ette, mis sellest välja tuleb, ja see pidi olema midagi suurejoonelist.

"Kuidas oleks, kui kusagil midagi jooksime ja õhtustaksime?" küsis Adrian, kui toolid olid eemale nihutatud.

Kerry lõi kõhklema.

"Ma ei ole väljaminekuks riietatud."

Mehe silmad libisesid korraks üle ta sinises kostüümis sihvaka kuju.

"Kõik oleneb sellest, kuhu me läheme. Minu meelest näete välja väga hea."

"Ma näen, et kasutad ikka veel vanu võtteid, mu kallis," kostis nende selja taga tuttav hääl. Mõlemad pöördusid ja kohtasid Paula kannikesesilmi. Ta hoidis omanikuilmel Ryani käe alt kinni. Primadonna silmitses Kerryt tseremoonitsemata pealaest jalatallani ning punaste huulte nurk langetus pisut.

"Oled hakanud lastega tegelema, Adrian?" venitas ta ja kõnetas siis Kerryt. "Hoiduge selle lambanahas hundi eest. Temalt ei ole oodata midagi head."

"Vastupidi," sõnas ta sama külmalt, nagu nainegi, kuid ta huuled kõverdusid põlglikult. "Kellega sina läbi käid..." Ta noogutas Ryani poole. "Me ei ole enam ammu kohtunud."

"Jah, üsna ammu." Ryan ei vaadanud tema poole enam, kui hetkeks. "Niisiis olete selle osa saanud, noor Kerry. Õnnitlen!"

Üle Paula näo libises vari.

"Sa ei öelnud mulle, et oled Adriani väikese sõbrataga juba tuttav."

"Polnud juhust sellest rääkida." Mees kergitas kulmu. "Pealegi oli meie tutvus väga lühike. Kuidas teile täna siin näib?"

"Minu arvates läheb kõik päris hästi," vastas Kerry ettevaatlikult.

"See on tõepoolest läbikaalutud hinnang! Olete Howardiga paras paar. Too mees ei avalda oma arvamust enne, kui on ilmunud arvustused." Kui Ryan tunnetaski tema käele toetuva naise närvitsemist, ei teinud ta sellest väljagi. "Tulge, ma tutvustan teid enne kui lahkute."

"Sa unustad, et meid oodatakse Ryburnide poole vähem kui poole tunni pärast." Paula häälest kostis kergeid ärritusenoote. "Mul on tarvis veel ümber riietuda."

"Jaa, tõepoolest. Me veel jõuame temaga tutvuda." Ryan muigas kergelt.

"Millal te tutvusite?" küsis Adrian kohe, kui Paula ja Ryan olid lahkunud. "Te ei öelnud, et tunnete teda."

"Ma ei tunnegi." Kerry ei imestanudki enam selle üle, kuidas ta süda puperdama hakkas. "Ta ju ütles, et see oli hetketutvus. Me sattusime juhtumisi teatriuksel kokku, pärast minu katseesinemist."

"Kas tõesti?" Adrian vaatas eemalduvale paarile mõtlikult järele. "Teate, mina teie asemel püüaksin, et sellised kohtumised ei korduks liiga sageli, kui tahate vältida ebameeldivusi." Tema toon tõsines. "Kuidas siis jääb meie õhtusöögiga?"

"Kui teil ei ole midagi selle vastu, siis mitte täna," sõnas neiu kiiresti. "Ma tõepoolest..."

"Vastu? Muidugi olen vastu! Me ju leppisime tegelikult juba kokku." Adrian vaatas talle tähelepanelikult otsa. "Kas jäite uskuma seda, mida see õel lobamokk ütles?"

"Oh ei," vastas Kerry põgusalt naeratades. "Põhjus ei ole selles. Eelistaksin veeta õhtu kodus ja valmistuda homseks prooviks."

"Ahaa, töö on teile kõige tähtsam! Kullake, kõige parem viis homseks valmistuda on tänaseks kõik unustada. Uskuge mind, mina ju tean."

"See, mis on hea teile, ei pea tingimata olema hea mulle," vaidles neiu kindlalt vastu. "Mina pean kogu aeg mõtlema Charmianile, enne kui ma laval selleks saan. Mina ei suuda ju nii kergesti osasse sisse elada, nagu teie."

"Võib-olla on teil õigus. Igaühel on omad meetodid. Aga kuidas te koju saate? Kas teil on oma sõiduriist?"

"Mul ei ole isegi jalgratast," tunnistas Kerry.

"Sellest pole hullu. See kõik tuleb omal ajal. Mul on tunne, et pärast esmaesinemist West Endis hakatakse teid lennult haarama. Toon teie mantli ja viin teid koju, ükskõik kus see ka asuks."

Samal hetkel hõikas Adriani Jenis Powell. Mees pöördus.

"Nähtavasti nõutakse mind kuningalooži. Oodake pisut, eks ole? Ma teen kiiresti."

Niipea, kui Adrian oli dekoratsioonikavandite ümber kogunenud salgaga ühinenud, lipsas Kerry toast välja. Ta jõuab ise koju ja vabastab selle mehe asjatust ringisõidust, mis nagunii ei vii millenigi. Kõige enam soovis ta praegu olla üksinda.

Sellele soovile ei olnud määratud täituda. Välisukse lähedal kuulis ta kergeid samme ning talle jõudis järele neiu, kes mängis Kleopatra teist teenijat.

"Tere," ütles ta kergelt hingeldades. "Lähete Picadillyle? Kas võin teiega kaasa tulla?"

"Lähen küll, ja mul oleks hea meel, kui kaasa tuleksite." Kerry naeratas talle. "Te olete ju Elizabeth Sutherland?"

"Palun kutsuge mind Liziks. Täisnimi on kuidagi liiga kõlav." Neiu kirtsutas ninakest. "Tahtsin kangesti leida juhust teiega rääkimiseks, aga ei tahtnud segada." Nüüd astusid nad kõrvuti. "Eks ole, Adrian Vohan on väga veetlev?"

"Väga," nõustus Kerry.

"Ja ta teab seda ise hästi, mis on muide minu arvates loomulik. Huvitavad mehed tunnetavad alati oma võlusid, eks ole?"

Mitte kõik, arvas Kerry endamisi, meenutades hallide silmade terast pilku ja pilkavat huultejoonist. Ryan ei sarnanenud üldse Adrianiga ega ühegi teise mehega, keda ta oli kohanud. See oli ääretult mitmekülgne inimene, kelles peitus rohkesti sügavusi, palju üllatusi.

Kerry püüdis kõigest väest osutada tähelepanu oma kaaslasele.

Ilmselt ei märganud Liz ta vaikimist ja jätkas juttu homsest proovist.

"Ma närvitsen koledasti Warren Trenti pärast. Ta on väga andekas ja taipab kõike. Tean, et ei suuda ilmaski mängida oma osa nii, nagu tema tahab. Olen kuulnud, et ta läheb lausa marru, kui miski ei vasta ta maitsele."

Omaenda kartuste varjamiseks puhkes Kerry naerma.

"Eks nad ole kõik sellised. Lugesin ükskord kusagilt, et pealavastaja võib suhtuda näitlejasse nii Kristusena kui markii de Sade'ina. Meil jääb üle üksnes loota, et näeme esimest sagedamini, kui teist."

Selliselt juttu ajades jõudsid nad metroojaama, kus avastasid, et nende teed kulgevad vastassuundades.

"Camberwell!" hüüdis Liz sellisel toonil, nagu oleks jutt riigi teisest otsast. "See on ju maailma lõpp! Kas teil ei oleks parem elada kesklinnas?"

"Aga see on ju ainult teisel pool jõge," vaidles Kerry leebelt vastu. "Saan metrooga otse kodu lähedale. Pealegi on kesklinna korterite üür kõrgem."

Lizi ilme muutus murelikuks.

"Jällegi räägin järele mõtlemata! Asi on selles, et

mul ei ole tarvis raha pärast muretseda. Isa annab mulle äraelamiseks piisavalt. Kole on olla üksinda, nagu sina."

"Sellega harjub ära," vastas Kerry naeratades. "Mul on aeg minna, muidu ei jõua ma järgmisele rongile. Homseni!"

Lizil on vedanud, mõtles ta platvormile minnes. Mitte seepärast, et tal ei ole rahamuresid, vaid seepärast, et tal on keegi, kes tema eest hoolitseb. Küll võib olla tore minna nädalalõpuks vanemate juurde, kus su muredest meelsasti osa võetakse. Onu John ja tädi Alice olid tema vastu väga head, kuid lähedasteks nad ei saanud. Pole kuigi kadestusväärne jääda üksinda silmitsi sinu vastu ükskõikse maailmaga.

Alles rongis turgatas talle pähe üks mõte. Kuidas tunneb Liz nii hästi ta eluseiku?

Philipi ukse alt ei paistnud valgusetriipu. Pettununa tema äraolekust – viimase nädala jooksul oli see juba kolmas kord – läks Kerry otse oma tuppa, süütas lambi ja leidis vastikustundega, kui vilets ta elamine külmas tehisvalguses välja näeb. Paar osavalt nurkadesse paigutatud valgustit parandaksid asja, kuid peale muu ei piisanud toas pistikupesi.

Mantlit seljast võttes arutles neiu, et võiks leida ka parema korteri, seniks, kuni näidend laval püsib. Aga hiljem? Vaatamata Adriani jutule oli vähe tõenäoline, et talle hakkab pudenema osi nagu küllusesarvest. Kõigepealt tuleb tal end näidata selles lavastuses ja üksnes see kujuneb tõsiseks katsumuseks. Ei, otsustas neiu, esialgu jään siia. Siin on tal vähemalt hea sõber. Juba üksnes see on midagi.

Kerry oli juba voodis, kui kuulis välisukse kolksatust ja seejärel trepil Philipi raskeid samme. Teise korruse trepimademel need peatusid, kuid hakkasid

ülespoole tõusma. Ümberpööratud papitükk, tema nimesilt uksel, andis mõista, et ta on kodus.

Samas koputas noormees uksele.

"Kerry, ega sa ei maga?"

Rumal küsimus, arvas Kerry pahandamata. Kui ta ka maganuks, peaks ta nüüd nagunii üles tõusma. Neiu tõmbas pidžaama peale hommikumantli, sest toas oli juba jahedaks läinud, ja laskis külalise sisse.

Philip süütas lambi ja vidutas silmi. Maja poolhämarusest tulnu silmad pidid valgusega harjuma.

"Pidin juba ära minema," lausus ta. "Kas sa tõesti magasid?"

"Oh ei." Neiu surus vaevaga haigutuse tagasi. "Mis kell on?"

"Poole kaheteistkümne lähedal." Noormees hõivas ta ainsa mugava tooli ja võttis istet. Ilmselt kavatses ta jääda kauemaks. "Läksid varem magama?"

"Just kavatsesin seda teha," vastas Kerry, kuid noormees ei märganud ta irooniat, nagu tavaliselt. Neiu märkas äkitselt, et Philip on kuidagi muutunud. Temas oli märgata mingit tagasihoidlikku vaimustust. See äratas uudishimu.

"Kus sa käisid?" küsis neiu.

"Jalutasin." Noormees naeratas laialt. "Jalutasin ja ajasin juttu."

"Kuidas ta nimi on?" küsis Kerry pärast lühikest vaikimist.

"Mis – kas seda on märgata? Ginn. Ginn MacKenzie. Ta on Šotimaa saartelt, õpib esimesel kursusel. Kohtasin teda esmaspäeval. Kerry..." Philipi silmad sädelesid läbi prilliklaaside. "Kas sinuga on juhtunud nii, et kohtasid kedagi, vaatasid talle otsa ja said kohe aru?"

"Sain aru... mida?"

"Et sinu ees on ainus inimene, kellega koos võid olla õnnelik? Täiesti ja tervenisti õnnelik?"

Neiu viivitas pisut vastusega.

"Ei ole," ütles ta lõpuks. "Mitte päriselt nii. Aga kas tema vastab sulle samaga?"

Philip mõtles järele.

"Vist on veel vara selle üle otsustada, aga talle meeldib minuga koos olla ja meil on väga palju ühist. Alustuseks pole paha, eks?"

"Ütleksin, et ei ole üldse paha," vastas Kerry, hääles pisike kadedusenoot. Siis jätkas ta pikkamisi: "Oled kindel, Philip, et sa ei liialda? Tahan öelda – mõnikord võib kiinduda esimese mulje peale, hiljem aga..." Lause jäi lõpetamata.

"Hiljem aga selgub, et sinu ebajumal ei vääri head sõnagi?" ütles Philip talle ette. "Ei, Ginn ei ole selline. Ta hakkab sulle meeldima." Noormehe pilk langes laual lebavale tekstiraamatule ning ta ütles kiiresti: "No mis see olgu! Mina aina loban endast ja ei ole küsinudki, kuidas sul täna läks. Kas rääkisid jälle oma Maxwelliga?"

"Ei. Tal oli... palju tegemist."

"Seda võiski tema seisundiga mehelt oodata." Philip ootas pisut ja kergitas siis küsivalt kulme. "Niisiis...?"

"Oli väga huvitav. Warren Trentist ei räägita asjatult nii palju." Nüüd vähemalt oli ta innukus täiesti loomulik ja sundimatu. "Ta oskab tegelaskuju paarikolme sõnaga paika panna."

"Ta siis ütleb teile, kuidas mingit osa mängida? Mina olen alati arvanud, et see on näitleja asi."

"Nii see ongi, kuid hea lavastaja soovitab alati, kuidas tuleb tegelaskujule läheneda, et kujuneks ühtne mulje. Tema ju näeb näidendit tervikuna, kuid igaüks meist mõtleb ainult oma osale." Kerry kummardus ettepoole, seadis käed ümber põlvede ja keskendus oma mõttele. "Shakespeare'i võib tõlgendada erinevalt. Kujuta ette, milline segapuder tekiks, kui igaüks lähtuks ainult oma arusaamast."

"Mis minusse puutub, siis mina seda ei märkaks," tähendas Philip muiates. "Mulle ei ole Shakespeare hingelähedane."

"Ilmselt seepärast, et sinu õpetajatel ei piisanud kujutlusvõimet. Aga ma kaldusin pisut kõrvale. Sa ise alustasid."

"Püüan üksnes ilmutada mõistlikku huvi." Ta vaatas neiule vähe aega pisut kummalise pilguga otsa. "Kahju, et sul ei ole siin kellegagi rääkida. Sulle on ju vaja hingelt lähedaste inimeste seltsi?"

Neiu puhkes naerma.

"Sa räägid nii, nagu oleksime eri planeetidelt." Pärast lühikest mõtlemispausi lisas ta: "Jah, poleks paha, kui su kõrval oleks keegi, kes oskaks sinuga ühist keelt, kuid on ju ka muid võimalusi. Igatahes lähemate nädalate jooksul mul kutsealase suhtlemise vaegust ei teki."

"Seda võib arvata." Philip ajas end raskelt jalule. "Mul on aeg minna ja lasta sul välja puhata. Sa ei või ju minna proovi, kotid silmade all." Ukse juures ta peatus, pöördus ümber ja sõnas neiule otsa vaatamata: "Kerry, kui otsustad kusagile mugavamasse paika ümber kolida, siis ütle mulle. Nõus? Vaata, Ginn... seal, kus ta elab, ei ole päris hea, ja ma mõtlesin, et kui sa selle osa said ja hakkad korralikult teenima..."

"...siis võin end paremini sisse seada," lõpetas Kerry tema eest. "Aga kas sa ei võiks temaga abielluda? Siis koliks ta sinu juurde?"

"Ma ei või seda praegu veel endale lubada, isegi mitte siis, kui ta nõustuks," lausus noormees arukalt. "Mulle üksnes tuli selline mõte pähe. See tuba on kahele liiga väike. Kui sa ei kavatse ümber kolida, siis olgu nii. Küsin meie perenaiselt, kas ta naabreist kellelgi midagi vabaneb."

"Jah," nõustus neiu. "Muidugi küsi. Head ööd, Philip."

Kui külaline oli lahkunud, lebas Kerry veel kaua, nukrad silmad lakke sihitud. Sellest hetkest peale on ta jäetud ainult iseenda hooleks. Ta oli kindel, et Philip jääb endiselt tema sõbraks, kuid nende suhete lihtsus jääb minevikku. Enam ei lippa ta öösiti, hommikumantel ööriiete peal, tassile kohvile. Küllap on see Ginn üks säherdustest, kes ei mõista ega kiida heaks säärast lihtsat suhtlemisviisi.

Nii. Mida siis selle toaga ette võtta? Äkki on temast egoistlik jääda siia, kui võib lubada endale midagi paremat ajal, mil teisel on rahaga kitsas? Mõistagi oleks Philipil parem elada neiu läheduses, kellesse ta armus esmapilgust. Mitte üksnes meeldiv, vaid ka otstarbekas, sest kui ta eksib, siis on seda kergem avastada juhul, kui elab temaga ühe katuse all. See ei ole see, kui kohtutakse juhuslikult ja ainult siis, kui õnnestub.

Enne uinumist otsustas Kerry hakata endale uut korterit vaatama. Kui aga Philip enne seda Ginnile midagi sobivat leiab, lahenevad kõik probleemid iseenesest.

Esimene, mida Kerry järgmisel hommikul teatrisse minnes nägi, oli tumesinine "Rover". Pükskostüümis Paula sisenes Ryani saatel teenistussissekäigust. Kerry taganes sammu, et teda ei märgataks. Ta sisenes alles siis, kui arvas neid piisavalt kaugel olevat.

Lava oli nõrgalt valgustatud. Ryan ja Paula mööduvad jutlevate näitlejate salkadest ja võtsid istet parteri esireas Warreni kõrval.

Nende taga oli tühi saal, kus mõned inimesed lõpetasid hommikust koristust. Vaatamata häältemehule ja aeg-ajalt kostvatele naerupahvakutele näis õhkkond olevat külm ja tardunud. Kõikjal tundus täitmist ootavat tühjust.

Kerry peatus kulisside juures. Ta tundis end pisut ebakindlalt ja väga üksildasena. Liz vestles kellegagi, vist Adrianiga. Kerryt nähes ütles ta mehele midagi ja mõlemad astusid tema juurde.

"Adrian küsis, kas olen sind näinud," sõnas Liz teda rõõmsalt tervitades. "Kas alles tulid või vaatasid grimeerimisruume?"

"Just praegu astusin sisse."

"Miks te eile põgenesite?" küsis Adrian.

"Ma ei põgenenud, üksnes tahtsin teid vabastada liigsetest sekeldustest, ja muud ei midagi."

Adrian pahvatas naerma.

"Kullake, kui see olnuks sekeldus, ei hakanuks ma oma teeneid pakkuma. Mul ei ole eneseohverdamise kalduvusi."

"Seda ma usun," sõnas Kerry ja naeratas neile mõlemale. "Liz, kas teil on aega enne proovi algust meie stseeni läbi võtta?"

Adrian vaatas kella.

"Teil on aega kaheksa ja pool minutit. Warren alustab alati täpselt ettenähtud ajal."

Täpselt kaheksa ja poole minuti pärast nii läkski. Warren Trent kutsus esimese vaatuse osalised lavale ja hakkas tegevust paika seadma. Nende esimeste päevade jooksul rajati alusmüür, millele pidi tuginema kogu lavastus. Nii ei töötanud kõik lavastajad. See oli tema meetod. Ta ei ammutanud oma ideid näidendi teksti lugedes, vaid eelistas saada inspiratsiooni sedamööda, kuidas näitlejad oma osadesse sisse elasid.

See, kui hästi ta oli näidendit uurinud, sai selgeks juba teise stseeni alguses, kui ta viis kõik kaheksa tegelast, kelle hulgas oli ka Kerry, lavale kahes grupis kahest uksest, mitte aga kõiki korraga, nagu seda tavaliselt tehti. Nii tuli välja palju loomulikum, kui Charmiani küsimuse peale, kus on ennustaja, kutsus

Alexas ta välja teisest, hiljem saabunud grupist. Polnuks ju mõtet viidata kellelegi neist, kellega koos oli Kerry sisenenud.

Neiu ei märganudki, kuidas aeg lendas. Kell üks tehti vaheaeg lantšiks, mis koosnes kohvist ja võileibadest, ning pool kaks asuti taas tööle. Kui esietendusest on jäänud kõigest kolm nädalat, ei ole aega pikkadeks söögiaegadeks. Kuulates kulisside taga, kuidas Caesar ja Leonidas süvenesid oma kahekõne keerukustesse, võis Kerry üksnes kadestada oivaliste näitlejate kutsemeisterlikkust, kes võinuks juba täna oma tegelaskujud täisvereliselt elama panna. Ise ei olnud ta veel vabanenud mõningasest kammitsetusest ja tundis hästi, et tema Charmian on ikka veel jäänud marionetiks, elutuks skeemiks, millel puudub elav sisu. See oli tema alatine probleem. Ta elas osasse sisse aeglaselt, ennast kulutades ja katsetades, enne kui asus kuju looma. Eelmiste tõlgenduste automaatne kordamine ei rahuldaks mitte üksnes Warrenit, vaid ka teda ennast.

"Mõtisklete näidendi üle?" kostis ta kõrval tuttav pilkav hääl, mis pani ta võpatama. "Või veel millegi üle?"

Kerry tõmbus tahtmatult pingule.

"Mõtlesin sellele, kui vähe mul on teiega võrreldes kogemusi," ütles ta pikkamisi. "Mul on tarvis veel palju õppida."

"Sedasama võib öelda meie kõigi kohta." Ryani toon muutus pisut. "Kogemused tulevad aja jooksul ja harjutades, kuid õppida tuleb kogu elu. Ega te ometi arva, et selles või mõnes muus kunstiliigis võib saabuda hetk, millal olete saavutanud kõik?"

"Muidugi mitte. Ma üksnes..." Neiu takerdus ning pigem tundis, kui nägi tema naeratust.

"Kinnitate silmnähtavat ja vist tahate, et teid rahustataks ja teie arvamust muudetaks. Mida sooviksite minult kuulda?"

"Ei midagi." Kerry hammustas huulde. "Ma tean, et mul tuli viletsalt välja."

Järgnes kiire ja karm vastus:

"Jah, hea see ei olnud. Aga mis sellest? Täna on esimene proov, esimene katse luua midagi, mis seni oli pelgalt sõnadena paberil. Ainult lollpea võiks praegu loota hingestatud esitust."

No nii, nüüd sain ma selle, mille olin ära teeninud, mõtles Kerry, kuid kuuldavalt ütles:

"Teie arvate, et ebameeldivat tõde on parem öelda otsesõnu, mister Maxwell?"

"Teie puhul on see lihtsalt hädavajalik. Mõelge ise, kas oleksite praegu siin, kui Warren ei leidnuks teis temale vajalikke omadusi?"

"Kas see on ainult mister Trenti arvamus?" lipsas neiul suust.

Mees vaikis pisut.

"Tahate teada, kas mul oli mingit pistmist sellega, et te selle osa saite?"

Esimest korda vaatas Kerry talle avalalt otsa ja tabas kohe hallides silmades mõistatusliku pilgu.

"Mulle näis..." alustas ta, kuid peatus kohe ja lisas põiklevalt: "Sel päeval olite minu vastu väga heatahtlik."

"Tõsi või?" See näis meest ilmselt lõbustavat. "Selles omaduses on mind väga harva süüdistatud. Te siis arvate, et ühele heasoovlikule teole pidi kindlasti järgnema teine?"

"Ei... see tähendab, jah. Ma tahan öelda..." Neiu jäi kohmetunult vait.

"Te ajasite midagi segi. Kas teil hakkab kergem, kui ütlen, et olete siin üksnes tänu oma võimistele?" Maxwell ei jäänud vastust ootama, vaid jätkas: "Charmiani osa on väga oluline, nõuab ülimalt peent käsitlusviisi. Kui hakkate kiirustama, kaotate selle ja ei leiagi oma kuju. Pidage see meeles."

"Pean kindlasti," vastas neiu, "ja tänan teid."

"Juba jälle? Tänulikumat olendit ei ole ma veel kohanud." Pärast pisipausi lisas ta hooletult: "Kas tahate veel väikest nõuannet?"

"Loomulikult."

"Hoiduge Adrian Vohanist eemale."

Neiu vaatas talle üllatunult otsa.

"Arvasin, et tuleb kutsealane nõuanne."

"Aga ikkagi ei ole see halb soovitus."

Kerrys tõstis pead ärritus.

"Mispärast siis? Mida on Adrianis halba?"

"Teie jaoks üsna palju. Esiteks on ta teile liiga vana."

"Talle võib pingutades anda kolmkümmend üks või kaks." Kerry tõstis pead. "Minu meelest on see minu enda otsustada."

Maxwell vaatas talle pilkavalt otsa.

"Küll on isepäine inimene! Teate seda kõnekäändu tulega mängimisest? Miks te ei võiks oodata, kuni silmapiirile ilmub rüütel valgel hobusel? Nii oleks kindlam."

"Olgu teile teada, et lavaedu on mulle tähtsam kõigist rüütlitest hobuse seljas, olgu see valge või üksköik milline."

"Te räägite endale vastu. Kui olete fatalist, peate võtma vastu kõik, mis saatus teile määrab."

"Kaasa arvatud Adrian?" küsis neiu järsult.

Ootamatult mehe hallid silmad sähvatasid.

"Ärge hakake mängima mulle kogenud seltskonnadaami. Siin leidub paljusid, kes sobivad sellesse ossa hoopis enam."

See vastas igatahes tegelikkusele. Kerry hakkas hoolega lavale vaatama, lootes, et mees taipab vihjet ja jätab ta rahule.

Ent sellist kavatsust Ryanil ei olnud.

"Kuulsin, et elate ikka veel Camberwellis," ütles ta. "Oleks hoopis parem, kui koliksite selle näidendi

mängimise ajaks teatrile lähemale. Rääkimata juba sellest, et nii on ohutum. Kas te ei kavatsegi otsida teist korterit?"

"Mul ei olnud selleks aega."

"Nüüd on teil seda veelgi vähem," sõnas vestluskaaslane õiglaselt ning lisas paari sekundi pärast: "Kas te ei sooviks üürida korterit kellegagi kahasse? Mul on tunne, et te sobite hästi mu õetütrega."

"Teie õetütrega?" Kerry silmitses teda täielikus arusaamatuses, kuni talle lõpuks koitis. Ta tegi suured silmad. "Te mõtlete Lizi?"

"Jah. Ja et vabastada teid väärjärelduste tegemise vaevast, ütlen kohe – mul ei olnud aimugi, et ta end sellesse ossa proovimas käis, kuni nägin möödunud nädalal teda tegelaste nimekirjas. Keegi ei tea meie sugulusest ja ei tohigi teada. Liz kavatseb läbi lüüa omal käel."

"Väga tubli! Mina ei lausu kellelegi sõnakestki."

"Olen selles kindel. Kuidas siis jääb korteriga? Liz vajab seltsilist ja te meeldite talle."

"Ta ju ei tunne mind üldse."

Maxwell kehitas õlgu.

"Mõni ei vaja mulje avaldamiseks tervet kuud. Aga kas tema teile meeldib?"

"Jah. Jaa, väga."

"Milles on siis mure?"

Kerry laiutas kohmetult käsi.

"See võib mulle mitte taskukohane olla."

"On, ja täiesti. Pool sellest, mida Liz maksab, on ainult pisut suurem teie praegusest üürist."

"Aga mis saab edasi?" Kerry tunnetas, et ajab olukorda meeleldi keerulisemaks, aga ei suutnud järele jätta. "Kui näidend lavalt kaob? Kui ma kohe pärast seda endale midagi ei leia, tuleb mul lahkuda."

"Vaevalt küll, kui ma just teie kainet mõistust üle ei hinda, aga miks ei võiks te esialgu sellised mõtted

kõrvale heita? Praegu oleks teil seal mugavam ja Liz saaks endale kaaslase, kes talle meeldib."

"Miks ta mulle seda ise ei pakkunud? Me ajasime lantšil juttu."

"Tosina inimese juuresolekul? Pealegi arvab ta, et mina saan sellega paremini hakkama." Mees naeratas põgusalt. "Ärge siis sundige mind talle oma äparduminest teatama."

Jah, see äpardus oleks talle vist elu esimene, arvas Kerry. Ryan Maxwell on mees, kes saavutab kindla peale oma eesmärgi, olgu see milline tahes. Neiu ei suutnud endale seletada, miks ta ei soovi nii ahvatlevat ettepanekut vastu võtta. Liz on väga armas tüdruk, ja oleks tore, kui läheduses on keegi, kellega saab oma asju arutada. Kesklinna korteri mugavusest ei maksa rääkidagi. Miks ta siis kõhkleb?

"Hea küll," kuulis ta oma häält. "Otsin ta vaheajal üles ja määran pärast proovi kohtumise, et saaksime kõik läbi arutada. Pean ütlema, et selline mõte on lausa täiuslik."

"Igaüks mõistab täiuslikkust omamoodi." Mehe häälest kostis mingi küüniline noot. Nüüd oli Ryani pilk suunatud lavale. "Teil tulnuks olla teisel pool. Kõik ülejäänud väljuvad vasemalt."

"Oih!" Kerry pöördus kiiresti ja nägi Paulat teda üle lava vaatavat. Üle neiu selja jooksis külmajutt. "Ma vist peaksin minema kulisside tagant?"

"Ei maksa, kui te ei taha, et Warren teid kutsudes hääle ära karjub. Minge siitsamast ja öelge, et mina tõmbasin teie tähelepanu kõrvale." Ta tõukas neidu kergelt edasi.

"Ah seal te mul oletegi, kullake!" Warreni sõnad olid täis sarkasmi. "Ma saan muidugi aru, et on juba möödas tervelt kakskümmend minutit, kui arutasime lavaletulekut, kuid ma lootsin siiski, et see teave vähemalt niigi kaua meeles püsib. Vasemalt, kullake,

vasemalt! Aga te tulite paremalt!"

Silmanurgast nägi Kerry Ryanit muhelevat ja tundis, kuidas talle puna näkku lahvatas. Noh, olgu, ta ei ole esimene, kes täna lavastaja mürgise märkuse pälvis, ja kindlasti ei jää ka viimaseks. Väliselt rahulikuna ütles ta vabanduse ning ühines teda ootava kolmikuga. Paula võluvad huuled kõverdusid mõnitavaks muigeks.

"Vaene Warren," ütles ta enda kõrval seisvale Adrianile. "Tal läheb raskeks."

See ei olnud parim algus stseenile, milles Kleopatral ja Charmianil oli mitu dialoogi. Kerryle näis, et Paula asetas erilise rõhu sõnadele, kui ähvardas tal hambad välja lüüa, kui Caesari kõrvale ei asetata maailma parimat. Neiu meelest sarnanes Paula selles kõige enam Kleopatraga. Aga see on alles algus, arvas Kerry, kui oli juba lavalt lahkunud. Alles pärast Antoniuse surma, kui Egiptuse valitsejannal tuleb tõepoolest näidata end oma tiitli väärilisena, peab osatäitja ilmutama tõelist meisterlikkust ja tundejõudu.

Kui Warren oli proovi lõpetanud, tegi ta pisut ootamatult teatavaks, et on asjade käiguga rahul.

"Puhake öösel hästi välja," ütles ta oma kiidukõne lõpetuseks ja kõik puhkesid kergendatult naerma.

Kümme minutit pärast teatrist väljumist ütles Kerry Lizile kohvikus istudes pisut häbelikult:

"Ma ei saa päriselt aru, miks sa soovisid, et ma sinu poole koliksin. On see tõesti su tahtmine?"

"Muidugi." Liz kummardus ta poole ning ilus näoke säras elavalt. "Kerry, ma tean, et me sobiksime hästi. Oleme umbes üheealised ja meil on ühised huvid. Ainult üks asi teeb mulle muret. Ega sa selle vastu ole, kui magaksime ühises toas? Seal on kaks voodit. Muidu on korter üsna avar. Ja ma ei norska... vähemalt nii ma arvan."

"Noh, kui sa ka norskad, võin igal ajal kõrva

padjaga katta," vastas Kerry naeratades.

"Sa oled siis nõus? Suurepärane! Millal sa üle kolid?"

"Üldiselt peaksin perenaist nädala võrra ette hoiatama, aga õnneks on keegi, kes sooviks seda tuba endale. Arvatavasti saame selle asja kuidagi korda," Sel hetkel kahetses Kerry, et ta ei näe enam Philipit. "Annan sulle homme teada. Nõus?"

"Tore. Esimene, mida ma teen, on see, et koristan oma kodinad koomale. Mul on halb harjumus üksinda elades asju laiali pilduda, kuidas juhtub. Tead, kas sa ei võiks praegu tunniks või paariks minu poole tulla? Vaataksid korteri üle ja valiksid endale voodi. Esitleksin sind oma... meie korteri perenaisele. Ta on üsna pire, aga ainult väliselt. Ryan alistas ta otsekohe, kui esimest korda seal käis." Liz muigas. "Seda ta oskab. Kui ta ei oleks minu onu, armuksin ise teinasse."

"Kuidagi veider – kolmekümne nelja aastane mees, ja kahekümne kahe aastase tüdruku onu," sõnas Kerry muretust teeseldes. "Tahan öelda, et ta ei sarnane üldse kellegi onuga."

"Saan sinust aru. Onusid kujutletakse alati piibuga provintslastena. Ta on minu emast hulga noorem, kuigi nad on väga sarnased. Tahaksin sind tutvustada oma vanematega, Kerry. Nad tulevad esietendusele."

"See rõõmustaks mind väga." Kerry kirus end liigse lobisemise pärast, kuid ei suutnud end ikkagi tagasi hoida. "Sa peaksid olema uhke selle üle, et üks Inglismaa väljapaistvamaid näitlejaid on sinu sugulane."

"Oleksid pidanud ütlema, et kõige väljapaistvam... Kuigi Ryan hakanuks seda eitama. Ta on lihtsalt imelihmene, kas pole? Kui mulle oleks saanud osaks kas või killuke tema andest! Minus peab ju midagi olema, kui mul on selline sugulane?"

Kerry naeris.

"Oota pisut. Kogemused ei tule üleöö."

"Sa oled täpselt nagu Ryan. See on üks tema meelislauseid."

Säh sulle, jälle Ryan, vilksas Kerryl peas. Tule taevas appi, kas ta juba räägib selle mehe sõnadega?

"Sa siis ei nimetagi teda onuks?"

"No muidugi mitte! Ta ei salliks seda. Ütleks, et selline kõnetlus ei passiks kokku tema olemisega. Igatahes on meie sugulus perekonnasaladus. Ma ei suuda mõeldagi sellele, et võisin saada selle osa üksnes seetõttu, et Ryan Maxwell on minu ema vend."

"Arvad, et nii võinuks juhtuda?"

"Teistega on selliseid asju ette tulnud. Aga kuidas Paula Vincent sulle näis?"

Küsimus tabas Kerryt ootamatult. Õnneks ei tulnud tal vastata, sest Liz tegi seda tema eest.

"Mina küll ei suuda mõista, mida Ryan temas leiab... Noh, üldiselt ju suudan, kuigi inimese välimus ei ole veel kõik, aga üldiselt teatakse, milline roju ta on."

"Ryani suhtes ta vist seda ei ole," pakkus Kerry täiesti ilmetult. Ta ei saanud taas pidama, kuigi põlgas end selle pärast. "Kui ta on mehesse armunud..."

"Temasse armunud! Jama! Ainus, mida Paula peale iseenda armastab, on luksus. Muidugi on ta Ryanisse kiindunud. Milline naine seda ei oleks?"

Just nimelt – milline? Kerry tundis, kuidas ta kurk kuivaks tõmbus.

"Ometi on ju tema ümber palju veetlevaid mehi. Miks ta siis just sinu onule küüned külge lõi, kui ta teda ei armasta?"

"Seepärast, et Ryan on, nagu öeldakse, kasulik partii. Selle pärast. Hoidku küll jumal selle eest, aga kui ta Ryani endale meheks kahmab, hakkab see keerlema, nagu juustutükk rasvas."

"Paula ise ei ole ju ka vaene."

"Jah, sinu ja minu mõistes tõesti, aga tal on suured vajadused."

"Sa näid temast üsna palju teadvat."

"See pole mingi ime. Kui Ryan hakkas teda kõikjale kaasa tassima, uurisin tema kohta eraldi kõik välja." Liz kummardus vandeseltslase ilmel kaaslase poole. "Tead..."

"Ei!" pääses Kerry suust liiga järsult. Vastikusest enda suhtes lisas ta: "Ma olen nagunii liiga palju üüdishimutsenud. See kõik ei puutu minusse."

"Minusse samuti mitte, kui juba selleni läks." Liz ohkas, kuid ta silmades hiilis ringi pilkav tuluke. "Mul on tunne, et hakkad avaldama mulle head mõju, Kerry West."

Nende sõnade peale oli võimatu mitte naeratada. Seepeale kaldus vestlus üldisematele teemadele. Ometi kõlasid kusagil Kerry hingesügavuses ikka veel Lizi sõnad: "Kui ta Ryani endale meheks kahmab, hakkab see keerlema, nagu juustutükk rasvas."

3

Russelli skvääri kandis asuvasse korterisse sisse seadmine ei nõudnud erilist vaeva. Kuigi selles olnud peadpööritavat luksust, olid magamistuba kahe ja elutuba viimistletud maitsekalt ja nüüdisstiilis kuid väikeses, osavalt planeeritud köögis leidus kõi vajalik. Suurimat rahuldust aga pakkus Kerryle vann milles võis mõnuleda kas või pool tundi, ilma et keeg hakkaks uksele kloppima ja nõudma, et ta kohe välj tuleks.

Teatrisse jõudis siit jalgsi veerand tunniga, kui halva ilma puhul metroos mõne minutiga. Kerry eelis tas minna jalgsi ja tiris endaga kaasa vastupunniv Lizi, kellele külm märtsihommik oli lausa õudus.

"Sa oled fanaatik," torises ta ükskord ja mässis nä tuule eest mantlikraesse. "Sellest värskest õhust saam veel külmetuse."

"See-eest ütled mulle kevadel aitäh, kui su põske del roosid õide löövad," vastas Kerry naerdes.

"Niipea, kui need puhkevad, kaeban sind kohtusse Minu stiil on huvitav kahvatus." Ta võbistas en liialdatult ja ütles hoopis teistsugusel toonil: "Muide meid on kutsutud homseks õhtut veetma."

"Vaata aga vaata. Kes meid kutsub?"

"Naaber ülevalt. Kas sa ei ole veel Noeliga tuttavak saanud? Ta on mannekeen ja säherdune ekstrava gantne, kunagi ei või teada, millisel kujul ta välja il mub. Aga peab tunnistama, et ta on väga võluv."

"Kui ta on seesama, sirelikarva ülikonnas ja kuld kett ümber vöö, siis ma nägin teda. Eile puutusim trepil kokku, kui läksin gaasiarvesti tarvis šillinge vahetama."

"See oligi Noel, kuid nähtavasti väga argises meele

olus, kui sulle midagi muud silma ei hakanud. Ta helistas täna hommikul, kui sa duši all olid. Ta ütles, et võime oma tuttavad kaasa võtta. Kas sina kutsud Adriani?"

Kerry ei olnud kindel, kas ta üldse tahab minna. Talle olid proovid suur koormus, mis nõudis täielikku keskendumist. See aga on võimatu, kui öösel end välja ei puhka. Ühtlasi aga ei tahtnud ta Lizi lõbu rikkuda.

"Võib-olla Adrian ei tahagi tulla," sõnas Kerry ja andis endale mõttes lubaduse, et järgib sel juhul tema eeskuju.

"Homme?" kordas Adrian, kui Kerry oli talle lantši ajal pisut ebaledes kutse edasi andnud. "Kutse tuleb pisut hiljavõitu, aga teie pärast olen valmis kõik muu kõrvale jätma. Aga ühel tingimusel."

Neiu käsi sändvitšiga peatus teel suu juurde.

"Millisel?"

"Et saab teoks meie õhtusöök, mille me kavandasime tulevale nädalale. Ja et ei oleks mingeid kõrvalehiilimisi." Ta libistas sõrme üle Kerry põse.

Tundes, et Ryan teda jälgib, võttis neiu nõuks minna kergema vastupanu teed.

"Hea küll. Aga ma pean kell üksteist kodus olema."

"Mida ma kuulen! Tuhkatriinu kohtumisaeg? Kas see reegel kehtib ka reedel?"

"Ei, aga ma arvan, et praegu on ühest sellisest hilisest õhtuveetmisest nädalas enam kui küllalt."

"Oleneb sellest, mida pidada hiliseks. Kell üksteist on ruttamalt vara. Muide..." Mees kehitas õlgu. "Kui te seda nõuate, siis olgu. Muide. Minu arvates järgite liiga usinalt Warreni reeglit, et öösel tuleb hästi puhata. Minu juhtmõte on kõigest jõust töötada ja kõigest jõust lõbutseda..."

"...mida te ka edukalt ellu viite, ja negatiivsete

tagajärgedeta," naljatas Kerry leebelt. "Mina aga pean kasutama kogu oma leidlikkust, et enam-vähem Warreni suuniseid järgida, ja seda suudan ainult siis, ku olen kümme tundi maganud. Väsinuna ei ole minust asja."

Kümne päevaga jõudsid nad peaaegu kolmanda vaatuse lõpuni. See oli kolmas Warreni, mitte aga Shakespeare'i järgi. Sel päeval pidid nad võtma läbi viimase stseeni ja asuma taas esimese vaatuse kallale, et lisada sellele üksikuid detaile, nagu lisandeid pool valmis kastmele. Üht-teist oli tarvis muuta. Tuli mitu korda katkestada ja uuesti alustada, kuid lavastus hakkas omandama kuju ja näitlejad ei tundnud end enam pimeduses hulkujatena.

"Kell kaheksa," tuletas Adrian Kerryle meelde, ku nad teatrist väljusid. "Parimad rõivad. Teil on koln tundi valmistumiseks."

"Kuhu ta sind viib?" küsis Liz koduteel metroos.

"Loodan, et mitte väga nooblisse kohta." Kerry võtti mõttes oma garderoobi läbi. "Mul on uus kleit, ostsi selle möödunud nädalal, aga see ei sobi mu mantliga.

"Võta minu karusnahkne," soovitas Liz valmil "Sellest ajast peale, kui maksi moodi läks, ei ole m seda peaaegu enam kasutanudki. Ära vaidle vastu, ütles ta, kui Kerry suu avas. "Meie mõõdud on ühesu gused. Kui hakkame saama täispalka, ostad endal samasuguse."

"Kevade lähenedes ei ole sellel enam mõtet." Kerr naeratas talle tänulikult. "Aitäh, Liz. Ma käin selleg hoolikalt ümber."

Pärast seda vaikisid nad pikalt. Alles siis, kui na olid koju jõudnud, küsis Liz, kas Kerry on Adrianil nende õhtust rääkinud.

"Miks ma siis sinu arvates nädala keskel temag koos restorani lähen?" Kerry riputas mantli esikuss ja läks kööki. "Ta seadis sellise tingimuse."

"Sa siis ei tahtnud minna? Ma arvasin, et ta sulle meeldib."

"Üldiselt küll." Kerry süütas gaasi ja asetas pliidile teekannu. "Aga ta ei ole see mees, kelle pärast ma kaotaksin une ja hingerahu, kui sa just teada tahad."

"Tahangi." Liz naeratas ootamatult. "Vaata..."

Samal hetkel helises uksekell.

"Ahaa, see on vist Noel. Tuleb küsima hommikueine kohta. Viimasel korral läksin tema poole varem, et aidata tal ette valmistada. Kas kutsume ta teed jooma?"

Jäänud üksinda, seadis Kerry tassid kandikule, et viia need elutuppa. See, et tal ei ole Adriani vastu romantilisi tundeid, näis Lizile kergendust pakkuvat. Kas sellel on tegemist samaga, millest oli rääkinud Ryan? Või oli Liz ise selle mehe tühist iseloomu adunud? Igal juhul ei olnud nende kartustel alust. Kui ta peaks kunagi armuma, siis hoopis teistsugusesse mehesse. Kui see on saatuse tahe, mõtles ta ja võpatas kergelt.

Hommikueine järel lauda koristades oli Liz asetanud miskipärast suhkrutoosi ülemisele riiulile. Kartes, et võib selle järele küünitades suhkrut maha ajada, ronis Kerry köögitaburetile. Ta kuulis, kuidas tema selja taga avanes uks. Neiu hoidis juba toosi käes, kui ta konts libastus ja taburet hakkas kõikuma.

Järgmisel hetkel haaras keegi tal pihast ja ta maandus õnnelikult.

"Kas keegi ei ole teile öelnud, et köögitaburettidel turnimine on ohtlik?" küsis Ryan järsult. "Te oleksite võinud kaela murda, rumaluke!"

Kerry asetas toosi ettevaatlikult lauale ja kohtas siis hallide silmade ärevat pilku.

"Teile vist on juba saanud harjumuseks päästa hättasattunud näitsikuid," ütles ta. "Aitäh."

"Pole tänu väärt." Nüüd oli mehe näol taas tavaline

muie. "Te millegipärast punastate. Kas see on teetege misest või ehk võin end meelitada mõttega, et minul on sellega midagi tegemist?"

"Mõelge nii, nagu teile rohkem meeldiv." Teekannu pahin andis talle ettekäände Maxwellist kõrvale pöörduda. "Teed soovite?"

"Ei ütleks ära." Ta pilk langes kandikule. "Näen, et teil on valmis seatud kolmele. Ega te mind oodanud?"

"Ei." Kerry ei näinud põhjust salatsemiseks. "Arvasime, et tuleb meie naaber ülakorruselt."

"Vaat kuidas! Milline pettumus! Kas see aare käib sageli teie juures teed joomas?"

"Oh ei. Igal juhul mitte sellest peale, kui mina siin olen." Ta vaatas meest uudishimulikult. "Aga kui see nii olekski?"

"Mina seda ei tahaks." Ryan võttis ühe küpsise, mille neiu oli parajasti välja otsinud. "Liz kaldub soetama endale lausa uskumatuid sõpru."

"Kaasa arvatud mina?"

Ryan muigas.

"Oma isikliku arvamuse teist avaldan märksa sobivamas olukorras. Köök selleks ei passi."

Tunnetades kogu olemusega selle sihvaka ja tugeva mehe ligiolu, leidis Kerry, et selleks sobiks igasugune olukord, kui Ryan ainult tahaks seda teha. Neiu tundis, kuidas miski temas kokku tõmbus, ja küsis kiiresti:

"Kas Liz riietub ümber?"

"Nii ta mulle ütles." Hääle järgi otsustades pakkus olukord Maxwellile lõbu. "Te valmistate sööki kordamööda?"

"Nii on lihtsam. Pole tarvis kahekesi köögis tõugelda."

"Kas see peab olema vihje, et võtan siin liiga palju ruumi? Noh, hea küll." Ta võttis kandiku. "Minust on rohkem kasu, kui selle ära viin. Muud midagi ei tule?"

Kerry raputas pead.

"Tavaliselt õhtustame kell kuus. See on niisama hoteks."

"Dieeti te ei pea?" Ryani pilk libises üle ta sihvaka pükskostüümis kuju. "Muidugi mitte. Teil ei olegi seda vaja."

Esikus heitis Kerry pilgu peeglisse. Ta silmad särasid ja põsed roosatasid. Neiu naeratas tahtmatult.

Ryan asetas kandiku elutoa kamina ette lauale, istus diivanile ning jälgis, kuidas Kerry tasse lauale asetab ja teed valab.

"Rahulik kodune stseen, mis mängitakse sel kellaajal maha kogu Inglismaal," naljatas mees lõdvalt. "Huvitav, milline naine teist saab? Kas hakkate oma meest austama ja talle kuuletuma, nagu on kohane kõigile korralikele naistele?"

"Mõistlikkuse piirides," vastas Kerry. "Soovite suhkrut?"

"Palun kaks lusikatäit. Ma ei ole kindel, et naiste emantsipatsioon on hea asi. Paljud pooldavad Victoria-aegset naiselikkust."

"Noh, kaugeltki mitte kõik. Minu vanaema oli naisõiguslane, naiste valimisõiguse eest võitleja."

"Seda võis arvata. Teie sõltumatusevaim ei ole iekkinud iseenesest." Ryan võttis temalt tassi ja küsis ükskõikselt: "Mis peab teie arvates olema õnneliku abielu alus?"

"Partnerlus," vastas neiu kiiresti.

Mees muigas põlglikult.

"Isegi partnerluses domineerib alati üks, see, kes langetab vastutusrikkaid otsuseid."

"See ei pea tingimata olema mees."

"Tingimata peab. Et suhted oleksid normaalsed. Iga naine, kes meest tuhvli all hoiab, soovib hingepõhjas ikkagi, et tema üle valitsetaks."

"Sulle anna voli kätte ja sa hakkad naisi juustest

tirima." Sisenenud Liz oli viimaseid sõnu kuulnud "Ära lase tal ennast kurjaks ajada ega õrritada, Kerry. Ta teeb seda meelega."

"Austa vanemaid inimesi, plika, või ma annan sulle õpetust, nagu olen varemgi teinud." Ta ulatas Kerryle tassi. "Kas võiks veel teed saada?"

"Kõigepealt valan teie õetütrele, alles seejärel teile," lubas neiu magusa naeratuse saatel.

Ryan muigas.

"Ei saa öelda, et olete lahke perenaine. Võib-olla peaksin ka teid kasvatama hakkama. Pisut seltskondlikku armastusväärsust kaunistab iga naisterahvast."

"Eksperdi nõuandeid tasub alati kuulata." Liz seadis end diivani käetoele õdusalt istuma ja võttis tassi. "Ryan, jäta Kerry kallal nokkimine ja parem aita teda pisut. Tal on näidendi suhtes tõsiseid kahtlusi."

"Miks siis?" Nüüd vaatas Ryan neidu väga tähelepanelikult. Ta kasvatajatoon oli kadunud. "Mis teile muret teeb?"

"Kõik." Kerry vaatas oma tassi. Kahju, et Liz teda sellise jutuajamise alustamisest ette ei hoiatanud. "Kõik on kuidagi vääriti. Astun sammu sinna, pöördun siia ja tunnen end nööridest tõmmatava hüpiknukuna."

"Kas leiate, et Warren tõlgendab kuju valesti?"

"Ei." Kerry püüdis oma mõtetes korda luua. "Kõik, mida ta soovitab, on täiesti põhjendatud, ainult ma ei näe ta argumentides... loogikat." Neiu tõstis pilgu ja naeratas kohmetult. "Kõlab rumalalt, eks ole?"

"Mina nii ei arva." Mees vaatas talle mõtlikult otsa. "Milles teie arvates on iga osa sisu?"

"Innustav ajend."

"Millistest ajenditest juhindub Charmian? Mis teda tiivustab?"

"Armastus?" pakkus Kerry pärast hetkelist kõhklemist.

"Jah, aga keda ta armastab? Meest? Iseennast?

Või elu?"

"Ei," vastas Kerry juba kindlamalt. "Kleopatrat."

"Just nimelt. Ta on kehaliselt ja emotsionaalselt oma valitseja ja käskijanna orjatar, ent ta iseloom ei ole kaugeltki nõrk. Tal on vaprust, auahnust ja piisavalt mõistust. Näib, et piisavalt mõistmaks, mida Kleo endast kujutab."

"Te tahate öelda, et algul?"

Ryan muigas põlglikult.

"Tahan öelda seda, milline ta on ja milliseks ta jääb lõpuni. Ta on kombelõtv ja varaahne ning igasugune halastus on talle võõras."

"Oo ei. Teil pole õigus." Erutatud Kerry unustas hetkeks, kellega ta räägib. "Algul on ta tõesti selline, aga mitte pärast Antoniuse surma. Ta teeb endale armastuse pärast lõpu."

"Ta teeb endale lõpu seepärast, et tema uhkus ja auahnus ei luba tal leppida alandusega, mida Caesar kavatseb lasta talle osaks saada. See mõte oli talle tulnud pähe juba varem, kuid otsusekindluseks muutus see alles siis, kui Donabella oli kinnitanud seda, mida ta ise oli aimanud."

"Teie siis arvate, et ta ei armastanud Antoniust tõsiselt? Et see mees oli pelgalt veel üks ta armukesi?"

"Mõistagi armastas ta teda niivõrd, kuivõrd ta oli üldse võimeline armastama kedagi peale iseenda. Aga ärge unustage, et kui ta palub surma eel Kleopatral enda juurde tulla, et teda viimast korda suudelda, keeldub ta siiski: "Ma kardan Caesari kätte sattuda." Kellele ta sel hetkel mõtleb?"

"Ta kardab."

"Jah, oma naha pärast. Ta tahab armastatuga hõivasti jätta, kuid mitte riskides. Shakespeare mõtles ta väiklase iseloomuga naiseks ja nii tuleb teda ka mängida. Selline tõlgendus mõnele ei meeldi, kuid see on õige lähenemisviis."

Toas valitses vaikus. Pisut hiljem küsis Liz:

"Kas Paula on sinuga nõus?"

"Võib-olla on, võib-olla ei ole ka. Kleopatrat on n kaua laval idealiseeritud, et üksnes väga julge näitlej söandab esitada teda teistsugusel kujul."

"Aga kui te ei usu kuju sellisesse tõlgendusse..."

"Mul ei ole tarviski sellesse uskuda. Ükskõik, mid Paula Kleost teeb, Antonius jääb selleks, kes ta oli meheks, kes on end täielikult tema võrkudesse mäs sinud."

"Kleo on teie silmis õeluse kehastus?"

"Ei, seda temas ei ole. Ta on ilus, võluv, naiselikul kaval, sageli julm, aga õelust temas ei ole. Iga nain tahaks sisemuses olla selline, kuid ainult vähesed jul gevad. Siin on teile võti teie Charmiani mõistmiseks Ta jumaldab oma käskijanna neid omadusi, mida h mustaks endalegi. Kui teie arvates toimub Kleopatrag selline muudatus, siis peaks muutuma ka Charmian.

Hämarus tihenes ning toas läks pimedaks. Ryan heitis pilgu oma kella helkivale numbrilauale.

"Mul on aeg minna," ütles ta. "Tahtsin tulla ainul paariks minutiks vaatama, kuidas te olete end siss seadnud. Teatris ei ole aega rääkida."

"Eriti seepärast, et me ei taha reeta oma saladust," nõustus Liz. "Tead, ma kahetsen nüüd, et seda jutt alustasin. Läksin omadega täiesti sassi."

"Järelikult ei piisa sul julgust kaitsta oma seisu kohti," ütles Ryan talle otsesõnu. Ta vaatas Kerryl otsa ja ta ilmes oli midagi, millest neiu aru ei saanud "Teid ma ümber ei veennud?"

"Ei. Mina eelistan idealistlikku lähenemisviisi."

"Seda ma arvasingi. Lootkem, et teil läheb kord oma illusioone säilitada."

Esikus mantlit selga tõmmates hoiatas Maxwell:

"Homme on teil raske päev. Warrenile ei meeld kindlasti tehtud töö ja ta tahab alustada kõike otsas

peale. Varuge kannatust. See kulub teile ära."

"Pole midagi öelda – väga lohutav," ütles Liz, kui uks oli Ryani järel sulgunud. "Just siis, kui ma arvasin, et kõige halvem on juba seljataga." Ta mõtles pisut ja jätkas kindlalt: "Vähemalt üks asi on selge – ta ei abiellu kunagi Paulaga. See naine on just selline, nagu ta kirjeldas Kleopatrat. Kui ta mõistab nii hästi õht, siis ei lähe teisel korda teda petta."

Kerry võttis kandiku teenõudega ja viis kööki. Seal täitis ta kausi kuuma veega, lisas sellele pesemisvahendit, laskis tassid kaussi ja tundis, kuidas soojus sõrmi paitab. Lizil on õigus, mõtles ta rõõmutult. Ryan ei abiellu Paulaga. Vähe tõenäoline, et ta üldse kellegagi abiellub. Ei ole sellist naist, kes talle piisavalt palju tähendaks.

Adrian saabus varakult. Magamistoas peegli ees juukseid kammides kuulis Kerry elutoast hääli ja ühel korral naerupahvakut. Siis kostsid muusikahelid. Kui Kerry sisse astus, istusid nad diivanil ja sirvisid Lizi plaadikogu.

"Siin on mõni, mis peaks maksma üsna palju," ütles Adrian. Siis läkitas ta Kerryle kõige võluvama naeratuse.

"Pean tunnistama, et teid tasus oodata. Roheline on kindla peale teie värv."

Tõustes puudutas ta käsi diivanipadjal mingit eset. Ligi minuti uuris ta peenikest kuldpliiatsit ning üle ta näo libises midagi tabamatut.

"Väga ilus. On see sinu oma, Liz?"

"Ei ole," tunnistas Liz ausalt ja võttis temalt pliiatsi. "See on ühe... tuttava oma." Jälgides, kuidas Adrian Kerryle meekarva mantood ülle aitab, sõnas ta elavalt: "Soovin teile toredat ajaveetmist. Selleks ajaks, kui te tagasi tulete, olen vist juba magamas."

Seda ei ole, nii kauaks ma ära ei jää, otsustas Kerry kindlalt ja väljus.

Õhtu möödus väga meeldivalt, kuigi aeg-ajalt näis,

et Adrian millegi pärast muretseb. Nad sõid õhtust, tantsisid ja ajasid juttu. Jutt kaldus paratamatult teatrile ning Adrian rääkis talle mõne lõbusa loo oma kutsekaaslaste elust.

"Te vist olete mänginud koos kõigi tänapäeva kuulsustega?" küsis Kerry mingil vestlushetkel. Mehe nägu tõmbus pisut morniks.

"Täiesti õige. Aga kes neist, kes on mu nime kuulnud, tunneb selle kandjat?"

Ta nägi, et Kerry kavatseb vastu vaielda.

"Oo jaa, võib-olla kirglikud teatriarmastajad. Mina aga räägin laiemast publikust, inimesest rahva hulgast, kes teavad kõike Olivier'dest, Redgrave'idest ja Maxwellidest ning teistest nendetaolistest meie hulgast. Kümme aastat teisejärgulisi osi – seda on juba viis aastat rohkem, kui peaks olema. Mul on aeg kõrgemale tõusta."

Vaevalt on see enam võimalik, arvas Kerry endamisi. Adrian on hea näitleja. Kui ta seda ei oleks, poleks ta saavutanud sedagi, mis tal praegu on, kuid tal ei piisanud seda erilist võlusädet, mida nimetatakse täheks. Tema ainus võimalus on leida endale peaosa, mis on otsekui temale kirjutatud, ja mänedžere, kes on valmis oma kliendiga riskima.

"Tänases teatrimaailmas ei ole oluline see, mida *teate*, vaid see, keda *tunnete*," jätkas Vohan, keerutades sõrmede vahel klaasi. "See, kellel on häid sidemeid, võib jõuda kaugele. Miks te Lizi juurde kolisite?" küsis ta pärast pausi. "Kas tundsite teda juba varem?"

"Ei. Kohtusime esimeses lugemisproovis. Talle oli vaja kedagi, kellega kahasse korterit üürida, ning mina otsisin parajasti uut eluaset. See oli hea võimalus, eriti mulle. Praegune korter on hoopis parem sellest, kus ma varem elasin."

"Ja arvatavasti hoopis kallim?"

"Mitte liiga kallis. Suudan vabalt oma osa maksta ja midagi ka mustadeks päevadeks kõrvale panna."

"Enne teid elas Liz seal üksinda." Adrian näis midagi tähtlevat. "Tal on kas väga jõukad vanemad või peidab end kusagil haldjast ristiema."

"Küllap vist." Kerry hakkas kiirustama. "Adrian, see oli ilus õhtu..."

"...aga on juba hilja ja teil on tarvis koju minna," lõpetas mees ja ta tuju paranes ootamatult. "Olgu siis, miss Rahutu Hing, sündigu teie tahtmine."

Maja lähedal käskis ta taksojuhil oodata ja saatis neiu ukseni.

"Täpselt kell üksteist," ütles ta. "Milline täpsus!"

"Suurepärane." Kerry võttis uksekäepideme pihku. "Tänan, Adrian. See õhtu pakus mulle suurt rahuldust."

"Ei saa öelda, et seda rahuldust jätkunuks kauaks." Mees ei teinud katsetki teda tagasi hoida. "Nägemiseni homme hommikul."

Liz istus pidžaamas ja hommikumantlis diivanil, rüüpas kakaod ja lehitses ajakirja.

"Sa oled väga varane," lausus ta tervituse asemel. "Kas veetsid hästi aega?"

"Pole viga." Kerry riputas mantoo lähima tooli seljale, ohkas kergendatult ja istus Lizi kõrvale. "Ma ei olnud enam sada aastat tantsinud."

"Kas see on kõik, millega te tegelesite?"

"Kui sind huvitab, kas Adrian püüdis mulle külge lüüa, siis vastan ei. Kogu õhtu oli ta musterdžentelmen. Muide, sa ei ole mulle veel öelnud, kellega koos sina homme Noeli juurde lähed?"

"Seepärast, et mul ei ole kedagi sihikul. Eks ma vaata, kes sette satub." Liz viskas ajakirja lauale ja tõusis. "Ma lähen magama. Aga sina?"

"Mina ka." Ta võttis toolilt mantli ja paitas selle pehmet nahka. "Tuhat tänu sulle selle eest. Ma tund-

sin end väga šikina."

"Ole hea." Liz naeratas talle kuidagi kummaliselt. "Kunagi laenan ka mina sinult midagi."

Selgus, et Ryanil oli hommikusest proovist rääkides õigus. Niipea, kui Warren oli vaadanud esimesi stseene, hakkas ta kõike ümber seadma. Enamik näitlejaid suhtus muudatustesse filosoofiliselt, ent Kerry tähelepanelikult ära, sobitas ta end nendega väga harva või eiras üldse. Tema käitumine pani Kerry muigama. Ta võttis lavastaja märkused omaks üksnes siis, kui need langesid kokku tema enda arvamustega, või laskis need kõrvust mööda. Tema Antonius ei olnud Warreni Antonius ega ka mitte selline, nagu Kerry kujutles, kuid ta oli oivaline – teravmeelne, sädelev, täis mehelikku jõudu ja väga traagiline oma lüüasaamises.

Paula suhtus toimuvasse hoopis teisiti. Kui ta lavastajaga ei nõustunud, tekkis lõputuid vaidlusi. Warren ärritus üha enam, ta märkused muutusid ainult mürgisemaks. Lõpuks loobusid nad katsetest teeselda, et need on sõbralikud vaidlused, ja hakkasid teineteise peale karjuma.

"Ei, ei, ei!" vingus Warren kolmanda stseeni kes kel. "See küsimus seadusliku naise kirja kohta. Se tuleb esitada kahes osas. Teine on vastus. Ta esitab küsimuse ja vastab sellele ise, enne kui mees jõuab vastata, ning sellega lubab tal lahkuda. No miks s ei või seda nii öelda?"

"Seepärast, et ma tunnetan seda teisiti," kostis laval vastus. "Ta üksnes küsib, kas Fulvia nõuab tema lah kumist."

"Sel juhul oleks ta öelnud "pead", mitte aga "võid"." Warren tõstis käed taeva poole, nagu paluks sealsel

vägesid tunnistajaks, millist risti tal tuleb kanda. Siis ohkas ta ja muutis taktikat. "Paula, kullake, sina oled väsinud, mina olen väsinud, me kõik oleme väsinud. Võib-olla teeme väikese vaheaja..."

"Ma ei ole üldse väsinud," vastas naine täie rahuga. "Aga kui kõik tahavad hinge tõmmata..." Ta naeratas Ryanile. "Ega sul minu jaoks üht sigaretti leidu?"

Kui Ryan avas kuldsuitsutoosi, läks Kerry lava taha, kus juba salklesid mõned näitlejad. Warrenil oli õigus, leidis ta. Vaatamata teksti kirjavahemärkidele oli hoopis parem, kui Kleopatra esitaks need sõnad nii, nagu lavastaja soovitas. See vastaks enam ta iseloomule. Ryan tunnistanuks selle märkuse õigeks, kui see olnuks määratud Antoniusele, kuigi ta selliseid märkusi ei vajanud. Ta ei jäänud Shakespeare'i tõlgendamises Warrenile põrmugi alla.

Neiu tõmbas väsinult peoga üle oimu, kus juba tuikas valu, ning võttis nõuks mitte sekkuda selle episoodi arutlustesse. Ta toetus seinale ja püüdis kas või mõneks minutiks lõõgastuda. Esimest korda soovis ta kogu hingest, et proov lõpeks kiiremini.

Äkki võttis kellegi käsi tal lõuast kinni. Ryan vaatas talle tähelepanelikult otsa, laskis ta siis lahti ja torkas käed püksitaskutesse.

"Kuulge, te olete täitsa liimist lahti," tähendas ta. "Miks te võtate kõik, mida Warren räägin, enda arvele? Teil peaks olema küllaldaselt kogemusi näitejuhtidega suhtlemiseks, et mitte nende kallalekippumiste peale verest välja minna."

"Nagu Paula?" Neiu ei suutnud seda küsimust tagasi hoida.

Mees muigas kergelt.

"Ei, mitte nagu Paula. Kui te ei taha, et teid maatasa tehtaks. Tahan öelda, et võtaksite kõike rahulikult ja õpiksite. Warren on küll kärsitu ja õel türann, aga Shakespeare'i ta tunneb."

"Jah, ma tean," Kerry silmad jälgisid rambi ääre lavastajaga jutlevat Paulat. "Kummal neist on teie ar vates antud juhul õigus?"

Ryan kehitas õlgu.

"Kunstilisest seisukohast võttes Warrenil, aga seda osa mängib Paula ja kui teda selline tõlgendus ei ra hulda, siis peab järgima enda oma. Näitleja on tege likult võll, millel tiirleb ratas."

"Laulu teeb selle esitaja," sõnas neiu ja Ryan puh kes naerma.

"Tänan teid täpsema väljendi eest." Ta vaikis pisu ja lisas siis teistsugusel toonil: "Kuulsin, et kavatsete Liziga selle looduseime õhtule minna?"

"Jah," vastas Kerry lühidalt, mõeldes sealjuures kas Liz pidas vajalikuks nimetada, et sinna läheb k Adrian. "Miks te teda nii nimetate?"

"Osalt seepärast, et ma ei suuda kuidagi ta nim meeles pidada, ja veel seetõttu, et ta on liiga peen Üldiselt arvan, et see seltskond ei sobi teile."

"Ma ei teagi veel, milline seltskond see on."

"Kärarikas, et mitte öelda enamat. Kui ükskor Lizi pool käisin, oli neil seal üleval parajasti trambura – õudne melu sees ja väljas. Teie ilme järgi otsustade oleks teil parem koju minnes kohe pikali heita."

Kerry kaldus temaga nõustuma. Tal ei olnud mingi tahtmist kusagile minna.

"Kui mõtlete põsepuna puudumist," püüdis ta nalja tada, "siis on see minu loomulik näovärv. Seda vis nimetatakse pigmendivaeguseks."

"Tühi jutt." Mees tõmbas käed taskust, kergita püksipõlve ja toetas jala mingile kastile. "Ma ole näinud teie puna kümmekond korda." Maxwell vaata talle huviga otsa. "Näe, tulebki jälle."

Neiu hammustas huulde. Ta teadis, et Ryan räägi tõtt, kuid ei suutnud mehe pilgu all kohmetusest jagu saada.

Teile ainult meeldib teisi õrritada," ütles ta.

"Jah, siis küll, kui see annab sellise vaimustava tulemuse. See on vist kulunud väljend, kui ütlen, et teie näonahk meenutab virsikut, mis on ühtviisi värske nii hommikul kui pärastlõunal. Teil on vedanud, kui mõelda, millist ränka raha kulutab mõni naine sama-suguse tulemuse saavutamiseks ilusalongides." Mehe silmad naersid. "Ja ärge öelge, et teile ei meeldi komplimendid. Oleksite esimene naine, kes neid ei saili."

"Nad vist kavatsevad alustada," ütles Kerry kergendatult, kui kulisside taga seisjad hakkasid laiali minema.

"Väga õigel ajal," naljatas Ryan. "Noh, kuidas on? Saate hakkama?"

"Muidugi," vastas neiu.

Ryan noogutas heakskiitvalt pead.

"Tubli," sõnas ta ja võttis Kerryl käe alt kinni. "Vaatame siis, kuidas teil välja tuleb."

Kerry astus tema kõrval ja tundis endal neid saatvaid pilke. Kui nad lavale jõudsid ja Paula nende poole pöördus, tardusid ta veetlevad silmad käel, mis ikka veel neiu käsivart hoidis.

"Oleme valmis, Warren," kuulutas Ryan Paula poole vaatamata. "Kust me alustame?"

Warren andis neile järje kätte ja asus oma kohale kaheksandas reas.

Näitlejanna ja lavastaja olid ilmselt saavutanud kokkuleppe. Paula säilitas oma tõlgenduse, kuid vahetas vastavalt soovitusele sõnad. Teda kuulates vaimustus Kerry Paula oskusest oma tundeid valitseda, ühe hingetõmbega pilkelt paatosele üle minna. Laval, kus tema partneri repliigid koosnesid ainult hüüatus-test, oleks iga teine näitleja varju jäänud, ent Ryani meisterlikkust oli võimatu tumestada. Võimatu oli pöörata pilku tunnetemängult ta näol ning sihvaka

painduva keha väiksemailtki liigutusilt. Sellise meist ri puhul oli kõnekas ka ta vaikimine.

"Väga hea! Suurepärane!" hüüdis vaimustatud War ren, kui nad olid lõpetanud. "Jätame selle nii, nagu on." Ta naeratas ja tõusis. "Tänaseks on kõik. Puhak õhtul korralikult. Homme võtame kiirema tempo."

Kerry lahkus teatrist kergendustundega. Päev ol olnud pikk ja raske, lisaks veel peavalu. Sellest e olnuks midagi, kui ta ei tundnuks, kuidas teda omade eesmärkidel ära kasutati. Paulale ei meeldinud põr mugi, et Ryan koos Kerryga lavale tuli, ja Ryan taipa seda väga hästi. Nähtavasti oli primadonna muu tunud viimasel ajal liiga enesekindlaks ja oli täiesti Ryani moodi, et ta valis naise paikapanemiseks sellise vahendi. Kõige enam kannatas Kerry selle pärast, e mees eiras täielikult tema tundeid. Temas on üksne üleolevus ja julmus, aga süda puudub täiesti.

Koju jõudes võttis ta aspiriini ja heitis tunnikesek pikali. Peavalu läks üle, kuid jäi mingi nüri väsimus, millest ta ei suutnud vabaneda. Juba üksnes mõte sellest, et tuleb ümber riietuda ja end õhtuks valmi seada, pani ta võpatama.

"Sul hakkab seal parem," püüdis Liz teda kella pool kaheksa ajal reibastada. "Sa oled üles kruvitud ja peaksid lõõgastuma."

Vaevalt läheb tal korda teha seda sellisel õhtul, mida Ryan oli kirjeldanud. Tegelikult oli tal tarvis üksnes varem magama heita. Vastasel korral ei ol temast asja.

"Liz," ütles ta, "ma lihtsalt ei suuda täna neid ini mesi näha. Ega sellest midagi ole, kui ma ei lähe?"

"Muidugi mitte, kui sa end halvasti tunned." Li jumestas end peegli ees hoolikalt. Ootamatult ta ilme muutus.

"Aga kuidas jääb siis Adrianiga?"

"Oh issand, tema unustasin hoopiski." Kerry hakka

end üles ajama. "Mul tuleb vist teha enda kallal pingutus."

"Selleks ei ole vajadust," sõnas Liz kindlalt. "Ma lähen sinu asemel temaga kaasa."

"Tõsi või?" vastas Kerry kergendatult. "Sa ei ole selle vastu?"

"Vastu? Kõigi tüdrukute silmad lähevad kadedusest pungi." Liz naeris lõbusalt. "Muidugi ei ole ma vastu. Võib-olla suvatseb ta siis, kui sind ei ole, märgata minugi olemasolu."

Kui ta ainult sinu lähedusse jääb, kahtles Kerry. Ta ei uskunud, et võib Adriani ainult enda lähedal hoida, kui ümberringi on palju ilusaid tüdrukuid. Seda aga teab Liz ilmselt isegi. Ta heitis üksnes nalja.

Kerry käis vannis ja oli juba voodis, kui Adrian kell kaheksa saabus. Ta kuulis, kuidas Liz ta puudumise põhjust seletas. Minut hiljem avanes uks ja Liz astus sisse.

"Adrian loodab, et sul hakkab peagi parem," ütles ta vaikselt.

"Ma kuulsin." Kerry naeratas kergelt. "Polnud märgata, et see olnuks talle eriline pettumus."

"No mida sa Adrianist ikka tahad? Ta ei kaota aega kasutule kaasatundmisele." Lizi silmad särasid. "Kuidas ma välja näen?"

"Tead isegi, et väga hästi," vastas Kerry siiralt, vaadates valges pitsist pükskostüümis sihvakat ilusat tüdrukut. Ta säravad mustad juuksed langesid õlgadele. "Head lõbutsemist!"

"Ma lõbutsengi, ära selles kahtle." Toanaaber heitis viimase pilgu Kerryle ja astus ukse poole. "On sul midagi tarvis? Kas heidan umbes tunni pärast pilgu sisse ja teen sulle mingit sooja jooki?"

"Ei, tänan. Ma jään kindlasti magama." Oma sõnade kinnituseks seadis Kerry end teki all mugavamalt sisse. "Kustuta ainult valgus."

Pärast seda, kui Liz ja Adrian olid läinud, püüdis ta tõesti uinuda, kuid ülalt kostev muusika ja melu ei lasknud tal sellesse õndsasse seisundisse langeda. Kui telefon pool üheksa helises, ei maganud ta ikka veel. Pea hakkas uuesti valutama.

Pärast tema vastust järgnes lühike paus. Siis küsis Ryani karm hääl:

"Miks te voodis ei ole?"

"Ma olengi," vastas neiu. "Magamistoas on teine aparaat."

"Tahate öelda, et Liz läks ära ja jättis teid üksinda?"

"Noh, ega mul oleks tema juuresolekust kergem hakanud. Igatahes on mul tarvis üksnes välja magada," lisas ta kiiresti. "Ma ei ole haige. Olen lihtsalt väsinud."

"Lootkem seda. Meil on teid vaja." Ta ootas, et neiu midagi vastaks, ja kui seda ei juhtunud, küsis pisut järsult: "Kas ma ajasin teid üles?"

"Ei. Ma ei maganud."

"Seda pole raske ette kujutada, kui seal on selline lärm. Isegi mina kuulen läbi telefoni. Õudne iseg mõelda, kuidas teil seal on." Pärast veel üht paus küsis Ryan juba teistsugusel toonil: "Miks te täna nii kiiresti teatrist lahkusite, Kerry? Tahtsin teid koju viia, aga te olite juba kadunud."

"Kas ei hakka liikuma igasugused jutud, kui hak kate äkki sõidutama kaht teisejärgulist näitlejannat?" küsis neiu. "Olete Liziga väga sarnased. Ei ole kuig raske kujutleda, milles on asi."

"Ma ei räägi Lizist," vastas Ryan rahulikult.

Kerry vaatas voodijalutsi poole pimedusse.

"Mida ma teie õetütrele ütlen, mister Maxwell?"

"Ainult seda, et tahaksin temaga esimesel võima lusel midagi arutada." Mehe häälest taipas Kerry, et ta muigab. "Meeldivaid unenägusid. Jätkame oma juttu siis, kui olete suuteline mu jutust aru saama."

Neiu pani aeglaselt toru ära, heitis pikali ja kuula

kummalise ükskõiksusega oma kõlavaid südamehõike. Naiste kannatuse proovilepanek on Ryan Maxwelli tüüpi meeste teine iseloom. Temale ei tähenda nad midagi. Seda tuleb tal ikka ja jälle endale korrata.

≈

4

Järgmistel päevadel polnud aega mõelda millelegi muule peale lavastuse ja esietenduse, mis lähenes kiiresti. Kõik need päevad ei olnud Kerry endas kindel. Ta võitles siseveendumuse vastu, et tal ei tule midagi välja. Kõik, mida ta tegi, näis talle väär, kuid ta ei suutnud midagi parandada. Ent äkitselt hakkas miski temas kristalliseeruma, kuju hakkas omandama kindlaid piirjooni.

Karm kriitik Warren ei olnud kiitusega kitsi.

"Imehea, kullake, imekena!" hüüdis ta saalist. "Võib-olla tasuks viimaseid sõnu pisut enam rõhutada, kuid ülejäänu on oivaline."

"Mis tunne on Warreni lemmik olla?" nöökas Liz, kui nad ühel päikesepaistelisel päeval kodu poole astusid. "Jätka samas vaimus, ja ta kutsub sind oma järgmise lavastuse peaossa."

Kerry naeris selle peale.

"On see "Alice Imedemaal"? Sellega ehk saaksin hakkama. Praegu olen sooşingus, kuid homme või ülehomme ei tule mul jälle midagi välja."

"Ainus, mis võib juhtuda, on see, et sa sõnad ära unustad, aga sinu mälu puhul on see väheusutav. Adrian kuulis, kuidas Warren täna hommikul Howard Winstonile ütles, et sinus on tunda tõelist lavaannet, ning Howard nõustus. Tema aga põhjusetult vaimustusse ei satu."

"Jah, nii temast räägitakse." Vaatamata komplimendile ei saanud Kerry ikkagi hoiduda muretsemast. "Pärast õhtut Noeli juures oled hakanud Adrianiga üsna sageli kohtuma."

"See on tõsi," vastas Liz naeratades. "Ega sa kahetse et sellise võimaluse käest lasid?"

"Ei. Ma ainult muretsen pisut sinu pärast:"

"Tahad öelda, et varem või hiljem võrgutab ta mind ära ning mina kas allun tema saatuslikele võludele või murran oma südame, kui temast lahku lähen?" Liz naeris. "Kerry, kallis, sinu häda on selles, et näed probleeme seal, kus neid ei ole. Adrian meeldib mulle, see on tõsi, ja mind riivas, kui ta eelistas minule sind, aga ma ei kavatsegi temasse armuda."

Kerry jälgis eespool kõndivat paarikest. Nad läksid käsikäes ja näis, et ei märka midagi enda ümber.

Siis sõnas ta pikkamisi:

"Mõnikord ei ole armumisel kavatsustega midagi pistmist. See lihtsalt juhtub, sinna ei ole midagi parata."

"Kas otsustad enda järgi?" uudistas Liz.

Kerry taipas oma viga.

"Ei, ma arutlen teoreetiliselt," püüdis ta oma sõnu naljaks pöörata. "Kas Ryan teab, et sa Adrianiga käid?"

"Ei. Ta ütleks mulle sedasama, mida sinagi, kuid palju sirgjoonelisemalt. Adrian meeldib talle sama vähe, nagu tema Adrianile. Nad näevad teineteises oma puudusi. Paljus on nad ju väga sarnased.

Ainult esmapilgul, lisas Kerry mõttes. Ryani iseloomu terviklikkus ei jätnud mingeid kahtlusi. Adrianis ei olnud ta nii kindel. Ta ei tundnud isegi tõelist kutsumust oma valitud alas, mitte midagi peale soovi saavutada edu. Ent kui Lizile on vaja üksnes lõbusat ja väsimatut kaaslast, siis temast paremat on võimatu leida, muidugi sel juhul, kui see on kõik, mida ta vajab.

Ülejäänud teekonna vältel arutasid neiud päevasündmusi. Kui nad koju jõudsid, oli kell juba pool kuus. Teed jooma nad ei hakanud. Kerry pani põlle ette ja asus õhtusööki tegema. Täna oli tema kord, kuigi see sõna nende olmes õieti midagi ei tähendanud. Liz ei sallinud söögitegemist, kuid Kerryle

oli see selge rõõm. Sestap tegeles sellega peamiselt tema ning talle pakkus rahuldust üllatada sõbrannat igasuguste maitsvate asjadega. Täna õhtul praadis ta seakotlette ananassitükikestega, keetis värskeid kartuleid, mis ta oli koorinud juba enne teatrissemi nekut. Isuäratavale roale lisandusid rohelised herned. Järelroaks pakkus Kerry eelmisel õhtul küpsetatud puuviljakooki vahukoorega.

"Sa hellitad mind ära," ütles Liz kohvi juues rahulduseohke saatel. "Enne sinu tulekut toitusin ostetud suupistetest või õhtustasin kohvikus. See on üpris kallis majandamisviis, ütlen ma sulle. Võib-olla seekord jätkub mu elatusrahast tõesti terveks kuuks. Isa teeb suured silmad, kui ma temalt enne kuu lõppu veel üht tšekki ei palu."

Kerry vaatas sõbrannat naeratades. Armas Liz ei tunne raha hinda. Isegi pärast esietendust, kui nad hakkavad saama täispalka, ei suuda ta mõista, kuhu kogu teenistus on nädala lõpuks kadunud. Ta imestab küll, kuid ei muretse selle pärast. Kõige eest kannab hoolt ta isa.

"Millega su vanemad tegelevad?" küsis Kerry.

Liz muigas.

"Isa ütleks selle kohta, et ta töötab oma ekstravagantse tütre ülalpidamiseks käsi rüppe laskmata. Ta on kirjastaja ja tänu jumalale üliedukas. Mul on toredad vanemad. Ema on peale muu ka kunstnik."

"Kutseline?" imestas Kerry.

"Oh issand, muidugi mitte, kuigi ta mõni pilt on täiesti tasemel. Ta harrastab kunsti oma lõbuks. Ütleb, et see aktiviseerivat ajutegevust. Tegelikult ei suuda ta niisama tegevusetult istuda. Tal peab alati midagi käsil olema."

Kerry kummardus, et valada endale veel kohvi.

"Sul on väga andekas perekond," ütles ta läbi läikiva juustekose. "Kas vanemad olid rahul sellega, et valisid teatri?"

"Kui nad ka ei olnud, ei hakanuks nad vastu vaidlema. Minu arvates said nad aru, et see on paratamatu. Olen lapsest peale Ryanit jumaldanud. Räägitakse, et olevat kaheksa-aastasena kuulutanud, et kasvan kiiresti suureks, lähen talle mehele ja hakkan tema alaliseks lavapartneriks. Esimene soov langes mõistagi ära, aga teine on mingil määral jäänud. See elu meeldib mulle, kuigi tean, et suurt näitlejat minust ei saa."

"Miks sa nii ütled?" vaidles Kerry õhinal vastu. "Sa said ju selle osa üksnes iseenda võimete varal."

"See selleks. Olgu nii." Liz heitis pikad jalad üle diivani käetoe ja seadis end patjadel õdusalt sisse. "Parem räägime avameelselt. Mind rahuldab täielikult see osa, aga ei enamat. Mul ei lähe kunagi korda väljendada selliseid tundeid, nagu täna sinu Charmian. Sul kulub osasse sisseelamiseks aega, kuid seeeest üllatad kõiki. Sa jõuad veel kaugele, Kerry, see on täitsa kindel." Ta kergitas tassi, kuid vaatas siis kella ja pani selle lauale tagasi. "Sa vaata, mis kell juba on! Noh, ma lendan!" Ta vaatas sõbrannale otsa ja naeratas paluvalt. "Ole hea ja pese minu eest nõud puhtaks. Ma tean, et täna on minu kord, kuid pesen pärast seda terve nädala."

Kui sa muidugi ei unusta, mõtles Kerry heatahtlikult. Tal ei olnud midagi selle vastu. Nagunii ei olnud tal täna muud midagi teha.

Liz ei olnud veel valmis, kui kell seitse saabus Adrian. Kerry avas talle ukse ja ütles, et sõbranna tuleb kohe.

"Olukord on muutunud," ütles Adrian talle elutuppa järgnedes. "Kui tulin siia esimest korda, oli mul uksel vastas Liz ja ütles teie kohta sedasama." Ta seadis end toolile istuma ja jälgis neidu. Kerry kohen-

das ilma igasuguse vajaduseta patju ja ladus laual ajakirju kokku. "Pean tunnistama, et ma ei saa teist päriselt aru," jätkas mees. "Teil on kõik olemas, kuid te isegi ei vaevu seda kasutama. Millele te elate, Kerry?"

"Kuidas oleks auahnusega?" vastas Kerry samas toonis. "Minu eesmärk on lavamenu. Kõik on lihtne ja selge."

"Sugugi mitte lihtne ja hoopiski mitte selge." Ta pani suitsu ette. "Menu taotlemine ei tähenda loobumist kõigest, mis on elus ilusat. Romaan tuleks teile kasuks."

Kerry pigistas peos ajakirja.

"Kas te annate kõigile naistele sellist nõu?" küsis ta lõpuks.

Adrian muigas.

"See oleneb naisest, kullake. Mõne puhul räägivad teod sõnadest kõvemini."

"Aga Lizi puhul?"

"Liz?" Adriani toon ja ilme muutusid tunduvalt. "Liz... tema on hoopis teistsugune." Ta silmitses suitsujuga ja lisas: "Ta on piisavalt täiskasvanu selleks, et talle oleks vaja kaitseinglit."

Kerry teadis, et on sellise vastuse ära teeninud, ning kahetses, et oli nii küsinud. Adrianil oli õigus. Liz on täiskasvanu ja piisavalt mõistlik selleks, et korraldada ise oma elu ilma nõuanneteta nendelt, kellel endal on raskusi selliste ülesannete lahendamisega.

Kui nad olid läinud, läks Kerry magamistuppa ja korjas kokku esemed, mis vajasid pesemist. Enamik neist olid Lizi omad. Tal oli harjumus koguda musta pesu virnade kaupa. Ta täitis pesunõu sooja pulbriveega, pesi asjad puhtaks, loputas üle ja riputas vannitoa lae alla kuivama.

Kell oli alles pisut kaheksa läbi. Neiu kõndis rahutult toast tuppa. Siis istus ja diivanile ja püüdis lugeda, kuid loobus sellest kümne minuti pärast, sest ei saa-

nud aru ühestki sõnast. Lõpuks võttis Kerry tolmuimeja ja hakkas koristama, kuigi selleks ei olnud vajadust, sest alles kaks päeva tagasi olid nad teinud suurpuhastuse. Ometi oli see mingi tegevus.

Kell üheksa käis ta vannis ning läks, pidžaama ja hommikumantel üll, kööki endale piima soojendama. Just siis, kui ta külmikust pudelit võttis, helises uksekell. Hiljem ütles Kerry endale, et taipas alateadlikult, *kes* ukse taga trepikojas seisab. See teadmine pani ta käe võpatama. Pudel kolksatas vastu teravat serva ja purunes. Kerry seisis liikumatult ja vaatas sügavast haavast voolavat vereniret, kui Ryan kiiresti kööki astus.

Mees haaras peente sõrmedega ta randmest ja vaatas haava hoolikalt üle.

"Ma ei usu, et sinna on sattunud klaasikilde," otsustas ta. "Kas teil on koduapteek?"

"Jah, see on vannitoas," vastas neiu kuidagi kummalise häälega.

Ryan vaatas talle teraselt otsa.

"Tunnete iiveldust? Pole midagi, see on loomulik. Paljud ei talu oma vere nägemist. Lähme ja võtame sellega midagi ette."

Vannitoas seadis ta neiu taburetile istuma, leidis apteegist kõik vajaliku, peatas verejooksu ja sidus käe kinni. Seejärel sundis ta Kerryt kamina ette istuma ja koristas ise köögi. Peagi tuli ta kohvikannu ja tassidega.

"On teil parem?" küsis Ryan ja ulatas talle tassi.

"Läks täiesti üle." Neiu ei suutnud tema poole vaadata. "Tavaliselt ma selliseid lollusi ei tee."

"Ei ole nii tundlik – see kõlaks paremini," arvas Ryan ja istus ta vastu. "Lolliks ei nimetaks teid keegi."

"Teie kunagi nimetasite." Kerry püüdis naeratada.

"See oli hoopis teine asi. Kui kuulsin kolinat, arvasin, et olete jälle midagi ette võtnud. Seepärast

kiirustasingi sisse astuma. Kas jätate alati ukse lahti, kui üksinda koju jääte?"

"Ei. Unustasin selle lukustada, kui Liz välja läks."

"Teinekord ärge enam unustage. Paljugi kes võib sisse tulla. Aga muide, kuhu Liz läks?"

"Tema... ta rääkis mingist vaidlusklubist."

Tema suureks kergenduseks ei hakanud Ryan pikemalt pärima, vaid küsis ainult:

"Miks siis teie temaga kaasa ei läinud? Teil peaks olema palju häid mõtteid."

"See oleneb vaidluse teemast."

Alles nüüd taipas Kerry, kuidas ta on riides, õigemini – kuidas ta on lahti riietatud, ning tal hakkas hirmus piinlik. Alles hiljuti oli ta millelegi mõtlemata samasugusel kujul koos Philipiga kohvi joonud, kuid Ryani puhul oli kõik teisiti. Asi oli selles, et Ryanit võttis ta nagu meest, kuna Philip oli lihtsalt Philip. Märganud hallides silmades muiet, ütles ta kiiresti: "Poliitika jäägu asjatundjatele."

"On muidki valdkondi. Kui jätta need asjatundjate hooleks, jääks maailmas õige vähe, millega tegelda." Ryan seadis end mugavamalt istuma ja tõstis jala põlvele. "Muide, täna mängisite väga hästi. Ma teadsin, et teis on midagi."

Neidu hõivas rahulolu laine, soe ja magus nagu vein.

"Mul on hea meel, et ei valmistanud teile pettumust," lausus ta tasa.

"Paar korda tundsin mõningast rahutust, kui te ei suutnud kuidagi eesmärgile jõuda. Te kuulute ilmselt nende hulka, kes peavad proovima paljusid variante, kuni leiate endale vajaliku."

"Te aitasite mind," tunnistas Kerry. "Andsite hüva nõu."

"Alati teie teenistuses. Ma ei jäta kasutamata võimalust hüvituse saamiseks, kui kriitika hakkab teid

ümetama Shakespeare'i näidendite uueks täheks." Ryan silmitses teda mõtlikult. "On jäänud veel viis päeva. Närveerite?"

"Väga. Teile on see minu arvates juba läbitud etapp?"

"Näitleja, kes ütleb, et ootab esietendust kartmatult, on kas valelik või andetu. Saabub teisipäev, ja ma hakkan võbisema samuti, nagu kõik teised. Kui kõnetate mind pool tundi enne eesriide avanemist, siis ei suuda ma vastata midagi mõistlikku." Ta kergitas kulmu. "Vaatate mind nii, nagu ei usuks seda. Arvate, et tavalised inimlikud elamused ja mured on mulle võõrad?"

"Ei... ma..." Kerry takerdus, kehitas õlgu ja naeratas. "Te olete alati... nii iseendas, et ei tea kunagi, mida te mõtlete, kui ei viibi laval."

"Tore, et lisasite need viimased sõnad. Mul oleks ebameeldiv mõelda, et pärast oma muretsemisi ei suuda ma väljendada Antoniuse tundeid ja mõtteid. Aga kui ma ei ole laval... Tahate teada, mida ma praegu mõtlen?"

"Ei," sõnas neiu kiiresti.

Ryan puhkes naerma.

"Argpüks! Nüüd veedate unetu öö ja murrate pead selle üle, mida ma oleksin võinud teile öelda. Mis ajaks te Lizi koju ootate?"

"Ma ei tea." Ebasoovitavate küsimuste vältimiseks ütles neiu: "Eks ole, Liz teeb oma osa hästi? Warren teeb talle harva märkusi."

"Liz mängib nii, nagu ma temalt ootasin – asjatundlikult, kuid erilise hingestatuseta. Tal ei ole teie sihikindlust ega tule seda kunagi. Ta tahab kõike kiiresti saavutada."

Nagu tema onugi, vilksatas Kerryl mõte, kuid paraku ei ole tal onu ande varjugi.

"Minu meelest on see liiga karm hinnang," ütles

ta. "Liz võinuks kasutada teie nime pääsmena suure matesse osadesse, kuid ta ei teinud seda."

"Ei teinud. Temas räägib ta enda uhkus. Veelg enam – ta tunneb oma võimete piire ja lepib sellega. Ärge Lizi pärast muretsege. Tal ei tule midagi kahet seda." Ryan libistas pilgu neiust üle. "Aga teil?"

Kerry süda hakkas puperdama.

"Minul? Mida?"

"Te teate küll, millest ma räägin. Enamikul teie vanustest naistest on juba olnud minevikus romanti line lugu. Olen valmis kihla vedama, et te ei ole kunagi lubanud endale sellist kiindumust, mis võinuks teie karjääri kahjustada."

"Arvate nii?" Neiu oli rahul sellega, kui vaoshoitult see kõlas. "Miks te selles nii kindel olete?"

"Otsustan selle järgi, kuidas te minusse suhtute. Te olete alati valvas." Mehe silmad sähvatasid. "Huvitav, mida oleks tarvis teie hingerahu häirimiseks?"

"Kui see peaks juhtuma, siis ütlen teile," lubas Kerry ja küünitas kohvikannu järele. "Soovite veel?"

"Ei, tänan." Ryan naeratas ja tõusis. "Ma olen niigi juba teie külalislahkust tarvitanud. Mida käsi teeb?"

"Tuikab kergelt. Sellest pole midagi."

"Teil vedas. Pisut allapoole, ja arter oleks viga saanud. Jätke side hommikuni peale, seejärel piisab plaastrist."

"Teist oleks saanud hea arst," sõnas neiu.

"Kahtlane küll. Peale muu peab heal arstil olema piisavalt kannatlikkust, kuid minul jääb sellest vajaka. Ärge tõuske, ma oskan ise välja minna. Ja ärge jooge liiga palju kohvi, muidu ei tule uni. Öelge Lizile, et ma astun ühel õhtul teile sisse."

Uks tema järel sulgus. Kas tema süda ei õpi kunagi Ryan Maxwelli juuresolekul korralikult käituma? mõtles Kerry, kui oli jäänud üksinda.

Saabus järgmise nädala lõpp. Laupäeval võeti kogu näidend ilma vaheaegadeta läbi. Järgnesid lavastaja õpetud parandamised. Näis, nagu oleks ta viimasel hetkel leidnud, et näidend on paratamatult läbi kukkunud, kui lavastust põhjalikult ei muudeta. Kella üheksaks, kui kõik lõpuks koju lasti, oli üldine pinge lõusnud viimase piirini. Surmväsinud Kerry leidis lohutust üksnes mõttest, et lavastajad teevad alati enne esietendust läbi sellise kõhkluse ja meeleheite aja. Neiu oli kindel, et lavastus on väga hea ning on veel järel kaks päeva lõplikuks lihvimiseks.

Pühapäeval oli proov dekoratsioonidega. Selles mõttes neil vedas. Sageli juhtub nii, et peaprooviks, proovideks dekoratsioonide ja valgustusega jääb ainult üks päev ning tuleb kõik need ühitada. Vähemalt homsel peaproovil on üks mure vähem.

Kodus varises Liz toolile.

"Sellist asja pole meil teatris veel olnud. Mul on juba toss väljas. Kas arvad, et Warren usub tõesti, nagu võiks ühe päevaga kõike muuta?"

Kerry võttis kingad jalast ja märkas sukkpükstel mahajooksnud silma. Viimane paar. Homme hommikul ei jõua enam uusi osta. Noh, kostüümi alla ei ole neid tarviski. Teisipäeval aga on aega kuni...

"Ei arva," vastas Kerry ja kiskus pingutuse varal mõtted saatuslikust tunnist lahti. "See, mida Warren eile tegi, oli pelgalt närvienergia kulutamise vahend. Ta on nagu tulistel sütel."

"Ega siis tema üksinda," vastas Liz. "Annaksin ei tea mida, et teisipäev oleks juba möödas ja kõik seljataga. Vähemalt teaksime, kui halvasti meil läks." Ta tõusis jalule. "Pea, ma lähen vanni esimesena. Voodi on täna lausa paradiis."

Kui pühapäev oli raske katsumus, siis esmaspäeval pidi äärepealt juhtuma katastroof. Howard Winston

tuli kohale kõrges palavikus ja peaaegu hääleta. Kiirug kutsutud arst leidis tal kõripõletiku ja soovitas patsi endil otsekohe voodisse tagasi minna. Lavastaja su vel, kes keeldus juba millegi eest vastutamast, läk arst lõpuks kompromissile – kirjutas välja põletiku ja palavikuvastased ravimid. Proovi alustati alles kell pool kaks. Howard esitas oma osa poolsosinal, püüde säilitada hääleriismeid.

Pärast säherdust pahaendelist algust oli näitlejail raske end vormi saada. Häirisid harjumatud kostüümid ja muud detailid. Ka dekoratsioonidega ei olnud jõutud harjuda. Seetõttu kulges esimene vaatus meele heitel Warreni sõnul lonkava ratsu rütmis. Kerryl oli kahju nii Warrenist kui kõigist teistest. Muudele ras kustele lisandus veel väljavaade, et esietenduste peab mängima dublant.

Teine vaatus algas paremini. Antoniuse Aleksandri asse naasmise hetkest peale, kui esitus omandas taas õige rütmi, sarnanes Warren aina vähem kuristiku serval seisva mehega. Kui eesriie pärast Ryani repliik langes, ilmus Warreni näole esimest korda selle päeva jooksul naeratus.

"Me teeme selle ära," ütles ta. "Vorm on leitud. Vaatame nüüd, kuidas on lood kolmanda vaatusega."

Kella seitsmeks oli prognoos niivõrd lootustandev, kuivõrd see oli antud olukorras üldse võimalik. Isegi Howardi hääl hakkas paremini kõlama. Kerry, kes tundis end õnnelikumana kui kunagi varem ja võttis meeleldi vastu ettepaneku Adriani ja veel ühe mees näitlejaga enne kojuminekut kusagil koos õhtust süüa. Nad kõik olid väsinud ja tahtsid eriti täna varem magama heita, kuid keegi ei tahtnud unele mõeldagi enne, kui pinge on maha võetud.

Kolme proovinädala jooksul ei olnud Kerry vahetanud Ray Norrisega kolme sõnagi. Heledapäine meeldivalt naeratav mees oli Adrianist mõni kuu noorem

tal oli teatriringkondades teatud tuntus teisejärguliste osade täitjana, mis teda täielikult rahuldas. Antoniuse sõbra osa ei olnud kuigi suur, kuid Ray mängis teda nii, et äratas otsekohe Kerry tähelepanu. Kuna ta ei kuulunud Adriani sõprade hulka, siis arvas neiu, et see mees korraldas kõik viimasel hetkel, võibolla seepärast, et Liz ei tahtnud sõbrannat sellisel õhtul üksinda tühja korterisse jätta. Oli sellega kuidas oli, kuid nad veetsid meeldivalt aega.

"Minu arvates on ta väga kena," ütles Liz, kui nad hakkasid end unele seadma, "ja sinust sisse võetud."

"Kas seepärast, et meil leidus mõningaid ühiseid huvisid?" küsis Kerry naeratades. "Ära püüagi meid paari panema hakata, Liz. Rayle olen ainult üks osatäitjatest."

"Sa tead isegi, et nii see ei ole. Ma nägin varemgi, kuidas ta sind jälgis."

"Miks ta siis ei püüdnud minuga tutvuda?" küsis Kerry erilise huvita.

Liz vaatas mõtlikult peeglisse.

"Vahest Adriani pärast. Vaheaegadel keerles too alati sinu ümber ja Ray vist mõtles, et... noh, et teie vahel on midagi. Sa olid ju esimene, kelle vastu Adrian huvi tundma hakkas. Küllap arvab kogu trupp, et see huvi jätkub."

"Kui, siis ainult need, keda see huvitab." Kerry kolis mõnuga teki alla. "Võid istuda ja mõtiskleda selle üle kogu öö, kui tahad. Mina jään magama."

Ent kui valgus oli kustunud ning Lizi ühtlase hingamise järgi võis aimata, et ta viibib juba õndsalikus unustuses, lebas Kerry ikka veel unetult. Vähem kui kahekümne kahe tunni pärast avaneb eesriie ja heidetakse liisk. Ta satub range esietenduspubliku ette ja teeb seda nagu ta hingevõbinal lootis, väärikalt. Ta peab näitama end parimast küljest. See on ta otsustav võimalus. Kui ta selle käest laseb, võib teist

enam mitte tulla.

Ent hoopis enam tähendab lavastuse edu. Kol nädalat olid kõik püüelnud ühise eesmärgi pool Kakskümmend üks päeva oli Warren Trent püüdnu võtta igaühelt kõike, milleks ta on võimeline, ja liitnu ühtseks tervikuks. Kas see tervik on suurejooneli või pelgalt keskpärane, seda näitab tulevik. Selle tul viku ootamine muutus aina talumatumaks.

Lõpuks Kerry uinus. Kui ta taas silmad avas, o päev juba alanud ja Liz astus tuppa, kandik käes.

"Kell on kümme," vastas ta Kerry väljaütlemata küsi musele. "Hommik on imekena. Kas sind rahuldab te röstsaiaga? Hiljem võime korralikult einestada."

Kerry tõusis voodis istuma ja lükkas juuksed näol

"Mida me pärast hommikueinet teeme?" küsis Li akna all seistes ja tänavale vaadates. "Tund või pa kulub kusagil lantšiks, aga edasi? Ma ei suuda si istuda. See ajab mind hulluks."

"Mind ka." Kerry rüüpas tänulikult kuuma kohv "Kui läheks õige kinno? Siis jääb meil parajasti n palju aega, et enne etenduse algust midagi hamb alla võtta."

"Kui ainult suudame midagi alla neelata. Mul o tunne, et ma ei taha enam ilmaski süüa." Liz pöördu sõbranna poole ning ta näol ei olnud endise naeratus varjugi. "Püüan endale selgeks teha, et see on lihtsa tavaline etendus, nagu neid on olnud meie teatri igal esmaspäeval, kuid magu keeldub mind usku mast. Ehk tead sina midagi soovitada?"

"Olgu siis. Me võime veel proovida pead gaasiahj pista. Veel võime end lohutada mõttega, et kui me on paha, mida siis tunnevad veel peaosalised? Lõpp tulemusena sõltuvad menu või läbikukkumine j neist."

"Kardan, et ma ei suuda praegu kellelegi kaas tunda. Nägin koledat und. Seisan laval ja ei suud

...megi liigutada, Paula aga ootab, et küsiksin, kas ...u suudluses oli maomürki. Olen kindel, et unustan ...na osa ära või teen mingi muu rumaluse."

Jää vait! tahtnuks Kerry karjuda. Kas mulle ei piisa enda sisehirmust, et seda peab veelgi õhutama?

Kergelt väriseva käega asetas ta tassi voodi ette öölauale, heitis teki pealt ja tõusis. Oli võimatu kauem liikumatuks jääda. Tuleb midagi ette võtta... ükskõik mida.

Kui Kerry oli vannis käinud ja sinise kostüümi selga pannud, tundis ta end märksa paremini. Kumbki neist ei suutnud hommikusöögi tegemisele mõeldagi. Sestap piirdusid nad kohvi ja röstsaiaga. Keskpäeval ei suutnud nad enam korteriseinte vahele jääda. Nad läksid tänavale hulkuma ja ilma erilise huvita kaupluste vaateaknaid silmitsema. Lõpuks lonkisid nad kinno ja istusid seal kaks seanssi – ühel näidati multikaid, teisel meenutusi tummfilmi ajast. Need naljakad lood võimaldasid mõneks ajaks unustada eelseisva katsumuse.

Siis astusid nad vastumeelselt päikeseküllusse. Oli jäänud parajasti nii palju aega, et lähimas selvekohvikus einet võtta ja käia kodust rõivaid toomas, mis tuli pärast esietendust selga panna. Pool seitse astusid nad juba teatrisse, südamed meeletult vasardamas.

Neid ennetanud Howard Winston oli pisut kahvatu, kuid ülejäänus nägi välja täiesti normaalne.

"Kui mul veab, siis peab hääl täna vastu," vastas ta neidude küsimusele tervise kohta. "Arst ütles, et homme on see tõenäoliselt täiesti kadunud, kuid täna riskin siiski. Mingi dublant esietendusel minu asemel ei mängi."

Kerry sai temast aru. Ta oli näinud, kuidas näitlejad mängivad täieliku kurnatuse piiril, et ainult mitte osa teisele loovutada, ja teadis, et oleks ise teinud sedasama.

Neil oli Liziga ühine garderoob, kitsuke tuba koridori lõpus. kuid seal leidus kõik tarvilik. Kella poole kaheksaks olid mõlemad valmis – valgeis, lihtsais, kuid maitseka lõikega rüüdes, kullatud sandaalid paljaste jalgade otsas. Kõik katmata kehaosad olid grimmiga, mis sobis halvasti kokku Kerry juuste värviga. Nüüd aga, mustas, sirgete juuksesalkudega parukas, oli ta hoopis teine inimene, ehtne idamaine naine, pisut vanem oma tegelike aastatega võrreldes.

Mõlemad pöördusid korraga, kui uksele koputati. Lavaleminekuks oli veel liiga vara. Kerry palus koputajal sisse astuda ja uksele ilmus Warren.

"Juba valmis? Väga hea. Tulin teile edu soovima. Ega te minult midagi küsida taha, enne kui ma ära lähen?"

"Tahame küll," vastas Liz kiiresti ja söakalt. "Kus asub lähim varuväljapääs?"

Warren muigas ja hetkeks kadus ta näolt pinge line ilme.

"Käskisin need kõik sulgeda. Ära muretse, kullake, kõik läheb hästi." Ta vaatas vilksamisi Kerry poole ja kõnetas taas Lizi. "Ryan saatis teile mõlemale parimad soovid."

Lizi pea nõksatas.

"Kas ta rääkis teile?"

"Sain seda alles täna juhtumisi teada. Ta pillas rahatasku vahelt maha perekonnapildi. Nüüd ma oskan näha sarnasust. Teie saladust ma ei reeda. Ma austan inimeste soovi saavutada kõike oma andeid varal mitte aga perekonnasidemete kaudu."

"Kuigi viimased osutanuks mulle suurema teene," lõpetas Liz tema mõtte. "Aga kas Ryan ise on... rahulik?"

"Rahulikkusest on ta kaugel. Kui ma lahkusin, viskles ta toas ringi, nagu tiiger puuris." Warren kehitas õlgu. "Sel päeval, kui näen teda rahulikuna, hakkan ise muretsema."

"Noh, kas pole tore?" sõnas Liz kelmikalt, kui Warren oli läinud. "Seni ei ole lavastaja mulle sõnagi öelnud, on ainult märkusi teinud. Adrianil oli õigus, kui ta ühel päeval ütles, et näitleja edu teatris oleneb rohkem sellest, keda sa tunned, kui sellest, mida sa oskad. Alles olin lihtsatäitja, täna aga Ryan Maxwelli õetütar, ja väärin erilist tähelepanu."

"Igaüks, kes Warreniga koos töötab, väärib tema ilmis tähelepanu. Talle ei ole ükski näitleja teisejärguline."

"Jah, siis küll, kui nad laval on. Ma räägin elust üldse ja sa tead seda."

See oli tõsi ja Kerryl tuli sellega nõustuda. Tal endal näiteks ei läinuks mingil juhul korda tutvuda teistsugustel asjaoludel eliitnäitlejatega, sellistega, nagu on Ryan. Kastierinevus teatrimaailmas oli sama tugev, nagu igal pool mujal, ükskõik kuidas seda ka eitati. Kui Warren ei oleks enne esietendust saanud teada Lizi sugulusest tema esinäitlejaga, oleks neile vaevalt saanud osaks selline külaskäik. See oli peaosaliste privileeg.

Halastamatud minutid jätkasid oma jooksu. Viis enne kaheksat kutsuti esimese vaatuse tegelased välja. Koridoris kolksusid uksed. Kerry tundis, kuidas temas kõik pahupidi pöördub. Ta järgnes Antoniusele, kes nägi oma valges kuldtriipudega toogas välja otse oivaline. Peab olema tore figuur, et näha roomlase riietuses välja nii uhke, leidis Kerry, võrreldes teda eespool mineva näitlejaga.

Ta kurk tõmbus kuivaks, kui nägi Paulat Ryani juurde astumas. Veel kordagi ei olnud ta näinud seda naist nii ilusana. Poolpaljana, kalliskividega ehitud peakattes kehastas ta liiderdajat, egiptlannat, võlurit ja kuninganna*t* korraga. Milline mees suudaks ta võludele vastu panna?

Asjassepühendamatule oleksid need viimased mi-

nutid lava taga enne saalivalgustuse kustumist ja eesriide avanemist näinud üldise segadusena, ent iga üks oli hõivatud oma tegevusest ja püüdis seda teha võimalikult paremini. Filon ja Demetrius ootasid närviliselt hetke, millal neil tuleb esimestena tühjale lavale astuda. Neile järgnes kindlaksmääratud korras kuninganna kaaskond. Kõige ees läksid Antonius ja Kleopatra vööni paljaste eunuhhide saatel, kes kandsid tohutuid lehvikuid, nende järel Kleopatra ja tema teenijad ning ülejäänud õukond. Ryan pööras korraks pead, tabas Kerry pilgu ja naeratas talle vaevumärgatavalt. Samal hetkel andis lavastaja abi märku. Eesriie tõusis ning Filon ja Demetrius astusid vakatanud publiku ette.

≈

5

Juba ammu enne teise vaatuse lõppu ei jätnud Ryani esituse tase kellelegi enam mingit kahtlust. Ta alustas jõuliselt ja saavutas selliseid kõrgusi, mida keegi ei osanud aimata isegi proovide parimatel hetkedel. Ta võttis vastu väljakutse, mille Antoniuse osa näitlejatele esitab. Ükskõik kui hästi Paula ka mängis – aga selles ei olnud kahtlust —, kuid Ryani ületamine laval oli talle sama võimatu, kui lendutõusmine. See oli mäng selle sõna kõrgeimas mõttes, aastatega lihvitud kunst, ja need, kes seda nägid, juba teadsid, et on tunnistajaiks esitusele, mis läheb teatriajaloo annaalidesse kõrvuti Gilgoodi Hamleti ja Olivier' Othelloga. See oli midagi unustamatut.

Teisel vaheajal oli õhkkond lava taga hillitsetult pidulik. Kuna ees seisis veel kolmas, kõige keerukam vaatus, oli vara rääkida etenduse täielikust kordaminekust. Ometi oli see saavutanud õige rütmi ja nad olid jõudnud lõpusirgele. Kas neid võis oodata läbipõrumine?

Viimase vaatuse algus kuulus taas täielikult Antoniusele. Tema raev Kleopatra reeturlikkusest teadasaamisel oli selline, et Kerry tundis ehtsat hirmu, kui ta põgenes koos oma käskijannaga tema meeletu jälitamise eest. Kui sündmused lähenesid vältimatule lõpplahendusele, istus allutatud ja haaratud publik täielikus vaikuses, ainult krampunud kopsudest pääses ohe, kui kustus maailma kroon.

Antonius suri ning Kleopatra alustas aeglast ja piinarikast tõusu õilsusele, mis tegi ta kuningate vääriliseks. See stseen nõudis selle esitajalt äärmist tundepinget. Lõppstseenis kaasa tegev Kerry ootas, millal Kleopatra ilmutab seda elavat hingestatust,

kuid teadis juba, et ootab asjatult. Tehnika seisukohalt oli Paula suurepärane, kuid tal ei läinud korda süüdata seda sädet, mis teinuks Kleopatra muutumise veenvaks. Siiski oli ta elus ja surmas tõelist hiilgust, nii et Charmiani surematud sõnad olid täiesti õigustatud: juubelda nüüd, oo surm, sinu valduses on parim naiste seast!

Kui aplodeeriva publiku ees sulges viimast korda eesriie, ümbritsesid kõik näitlejad peaosalisi ning puistasid neile õnnitlusi. Erutatud seltskonna serval seisev Kerry nägi, kuidas Paula käed Ryani kaela ümber põimis ja teda suudles, nägi, kuidas mees naerdes ta sülelusele vastas ning hoidis tal käe ümber õlgade, kui kõik hakkasid trügima riietusruumidesse.

Lavale hakkasid juba kogunema publiku valitud esindajad. Mitte päris ilma vaevata jõudsid Kerry ja Liz oma tuppa läbi koridori, kuhu juba hakkas kogunema rahvast.

"Kas kuulsid, kuidas nad Ryanit nimetasid?" küsis Liz. Ta silmad särasid. "No kas ta ei olnud oivaline?"

"Oli oivaline," kordas Kerry oma peegelpildile.

"Sina olid ka," jätkas sõbranna pisut kõrgelennuliselt. "Kui su hääl sõnade "Nüüd sulguge, õrnad aknad" juures katkes, olin ise nutu äärel." Koputus uksele pani ta kiiresti pöörduma. "Need on isa-ema!"

Sutherlandid olid just sellised, nagu Kerry oli oodanud. Liz ja ema olid nii sarnased, et imetabane oli neid kõrvuti näha. Jäi mulje, nagu vaataks ta üht ja sama inimest erinevas eas. Kohe sai selgeks, et selles peres ei ole vanemate ja laste probleemi. Willys Sutherland, esinduslik mees must-valges õhtuülikonnas, nägi välja pisut ehmatav, kuid lähemal vaatlemisel võis märgata ta suu ümbruse kurdudes huumoritunnet ja kannatlikkust.

"Suurepärane mäng," ütles ta Kerryle, kui tutvumistseremoonia läbi sai. "Mu kallis, te surite palju üllamalt, kui Kleopatra ise."

"Ja õigustasite seda kõrget hinnangut, mille andis Ryan teie näitlejavõimetele," lisas ta naine naeratades. "Selle järgi, mida ta teist räägib, võiks arvata, et tema on teid avastanud." Sama terased silmad nagu vennalgi märkasid Kerry näoilmet. "Te vist imestate. Kas te ei teadnud, mida vend teist arvab?"

"Ükskord ütles ta, et mul on võimeid," pomises neiu.

Rachel puhkes naerma.

"See on tema stiil – mitte avaldada vaimustust enne, kui olete ta lootusi õigustanud. Ta ütles, et teist tuleks suurepärane Julia. Olen temaga nõus. Te olete väga peenetundeline."

"Kuulge, te panete ta piinlikku olukorda," sekkus Liz muiates. "Selles, mis ta mängu puutub, on Kerry tagasihoidlikkus ise. Ütle õige, kas oled oma tänase esitusega rahul?" Kerry raputas aeglaselt pead. "Noh, näete nüüd! Mida ma teile ütlesin?"

"See, kes püüdleb ideaali poole, on väga harva oma saavutusega rahul," vastas Rachel naeratades. "Tõenäoliselt mõtleb Ryan juba praegu oma osa parandamisele, kuigi minu ja kõigi teiste arvates nägime täna parimat Antoniust selle näidendi ajaloo jooksul."

"Aga Paula? Mida tema kohta räägitakse?" küsis Liz.

"Paraku jäin kuulatama ainult siis, kui nimetati Ryani nime. Minu meelest tegi ta kaks esimest vaatust hästi, kuid kolmandas jäi pisut puudu. Selles ei ole midagi häbiväärset. Paljud suurepärased näitlejad on selles osas päriselt läbi kukkunud." Ta muutis jutuainet. "Nüüd vist oled mõnel nädalavahetusel vaba, Liz? Sa võiksid pühapäeva hommikul meile tulla ja jääda esmaspäevani. Willys tooks sind autoga linna tagasi, nii et sa etendusele hiljaks ei jääks. Teie peate ka meile tulema, Kerry. Ruumi meil piisab ja me rõõmustaksime teie tuleku üle."

"Meil on aeg minema hakata," sekkus ta mees.

"Tee Norwoodi on pikk ja mul on homme varahom mikul ärikohtumine."

"Aga kas te ei võiks ööseks linna jääda?" küsis Liz.

"Ma soovitasin seda, kuid ema eelistab magada oma voodis. Kui jutt juba sellele läks, siis ega mulle hotellides eriti meeldi. Te vist lähete nüüd esietendust tähistama. Kus see toimub?"

"Ryan kutsus kogu kamba enda poole koju," vastas Liz. "Seal on palju ruumi pärast seda, kui ta laskis kaks korterit kokku ehitada."

"Kui seal poleks ruumi, ei oleks ta teid kutsunud," tähendas Rachel soosivalt. "Veetke siis mõlemad hästi aega, aga ärge unustage, et teil tuleb jätta pisut jaksu ka homseks etenduseks."

"Noh?" küsis Liz säravalt naeratades, kui nad olid läinud. "Mida sa neist arvad?"

"Nad on imetoredad inimesed, Liz," vastas Kerry soojalt. "Ma kadestan sind."

"Ei maksa kadestada. Võin neid sinuga jagada. Ema kutsus meid siiralt. Kas tuled?"

"Suurima rahuldusega." Kerry vaatas endale peeglist otsa ja andis endale käsu mitte lollikest mängida. Isegi siis, kui ta näeb Sutherlandide pool Ryanit, mis ei ole üldse kohustuslik – mida see muudaks?"

Terve rodu taksosid ootas teatri ees, et viia "Antoniuse ja Kleopatra" näiteseltskond Nightsbridge'i. Üldises saginas kaotas Kerry Lizi silmist ning ta topiti taksosse, milles oli juba neli sõidulist.

"Milline kohtumine!" kostis lõbus hääl ning Ray Norton nihutas end istmel, et talle ruumi teha. "Nüüd on täiskoorem peal. Hakake sõitma," ütles ta juhile.

Kui Kerry nägi oma silmaga Ryani eluaset, lõi see ta pahviks. Eri tasandeil põrandaga ja moeka mööbliga külalistetuba. Sügavad kreemika tviidiga ületõmmatud diivanid kutsusid oma rüppe puhkama ja tumesinistel seintel rippuvaid etüüde vaatama. Toa teises, männipaneeliga otsas seisis suupistetega koormatud laud. Õhtuülikonnas kirjeldamatult veetlev Ryan võttis külalisi vastu.

"Jätke oma mantel magamistuppa," ütles ta Kerryle ja viipas avatud uksele toa kaugemas otsas. Tema pilk libises neiu näolt Ray käele, mis ikka veel teda käsivarrest toetas. Ryani kulm kerkis. "Kus on siis Elizabeth? Arvasin, et tulete koos?"

"Me kaotasime teineteist silmist." Kerry ei püüdnudki Ray võimukast käest vabaneda. "Küllap ta saabub minuti või paari pärast."

Paula värskendas sini-kuldses magamistoas suure tualettpeegli ees jumestust. Tema rõivastus vastas õhtu meeleolule. Ta kandis elegantset drapeeritud tuunikat, mida kinnitas vasemal õlal käsitsi meisterdatud kuldpross, samasugune, nagu kõrget soengut koos hoidev kinniti. Selle kõrval näis Kerry tumesinine kleit, mis oli talle kaupluses vägagi meeldinud, äkitselt igav ja kehvake. Seda, et Paula jagab ta arvamust, oli näha ta põlglikust pilgust, mille ta Kerryle heitis, kui see astus ta kõrvale huuli värvima.

"Milline hea lõige, kullake," venitas ta, "aga mida sa oled oma juustega teinud?"

Juustega? Kerry uuris end peeglist. Ta oli pead sugenud nagu tavaliselt ning need langesid otselahust õlgadeni ja kooldusid lõua juures kergelt sissepoole. Ise ei näinud ta midagi ebatavalist.

"Ilmselt on need kauasest parukakandmisest sirgunud," jätkas Paula vastust ootamata. "Noh, tuleb loota, et need peagi korda saavad."

Naine klõpsatas oma piduliku õhtukoti kinni, naeratas Kerryle vaevumärgatavalt ja astus ukse poole, möödudes sisenevast Lizist.

"Nagu kass, kes on koorekausi tühjaks limpsinud," tähendas Liz lõbusalt. "Huvitav, kuidas ta end siis tunneb, kui loeb hommikul kriitikute arvamusi."

Kerry vastas kiiresti.

"Ma ei usu, et nad leidsid ta mängus palju vajakuid, Liz. Tuleb teda vääriliselt hinnata."

"Ma hindangi, aga olen nõus ema arvamusega. Kolmandas vaatuses jäi tal midagi vajaka. See on pigem Ryani kui meie Kleo."

Igas mõttes, arvas Kerry nukralt. Kuuldavalt ütles ta:

"Aga kust meie teame? Võib-olla eelistab enamik tema tõlgendust."

"Elame, näeme. Nõus? Ometi olen valmis kihla vedama, et mul on õigus." Liz puuderdas nina ja klõpsatas puudritoosi kinni. "Muide, mis sinuga teatri juures juhtus? Adrian viis mind kiiruga taksosse ja kui ma taipama hakkasin, olid kadunud."

"Küllap kaotasin tunglemises sind silmist. Tulin koos Rayga."

"Seepärast ta siis passiski ukse juures. Ma ju ütlesin sulle, et oled ta alistanud. Oled valmis? Ma ei jõua ära oodata, millal saan selle söögipoolise kallale karata."

Ilmus üha uusi külalisi ja avar tuba hakkas täituma. Peale näitlejate ja teatritöötajate näis seal olevat veel hulk muud rahvast. Kanti ringi šampanjat. Agaramad juba täitsid rootsi laua ääres taldrikuid.

Ray astus otsekohe ta juurde.

"Soovite süüa? Või eelistate alustuseks vahuveini?"

"Vahuveini," otsustas Kerry ja jälgis, kuidas mees võttis mööduva kelneri kandikult kaks klaasi."

"Etenduse auks!" sõnas neiu ja sulges mõnust sil-

mad, kui piisakesed meeldivalt nina kõditasid.

Kui ta silmad taas avas, nägi ta otsekohe Ryanit. Ta jutles külalistega. Paula hoidis tal demonstratiivselt käe alt kinni. Ootamatult vaatas ta kõrvale ning tema ja Kerry pilgud kohtusid. Mõne hetke silmitsesid nad teineteist teraselt, siis ütles Ryani kõrval seisev mees midagi ja ta viis pilgu kõrvale.

"Kas te ei ole sellega nõus?"

Kerry vaatas Rayle otsa.

"Vabandage. Mida te ütlesite?"

"Seda, et etendus ületas kõik meie ootused."

"Ma ei tea," vastas neiu ettevaatlikult, "kas see arvustus avaldas muljet või vedas Ryan meid kõiki välja. Saame seda teada alles siis, kui oleme lugenud homseid lehti."

"Kriitikud? Mis tähtsust neil ka on? Enamik neist ei taipa näitlejameisterlikkusest rohkem, kui minu vanaema."

"Teil on siis vanaema?"

Ray muigas.

"Ei ole, aga see üksnes kinnitab seda, mida ma püüan öelda. Kui olete mänginud veel mõne sama hea osa, nagu tänane, siis saate aru, kui rumal on loota selliste arvamuste kompetentsusele, mis pealegi reeglina ühte ei lange."

"Aga publik võtab neid ometi kuulda."

"Ainult siis, kui ta nendega nõustub. Tavalise vaatajaskonna hulgas leidub hulk tõelisi asjatundjaid, rohkem kui nende seas, kes päevalehtedele kirjutavad. Ma tean vähemalt üht niinimetatud teatrikriitikut, kes oli alles mõni kuu tagasi spordiajakirjanik." Ray rüüpas vahuveini, asetas siis klaasi sümmeetrilise intarsiamustriga lauale ja vaatas Kerryle otsa, varjamata vaimustust. "Unustame korraks teatri ja räägime parem teist. Arvasin kuni viimase ajani, et olete Adriani tüdruk. Mis on saanud sellest toredast sõpru-

sest, mille algust nägime kõik juba esimesel proovi- päeval? Mäletatavasti keeldus Adrian lahkumast tei juurest ja asumast talle määratud kohale ning e ilmutanud Lizi vastu vähimatki huvi. Miks ta ümbe lülitus?"

"Ta nägi, et tal on Liziga koos hoopis lõbusam," vastas Kerry.

"Ega te taha öelda, et Liz on samuti valmis ööd ja päevad lõbutsema? Noh, Liz on veel noor ja võib seda endale lubada, aga Adrian..." Ray vangutas pead. "Tal oleks aeg end pisut pidurdada. Tema aastais mehele on tarvis naist."

"Ma ei suuda kujutleda Adriani naisemehena."

"Ei suuda? Mõni aasta tagasi pidi ta äärepealt abielluma."

"Oih!" Neiu oli vapustatud. "Mis siis juhtus?"

"Temake kohtas meest, kes võis anda talle Adrianist palju rohkem, ja abiellus temaga. Pärast seda läks Adrian ülekäte." Ray kehitas õlgu. "Vohan ei ole kunagi olnud mu lähedane sõber, kuid pean tunnistama, et see tüdruk käitus üsnagi alatult. Teiselt poolt aga viis see tolle naise sinna, kus ta praegu on."

"Paula Vincent," sõnas Kerry vaikselt.

Ray ei varjanud imestust.

"Kuidas te selle ära arvasite?"

"Adrian andis seda ükskord mõista." Neiu vaatas sinna, kus Ryanist eemaldunud Paulat ümbritses elevil austajatesalk. "Küllap oli ta abiellumisel väga noor."

"Kakskümmend kaks. See juhtus kümme aastat tagasi, kui ma teie mõttest õigesti aru saan. Mees oli temast hulga vanem, kuid tal oli raha ja sidemeid, mis aitasid Paulal saada selliseid osi, milles ta annet märkama hakati. Meie armsale Paulale tähendas see karjaplikast krahvinnaks saamist. See aga ei ütle mulle midagi teist," jätkas mees vähimagi ülemineku pausita. "Kas teie olete kunagi mõelnud mehelemine kule, Kerry?"

"Ei!" vastas neiu järsemalt, kui olukord nõudis, ja nägi, kuidas Ray huuled muigele tõmbusid.

"Unistate lavaedust, eks ole? Noh, alati on ju võimalus abielluda näitlejaga ning ühitada nii üks kui teine. Kuidas oleks näiteks minuga? Otsin endale parajasti naist."

"Olete tüdinenud sokkide nõelumisest?" andis Kerry vastu.

"Ja konservitooside avamisest. Nõudmine number üks: kas oskate süüa teha?"

"Kui ma ei oska, siis langeb minu kandidatuur ära? Sain ma õigesti aru?"

"Noh..." Mees teeskles kõhklemist. "Arvatavasti võiksin mõne aja toituda ka ubadest ja kartulikrõpsudest. Ent on ju ka muid kaalutlusi. Vähemalt oleksite kodule ehteks."

"Sama hästi kõlbab selleks ka vaas nartsissidega. Pealegi oleks see hoopis odavam."

"Seda küll, mu lapsuke, aga lilli tuleb vahetada..."

"...ja naist ei tule," lõpetas Kerry naerdes ta lause.

"Minu oma kindlasti ei tule. Usun kindlalt abieluõotuse pühadusse, isegi meie ajal. Kui võtan endale kellegi naiseks, siis elupäevade lõpuni. Näete, kui vanamoodne ma olen."

Kerry raputas pead.

"Minu arvates mitte."

"Sel juhul võite arvestada, et teid on kositud. Võtke see arvesse."

"Eks ma siis võtan," lubas neiu samasugusel toonil.

Nad naeratasid teineteisele heatahtlikult, nagu vanad sõbrad.

"Näib, et olete leidnud ühise keele," ütles Adrian, kui ta mõne hetke pärast koos Liziga nende juurde tuli. Käsi Lizi õlgade ümber, lisas ta kerge irooniaga: "Kahtlemata suudate mõlemad säilitada enesevalit-

semise."

"Selles ei ole kahtlust." Ray hääl kõlas muretult. "Tore vastuvõtt, eks ole?"

"Ja helde. Teatri juhtkond tänab kindlasti maja peremeest selle eest, et too säästis seda korraldades neile pisikese varanduse. Olete juba söönud? Võin soovitada suitsulõhet."

"Ärge pange teda tähele," sõnas Liz rahulikult. "Ta on sama rahul, nagu kõik teised."

"Tänu sinu seltskonnale, kallis," vastas kavaler ja suudles teda kergelt laubale. "Minu elu valgus, mu südame aare! Kes võiks nõuda enamat?"

"Tõepoolest, kes?" Liz puhkes naerma ja pööras näo tema poole. Ta ei märganud Ryanit, kes möödus sellest elavast pildikesest mõne sammu kauguselt. "Hea, et sa oled lõpuks aru saanud, et kvaliteet on kvantiteedist tähtsam."

Kerry hingas sügavalt välja. Ryan heitis õetütrele ja ta kaaslasele lühikese ükskõikse pilgu, kohtus hetkeks ka tema silmadega ning astus edasi toa teises otsas paikneva baari poole. Neiu ei teadnud isegi, mida ta ootas. Liz on juba kahekümne kahene ja ta oskab ise valida endale sõpru nii meeste kui naiste hulgast. Antud juhul võib olla nii, et Maxwell ei kiida tema valikut heaks, kuid sellele vaatamata, et mehel on õigus avaldada oma arvamust – ja kahtlemata ta seda ka teeb —, ei ole tal Lizi üle võimu.

Ometi oli Liz soovinud, et Ryan Adrianist midagi ei teaks. Oli ju nii? Mis sundis teda oma otsust muutma? Kerry ei pööranud pilku sõbranna elavnenud näolt. Võib-olla oli ta oma veendumuste vastaselt armunud mehesse, kes teda praegu avalikult embas? Kui see on nii, siis kuidas on lugu Adrianiga? Mees oli öelnud, et Liz on hoopis teine asi. Kas see tähendab, et temagi on avastanud nende suhtes midagi uut?

Kerry hammustas alahuult. Hea küll, kõik teavad

et see mees on donžuan ja et leopardid nahka ei vaheta, ent kas see võib tähendada, et ta on leidnud Lizis selle, mida tal ei läinud korda leida teistes naistes, midagi sellist, mis pani ta mõistma, et ei maksa Paula pärast oma elu tühjalt raisata? Selliseid asju tuleb ju ette. Vahest juhtus nii ka seekord. Jumal hoidku, et Liz end ei kõrvetaks!

"Te lendasite jälle kusagile," pomises Ray talle kõrva. Neiu nägi, et talle vaadatakse otsa pilkav-küsivalt. "Kas te ei jagaks minuga oma mõtteid?"

"Need võivad pakkuda huvi ainult naistele," vastas Kerry ja pani klaasi hooletult käest. "Minu arvates on aeg einestada. Mida teie sellest arvate?"

"Kui vajate sööki, siis saate selle." Ray käsi libises ta pihale ja tõukas teda kergelt edasi. "See jõuk annab hõlpsamini teed naisterahvale, kui meesterahvale. Niisiis – kurss süd-süd-west. See tähendab, et peate võtma pisut vasemale."

"Kas olete kunagi teeninud laevastikus?" küsis neiu üle õla, kui nad läbi rahvahulga teed rajasid.

"Ei, aga mu isa teenis. Kasvasin alalisel meretermiite dieedil. Isegi mu voodit nimetati koiks. Kõige suurem hoop oli isale see, kui otsustasin, et meri mind ei tõmba, ja teatasin kavatsusest hakata teenima leiba näitlejatööga. Ta oleks mind pärandusest ilma jätnud, kui ei oleks juba varem otsusele jõudnud, et ei jäta endast midagi järele. "Raha on selleks, et seda kulutada" – nii ta rääkis. Minu arvates on selles midagi."

"Paistab, et ta oli erakordne inimene." Kerry pööras pead, et talle naeratada. "Käbi ei kuku kännust kaugele."

Ray lagistas naerda ja näpistas ta käsivart.

"Võtan seda komplimendina. Hoidke kurssi, muidu tuleb kokkupõrge."

Üpris paljudel inimestel oli just sel hetkel tekkinud näljatunne ja sai kohe selgeks, et paari taldri-

kutäie toidu hankimine on üpris raske ülesanne.

"Minge ja seiske näete selle raamatukapi juures. Seal on pisut vaiksem," soovitas Ray. "Ma kahman taldrikule, mida oskan, ja toon teile. Pole mõtet kahekesi rüsinas tõugelda."

Kapile nõjatudes mõtiskles Kerry selle üle, kui pikk ja väsitav oli olnud see päev. Kui lõppes kõige vastutusrikkam esimene etendus, pidanuks ta tundma kergendust ja rõõmu, kuid tegelikult ei tundnud neist praegu midagi peale väsimuse ja kerge surutise. See on reaktsioon, ütles ta endale ja haigutas pihku. Viimased nädalad olid nõudnud nii palju jõudu ja energiat, et nüüd oli raske uskuda, kui arvata välja harvad proovid vormi säilitamiseks, et ta on kõik päevad vaba kuni kella poole seitsmeni õhtul.

"Väsisite ära?" küsis Ryan päris lähedalt. "Või olete lihtsalt tüdinud?"

Neiu pööras aeglaselt pead ja tundis, kuidas ta vibuna pingule tõmbub.

"Minu arvates meeldib teile ilmuda välja nagu maa alt ja inimesi ehmatada," vastas ta.

Ryan muigas.

"Noh, täna ei tule ma päriselt maa alt. Ma ju elan siin. Mäletate? Mis on juhtunud teie kaaslasega?"

"Ray püüab hankida midagi söödavat."

Ryan vaatas laua poole.

"Tahab vist teha seda koos kõigi teistega. Teil ei ole midagi juua?"

"Jätsin oma klaasi kusagile sinna." Neiu tegi ebamäärase liigutuse.

"Siis peate võtma teise."

"See pole oluline," lausus Kerry kiiresti, sest mees oli teinud juba poolpöörde ja otsis pilguga kelnerit. "Olen juba piisavalt joonud."

"Ah vaat kuidas!" Ryani häälest kostis nüüd pilkenoote. "Ei joo, ei suitseta... aga mida teete siis, kui

tahate lõõgastuda, Kerry?"

"Võtan huvitava raamatu." Neiu vastas nii rahulikult, et imestas isegi. "Mul on väga kahju, kui minu liarjumused teie silmis armu ei leia."

"Mõelda vaid!" Ta vaatas neiule teraselt otsa. "Millest on tingitud teie ootamatu huvi Ray Norrise vastu? Tänase õhtuni ei märganud ma teie erilist lähedust?"

Kerry kehitas kergelt õlgu.

"Tänase õhtuni ei piisanud kellegagi lähemate suhete loomiseks aega."

Ryan lausus vaikselt:

"Te olete meister piinlikele küsimustele vastamisest kõrvale põiklema, kuid minu käest te nii kergesti ei pääse. Kas teid Ray tõesti huvitab või on ta teile vajalik mingil muul põhjusel?"

Kerry tõstis pea ja vaatas kindlalt ta hallidesse silmadesse.

"Milline muu põhjus võib siin olla?"

"Näiteks püüd äratada Adrianis kiivust. Ärge ainult sellega eriti arvestage. Kurvastaval kombel on teada, kui lühiajaline on ta huvi iga naise vastu ja kui raske on seda taas äratada."

"Iga naise vastu?" kordas Kerry ja nägi, et on tabanud märki.

"Kui mõtlete Paulat, siis see juhtus ammu, kui ta oli hoopis noorem. Muide, kes teile sellest rääkis?"

"On see oluline?"

"Vist mitte. Kas Liz vahetas teid ammu välja?"

"Kas te ei leia, et seda tuleks küsida temalt endalt?"

"Ma küsin teilt."

Kerry laiutas abitult käsi.

"Paar nädalat tagasi. Kui aga tahate veel midagi teada, peate ikkagi küsima temalt endalt."

"Miks? Kas teil on valus sellest rääkida?"

"Miks mul peaks valus olema?"

Mees mühatas kannatamatult.

"Jälle see keerutamine ja tunnistage üles, et annaksite Lizi kohale asumise eest kõik. Alles äsja oli see täiesti ilmne, kui vaatasite nende tembutamist. Te armusite temasse ja kaotasite ta. Kas nii on lood?"

Neiul oli raske vastata.

"Alles mõni päev tagasi näisite olevat minu meelest kindel, et ma ei ole suuteline tõeliselt armuma. Te ei ole järjekindel."

"Ma ei öelnud, et te ei ole suuteline, vaid et olete selle vastu meelestatud. Ma siis eksisin. Kahju, et valisite just sellise mehe tunnetamaks esimest korda... armastust."

Neiu kihvatas.

"Keda teie siis soovitaksite? Iseennast?" pahvatas ta.

"Tahate öelda, et vahe ei ole kuigi suur?" Mehe näolihased pinguldusid. "Kaldun teie arvamust ümber lükkama."

Neiu kurk tõmbus kuivaks.

"Ärge võtke vaevaks. Ma ei kavatsenud esitada teile väljakutset."

"Sel juhul õppige enne mõtlema ja alles siis ütlema." Ryani hääl oli ohtlikult külm. "Ärge kunagi astuge kahevõitlusse mehega, kui ei ole valmis tagajärgedeks."

Neile lähenes Ray taldrikutega. Ryan viis pilgu temast kõrvale ja sõnas rahulikult:

"Teil mõlemal oleks tarvis pisut aega ka teistega suhelda. Kerry, siin soovis keegi teiega tutvuda ja ma lubasin teid kohale tuua. Võtke oma taldrik kaasa."

Pisut hiljem lahkus Kerry vabandades inimrühmast, kelle juurde Ryan oli ta jätnud, ning vaatas meeleheitlikult ringi, otsides võimalust sellest ületäidetud toast välja pääseda. Kell oli juba pool üks, kuid külalised ei mõelnudki laiali minema hakata. Kui ta leiaks Ray, viiks see teda tõenäoliselt koju. Muidugi võis ta sinna minna ka üksinda, kuid takso kutsumiseks oli vaja telefoni. Ilma loata võõrast majast helistada oli piinlik. Neiu tunnistas endale, et on valmis kõigeks – peaasi, et mitte sel öösel enam Ryan Maxwelliga rääkida.

Läheduses oli uks. See ei olnud praokil, nagu teised uksed, ja peibutas võimalusega puhata ruumi täitvast melust ning tubakasuitsust. Kerry kõhkles pisut, vaatas kiiresti ringi, kas teda keegi ei jälgi, ja vajutas siis uksekäepidemele. Tuba oli pime. Neiu lipsas sisse ja sulges vaikselt ukse. Siis leidis ta kobamisi lüliti.

Tuba oli väike ja teistega võrreldes lihtsalt sisustatud. Akna all seisis kirjutuslaud. Põrandast laeni ulatuvaid riiuleid täitsid raamatud. Pleekinud india vaibal paiknes teineteise vastas paar sügavat nahktugitooli. See oli meesterahva tuba ilma igasuguste kaunistuste ja pudi-padita, tuba, kuhu peaaegu üldse ei tunginud peomelu. Ilmselt oli see Ryani pühamu, kuhu ta varjus maailma kära eest, kui tundis selleks vajadust. Kerry kujutles, kuidas ta istub ühel nendest toolidest, raamat põlvedel ja pilk ridadel.

Kerry tundis end süüdlasena, teades, et tal ei ole õigust siin viibida, kuid ei suutnud end tagasi hoida laua juurde astumast. Laual lebas suur nahkköites paksude lehtedega album, mis näis talle millegipärast tuttav. Ta avas selle, teades juba ette, mis seal on. Jah, kahvatusinistele lehekülgedele olid korralikult kleebitud ajaleheväljalõiked. Isegi Ryan ei suuda vastu seista kiusatusele säilitada tõendeid oma menust kõigi nende aastate vältel! Aga miks ka mitte? Kahtlemata on ta karjäär seda väärt.

Kerry võttis albumi, istus ja hakkas lugema. Esimene väljalõige pärines 1959. aasta "Manchester Guardianist". See puudutas Goldsmithi "Vigade öö" järgnevat, mis näis olevat leidnud väga hea vastuvõtu. Kirjutise keskel andis kriitik kõrge hinnangu uustul-

nuk Ryan Maxwelli Tonyle ning ennustas noormehele hiilgavat tulevikku.

Albumit lehitsedes kaotas Kerry ajataju. Silmade eest möödusid aina uued osad, väga erinevad, kuid kõik need pälvisid kiitva hinnangu. Milline tohutu anne on sellel mehel! Milliseid tohutuid kogemusi on ta nende aastate vältel omandanud!

1966. aastal mängis ta Hamletit. Väljalõiked hõivasid kolm lehekülge. "Oivaline mäng"... "pöördeline osatõlgendus, peen ja mehine..." ... "hiilgav paljutahuline anne"... Kerry pöördus mõttes aega neli aastat tagasi, kui ta istus rõdul ja tõusis koos kogu saaliga, et avaldada austust üksikule kujule, kes seisis üksinda all eesriide ees. Kui keegi oleks talle toona öelnud, et ta satub lavale koos mehega, kellele nii maruliselt aplodeeriti, oleks ta ütleja välja naernud. Aga et niiviisi ta toas istuda...

Halastamatu telefonihelin sundis teda võpatades ärkama. Midagi taipamata põrnitses ta kirjutuslaual seisvat aparaati ja püüdis uneuima maha raputada. Alles siis, kui Kerry silmas avas, leidis ta, et ei ole oma korteris, vaid Ryani kabinetis, kus tal ei olnud õigust viibida.

Kui ta end raskelt jalule sai, lakkas telefonihelin, nagu oleks keegi paralleelaparaadilt toru tõstnud. Album kukkus põrandale. Kerry kummardus seda tõstma ja adus, et korteris valitseb täielik vaikus. Järelikult oli ta kõrvaltoast kostva häältemelu saatel tukkuma jäänud. Nüüd oli see vaikinud. Tal ei olnud kella. Seda polnud ta märganud ka kabinetis, Ta ei võinud ju ometi kaua magada!

Kerry kiirustas akna juurde ja paotas kardinat. Väljas oli ikka veel täiesti pime, kuid see ei öelnud midagi, sest valgenema hakkas alles kella seitsme

paiku. Ilmselt oli pidu lõppenud juba mitu tundi tagasi. Korterisse ei olnud jäänud enam kedagi peale tema ja Ryani, mõistagi, kui mees on üksinda. Kas ta suudab siit ilma peremeest häirimata välja lipsata? Välisuks asus võõrastetoa teises otsas ning ta ei julgenud valgust süüdata, kuid ta peab püüdma lahkuda. Muud võimalust ei olnud.

Nagu neiu oli oodanud, oli võõrastetuba pime. Kerry astus ettevaatlikult mööda vaipa ja püüdis meenutada mööbli paiknemist. Poolel teel ukse juurde tuli Kerryle meelde, et ta mantel ja käekott on tühjas magamistoas, ja peatus järsult. Mida siis nüüd teha?

Vastumeelselt asus ta tagasi minema, kuid nägi siis ühe toa ukse alt paistvat kitsast valgusetriipu ja tardus paigale. See oli peamine, Ryani magamistuba. Kas valgus põles seal juba siis, kui ta kabinetist välja astus? Seda Kerry ei teadnud, sest ta ei olnud sinnapoole vaadanud. Valgus oli pealegi liiga tuhm selleks, et võinuks silma hakata.

Kusagil teisel pool tuba kostis heli, nagu oleks keegi telefonitoru paralleelaparaadile asetanud. Seejärel kuulis ta selgesti, kuidas toas, kust paistis valgust, keegi kõnnib.

Kerry unustas mantli ja pöördus, et pista põgenema, kuid lõi põlve tugevasti vastu midagi kõva ja siledat ning püüdis edutult tabada lampi, mis seisis tema mäletamist mööda madala ümmarguse lauakese keskel.

Vaikses korteris kõlas kukkuva lambi kolksatus eriti valjusti. Järgmisel hetkel avanes magamistoa uks ja lahvatas laevalgus. Ryan seisis uksel, üks käsi lülitil, teises käes siidist hommikumantel, mida ta oli kavatsenud parajasti ülle tõmmata. Ta kandis musti pidžaamapükse ja nahktuhvleid. Toast hoovava tuhmima valguse taustal näis ta tugeva ja ohtlikuna. Kerry astus tahtmatult sammu tagasi ja tema käsi puu-

dutas diivani käetuge.

"Halastaja jumal!" alustas jahmunud mees. "Kas olite siin kogu öö?"

Kerry leidis kusagilt jõudu vastata:

"Kardan, et jäin magama."

"Ah nii?" Ryan toetas käe uksepiidale, nõjatus siis sellele kogu kehaga ning uuris aeglaselt tema sassis juukseid ja kortsunud kleiti. "Kas tohib küsida, kus te magasite?"

Muidugi oli seda küsimust oodata.

"Teie kabinetis," vastas neiu. "Mul on väga häbi. Ma tean, et ei oleks tohtinud sinna minna, aga ma otsisin... tahtsin..."

"...kõigest sellest pisut puhata?" tuli Ryan talle appi, kui Kerry sõnu otsides peatus. "Õhtu tundus teile igav?"

"Ei, aga olin väsinud ja tahtsin lihtsalt mõneks hetkeks vaikust. Teie tugitoolid on väga mugavad ja ma... jäin tukkuma."

Ryani ilme jäi läbitungimatuks.

"Kuhu te mõtlesite minna praegu, kui lambi maha ajasite? Kui valguse süütasin, näisite teopaigal tabatud vargaplikana."

"Mina... ma tahtsin koju minna."

"Niimoodi?" Mees viitas pealiigutusega ta paljastele käsivartele. "Jaa, te vist olete piisavalt kergemeelne selleks, et säherdust katset ette võtta. On teil vähimatki aimu, mitu kraadi väljas on?"

"Kavatsesin võtta takso."

"Peab kõvasti vedama, et seda poole kuue ajal tänavalt leida." Mehe hääl kõlas pilkavalt. "Ja mida ma oleksin teie arvates teinud, kui oleksin teada saanud, et veetsite öö minu kabinetis? Teie kere kuumaks kütnud?"

"Ma ei tahtnud teid häirida ja läksin mantlit võtma. Siis põrkasingi vastu lauda," vastas Kerry ebalevalt.

Ta kummardus ja tõstis lambi üles. "Näib, et see on terveks jäänud. Kas tohin helistada ja takso kutsuda?"

"Tohite küll," nõustus Ryan, "kuid selleks ei ole vajadust." Ta asus mantlit ülle tõmbama. "Esiteks on mul vaja telefoni Lizi rahustamiseks, teiseks kavatsen teile enne kojuminekut midagi öelda." Ta pöördus, et magamistuppa naasta, kuid peatus, heitis Kerryle pilgu ja lisas rahulikult: "Kui tahate pisutki heastada seda, et mind nii häbematult vara üles ajasite, siis keetke kohvi. Vajutage nupule ja see vigur muutub ukseks ja hommikueinelauaks. Ärge küsige, kuidas see on tehtud. Ma ei ole konstruktor."

Kerry kuuletus. Mida muud tal üle jäigi? Vähimagi imestuseta jälgis ta, kuidas mehhanism vaikselt sumisedes tööle hakkas, ning astus väiksesse, kuid oivaliselt sisustatud kööki. Ühel laual seisis kohvikeetel, selle kohal riiulil leidus nii lahustuvat kui jahvatatud kohvi. Ta pani kohvi filtrisse ja lülitas aparaadi sisse. Siis leidis ta piima ja väikese kastruli, mille asetas gaasipliidile.

Selleks ajaks, kui saabus Ryan, oli kohv juba läbi filtri nõrgunud ja piima võis elegantsesse kannukesse valada.

"Tassid ja alustassid on leti all kapis," juhatas mees ukselt. "Kandik on näete seal. Ma ei näe põhjust, mis keelaks meid end siinsamas kõigi mugavustega sisse seadmast."

"Mida... Liz ütles?" küsis Kerry vaikselt, kui oli kandiku letile asetanud.

"Veider küll, kuid ta tundis kergendust," vastas Ryan kuivalt. "Kui ta mulle helistas ja ütles, et te pärast pidu koju ei tulnud, oli ta surmani hirmul. Näib, et ta lahkus koos Adrianiga varem, lootes, et teie eest hoolitseb Ray."

Nii olekski juhtunud, kui Ryan ise ei oleks püüdnud neid lahus hoida, arvas Kerry.

"Millal pidu lõppes?" sundis neiu end küsima.

"Kell kolm. Selleks ajaks olin juba kõrini tüdinud." Ryan võttis kandiku ja asetas selle võõrastetuppa kušeti ette lauale. "Te pidite magama nagu surnu, kui ei kuulnud, millise mürtsu ja lärmiga nad lahkusid."

"Ma magasin tõesti," ütles Kerry kiiresti.

Ryan vaatas talle otsa ja kergitas irooniliselt kulme.

"Selles ei kahelnud ma hetkegi. Te ei tahtnuks end mingil juhul kompromiteerida."

"Kompromiteerida?"

"Aga kas te ei olegi end juba kompromiteerinud? Olete olnud minuga kahekesi juba kaks tundi või isegi rohkem. Ma tunnen inimloomust. Keegi ei usuks seda, mis tegelikult juhtus."

Võib-olla tõesti, kuna tegemist on Ryan Maxwelliga, vastas Kerry mõttes, kuid kuuldavalt ütles:

"Sellest ei tea ju keegi peale Lizi. Ma ei usu, et tema hakkaks seda lugu levitama."

"Aga mis siis, kui keegi näinuks teid väljumas? Umbes sel ajal veetakse piima laiali. Ja üldse peaks teid siit lähema tunni jooksul välja saama. Muidu näeb meid naine, kes siin koristamas käib."

"Ja teeb üllatusest suured silmad!" ütles Kerry kõike unustades sapiselt. Äkitselt tuli tal kange tahtmine seda meest hetkekski segadusse ajada.

Järgnes pisike paus, mille jooksul Ryan teda sügavmõtteliselt silmitses. Siis sõnas ta külmavereliselt:

"Näib, et minu mõte teile nahatäis anda ei olnudki väga halb. Käituge nagu täiskasvanud inimene ja ärge püüdkegi mind süüdlasena näidata. Mina ei anna kellelegi oma tegudest aru."

Kerry punastas.

"Ma ei tahtnud öelda..."

"Oh ei, tahtsite küll. Samuti, nagu tahtsite siit vargsi minema lipsata, sest arvasite, et võin juhust kasutada." Ryan pistis käed sügavale mantlitas-

kütesse ja pigistas korraks huuled kriipsuks. "Ma ei tea, milliseks jätiseks te mind peate, aga kui me juba sellest rääkima hakkasime, siis lubage, et ma ühe asja teile selgeks teen. Te olete võluv noor neiu ja ma valetaksin, kui ütleksin, et ei ole seda märganud, kuid minu arvates on armusuheteks vaja kaht, kes mõtlevad ühtviisi. Need ajad, kui olin suuteline kasutama vägivalda, on ammu möödas."

"Milline vajadus selleks oli?" Neiu silmad sähvatasid vihast nagu kaks smaragdi. "Võinuksin arvata, et olete suuteline kõigeks, aga toorutsemiseks?!"

"Kuhu sa süüs nüüd enda arvates lähed?" küsis Ryan, kui neiu tegi liigutuse vaba magamistoa suunas.

"Võtan mantli ja käekoti ning lähen taksot otsima."

"Jääb ära. Praegu istud ja jood kohvi. Ma panen end riidesse. Seejärel viin sind koju."

Mehe sõnu eirates jätkas Kerry minekut. Siis kuulis ta selja taga kiireid samme. Neiu õlale langes iseremoonitsemata tugev käsi ja sundis teda ümber pöörduma. Vihast ja solvumisest unustas Kerry kõik peale soovi siit kiiresti minema pääseda. Ta võttis hoogu ja tundis, kuidas ta käsi vastu Ryani põske laksatas. Järgmisel hetkel kahmas mees ta sülle, viis ta tagasi, viskas eriliselt õrnutsemata diivanile ning hõõrus meelega aeglaselt habemetüükas põsel selgesti eristuvat punast laiku.

"Kui ma ei arvaks, et olen selle mingil määral ära teeninud, siis ei unustaks sa seda tegu niipea," ütles ta järsult. "Oota kümme minutit, kuni ma end pesen ja habet ajan. Siis asume teele. Minu meelest on see kergendus mõlemale."

Kui mees oli väljunud, lahtus Kerry pahameel. Neiu võbises ja tundis end häbistatuna. Ta ajas end pikkamisi istuma, valas endale tassi kohvi ja lisas piima. Kõstis dušivee pladinat. Neiu teadis, et täpselt kümne minuti pärast ja ei minutitki hiljem astub

Ryan taas sellest uksest sisse korralikult riietatuna, nagu ei oleks midagi juhtunud. Kerry ootas teda vaikselt, julgemata end isegi liigutada. Ryan Maxwell oli igas olukorras jõud, millega tuleb arvestada. Vihasena sisendas ta hirmu.

Kui Ryan ilmus, kandis ta tviidpükse ja kuube, mille all oli kollane villane särk.

"Teie mantel on magamistoas, eks ole?" küsis ta käigult.

"Jah." Kerry tõusis jalule ja vaatas kõheldes lauale. "Kohv on veel soe. Kas valan teile tassi?"

"Ei, tänan. Keedan endale värsket, kui tagasi jõuan. Lähen ajan auto garaažist välja."

Mantel libises teisele poole voodit põrandale. Kerry tõstis selle üles ja tõmbas selga. Seejärel otsis ta silmadega käekotti ja leidis selle kortsunud voodikatte serva alt. Kohendanud automaatselt kahvatusinist siidi, astus ta toast välja.

Hakkas valgenema. Peatänavail liikusid juba autod, kuid siin oli veel vaikne. Kui Ryan auto hoovikaarealt välja tõi, näitas kell selle armatuurlaual kuus ja kümme minutit.

Kerry vaatas läbi esiklaasi otse enda ette ja meenutas seda esimest korda, kui ta selles autos istus. Nende mõne nädala jooksul oli olnud palju sündmusi. Ta kolis ümber, jättis vanade sõpradega hüvasti ja osales esietenduses, mis läbi ei kukkunud, ja armus mehesse, kelle peene tõmmu sõrme ainsast viipest piisab, et iga naine ta jalgade ette langeks.

Oh issand, mõtles ta kibedusega, miks see ei olnud Ray?

Sel varasel tunnil vältas sõit Nightsbridge'ist Russelli skväärile vähem kui kümme minutit. Kogu sõidu ajal ei lausunud Ryan sõnagi ega pööranud pilku teelt. Maja ees peatas ta sõiduki kõnnitee ääres, aga ei seisanud mootorit. Alles siis pööras ta pead ja heitis Kerryle pika karmi pilgu.

"Olete elusana ja tervena kodus. Ma soovitaksin teil magada mõni tund korralikult, voodis. Vastasel korral ei kõlba te õhtul millekski."

Kerry astus välja, ületas kõnnitee, astus kolm astet üles ja pistis võtme lukuauku. Kui raske uks sulgus, kuulis ta, kuidas auto ära sõitis.

Kui neiu magamistuppa astus, avas Liz unised silmad, tõusis istuma ja haigutas.

"Arvasin, et jõuad tagasi umbes poole tunni pärast. Ryan ütles midagi selle kohta, et paneb sind tööga hüvitama nii varajase äratamise. Kas tema tõi sind koju?"

"Jah." Kerry tõmbas mantli seljast ja pani kappi, võttis kingad jalast ja küünitas pika seljaluku poole. Peeglist nägi ta, et Liz vaatab teda äraootavalt, kuid ei oleks mingi hinna eest tahtnud midagi lisada.

"Noh?" nõudis sõbranna. "Kas see on kõik pärast seda, kui oled veetnud öö meesterahva korteris? Oled sina alles vigurivänt!"

"Kas tõesti peab kõik maailmas naljaks pöörama?" pahvatas Kerry ja nägi, kuidas sõbranna elavnenud näokesele ilmus imestav arusaamatus, ning tundis süümetorget. "Anna andeks, Liz," lisas ta kiiresti. "Ma olen lihtsalt väsinud."

Lizi endine ilme vahetus arusaamise vastu.

"Läksite Ryaniga tülli, jah? Ta ei olnud rahul?"

"Jah." See on veel väga kergesti öeldud, lisas Kerry mõttes.

"Veider küll. Telefonis rääkis ta täiesti normaalselt. Ta veel viskas juhtunu üle nalja."

"Mis sind üldse sundis talle helistama? Sa ju ei võinud arvata, et ma veel seal olen?"

"Ma ei teadnud, mida arvata. Adrian oli siin kella kolmeni ja me mõlemad mõtlesime, et Ray toob sind koju. Mulle oli Ryanile helistamine midagi viimase lootusekiire taolist. Enne lahkumist nägin sind te-

maga jutlemas ja arvasin, et sul on ülejäänud osale ööst mingeid plaane." Liz tõmbas põlved lõua alla. "Muide, Adrian oli väga mures ja nõustus minuga, et see ei ole üldse sinu moodi – ööseks mitte koju tulla."

"Kust tema teab, mis on minu moodi ja mis mitte? Me oleme vaevalt tuttavad."

"Ta on hea inimestetundja." Liz vaikis pisut ja lisas siis mõtlikult: "Tead, mul on selline tunne, et see kõik ei ole niisama lihtne. Ega Ryan sinuga kurameerida püüdnud?"

"Ei!"

"Ära nüüd keema mine. Ma ju lihtsalt küsisin." Ometi ei suutnud Liz rahuneda. "Ta ikka tegi midagi, et sa nii erutatud oled."

"Noh, olgu siis, kui sa nii kangesti teada tahad. Ta tabas mind siis, kui püüdsin teda äratamata kor terist välja hiilida, ja arvas, et kardan, nagu võiks ta olukorda ära kasutada. Ta avaldas mulle alandaval moel mõne tõe... Üldiselt on see kõik."

Kerry tõmbas öösärgi üle pea selga ja istus peegli ette, et kreemiga jumestus maha võtta.

"Aga oli see nii?" küsis Liz saabunud vaikuses.

"Mis oli nii?"

"Et sa ehmusid?"

Jah, vastas Kerry mõttes, meenutades hetke, mil taipas, millisesse olukorda ta on sattunud, ta ehmus, kuid mitte seepärast, nagu Liz arvab. Tema meele heitlik soov välja pääseda tulenes millestki muust – kartus, et ta saladus võib avalikuks tulla. Ta võib lep pida sellega, et armastab Ryanit, ta *peab* sellega leppima, aga ainult tingimusel, et mees kunagi ta tun netest teada saaks. Muidu ei suuda ta seda taluda.

"Ainult sellest, et näin lollikesena," vastas ta Lizile. "Unusta see ära. Olen kindel, et Ryan on juba unus tanud."

Ent voodis lebades meenutas Kerry Ryani jäist

pilku ja teadis, et see mees ei ole midagi unustanud ega unusta. Neiu surus rusika värisevatele huultele ja tundis, kuidas ta silmadesse valguvad kibedad pisarad. Valu vaibub, ütles ta endale. Ei ole võimalik, et see jääb teda alatiseks vaevama.

≈

6

"Oh, kuula õige seda," ütles Liz vaimustatult. "...suurepärane lavastus, milles Ryan Maxwelli Antonius on parim esitus, mida nende ridade kirjapanija on näinud. Missis Vincent Kleopatrana on vajaliku määral võimukas, kirglik ja pimestavalt ilus, kuid ei suuda temaga võistelda selles, mis puutub näitleja meisterlikkusse. Tõelist paatost surmastseenis võime leida trupi uustulnuka Kerry Westi mängus, kes kinkis meile Charmiani unustamatu lihtsusega." Ja see," Liz tõstis pilgu lehelt, "on juba kolmas ülevaade, milles nimetatakse sinu nime. Noh, kuidas suudab Paula sind pärast seda armastada?"

Kerry pani käest lehe, mida oli lugenud. Ainult üks kriitik kiitis Paula mängu tingimusteta heaks, kuna eranditult kõik teised tervitasid südamest Ryani tõlgendust. Talle endale sai osaks mitu kiitust, kuna juures üks kirjameestest läks isegi nii kaugele, et ennustas – missis Vincentil tuleb hakata end varsti koomale tõmbama. Kerry arvates oli see ütlemine üpris naljakas ning vaevalt lisab talle nende primadonna silmis populaarsust.

"On aeg hakata end valmis seadma, kui tahame kella kaheks teatrisse jõuda," ütles ta.

Liz ohkas nukralt.

"Minu mõistus ei võta, kuidas sa suudad seda kõike nii rahulikult võtta. Sind pandi tähele, Kerry, sulle ennustati tulevikus menu. Kas selle üle ei tasu rõõmustada?"

Kerry jäi jonnakalt endale kindlaks.

"Ray ütles eile, et kriitikute arvamus publikut ei huvita ja et nende arvamustesse tuleb suhtuda teatud kahtlusega."

"See on tõsi siis, kui kriitikute hinnangud lahku lähevad, ent ükski neist, kes sinu nime nimetavad, ei ütle sinu kohta midagi negatiivset."

"Aga kuidas on nendega, kelle kohta ei peetud vajalikuks üldse midagi öelda?"

"Nendega? On hästi teada, et mõned vaatlejad kirjutavad ainult peaosalistest ja unustavad lihtsa tõe, et lavastuse edu sõltub suuresti ka kõrvalosade täitjatest. Kui minu kohta oleks nii kiitvalt väljendutud, arvaksin endal olevat õiguse Paulale näkku sülitada, kui ta hakkab nina püsti ajama."

Kerry lagistas naerda.

"Võin kujutleda, kuidas sa seda teeksid!"

"Aga miks mitte? Mõnikord osutab hea kasvatus meile karuteene. Pea mu sõnad meeles, Kerry West, meie võluv Paula ei jäta kasutamata juhust, et suruda pärast tänast matsu pehmele kohale sind mõnes järgmises etenduses tagaplaanile. Kui sa lased tal seda teha, siis oled rumalam, kui ma arvasin."

Jah, ma olen veel rumalam, kui ma ise arvasin, leidis Kerry mornilt, aga seda ei saa Liz kunagi teada. Ta tõusis kiiresti jalule.

"Lähen panen end riidesse."

Kui etendus oli olnud laval juba terve nädala, lahkus Warren Trent "Antoniuse ja Kleopatra" näitetrupi juurest, öeldes, et on teinud kõik, milleks on käesoleval hetkel võimeline. Etendused läksid täissaalidele ja näis, et sündmuste käik on mõneks ajaks ette määratud.

Enne lahkumist valis Warren hetke, et jääda Kerryga kahekesi ja öelda talle, kui rahul on ta tema mänguga.

"Te olete väga andekas, mu kallis," ütles ta sõbralikult. "Ülimal määral andekas. Ent teie anne vajab

lihvimist ja suunamist. Ma haun juba ammu plaani luua kusagil põhjas oma trupp ja keskenduda klassikale, kuigi mitte üksnes Shakespeare'ile. Kas teie ei tahaks minuga ühineda?"

Vapustatud Kerry suutis talle osutatud au eest üksnes tänusõnu kogeleda, ent mees naeratas ja patsutas talle peaaegu isalikult õlale.

"Ärge kiirustage mind tänama. Ma nõuan teilt palju ja kahtlemata hakkate mind veel vihkama. Aga te ei jää üksinda. Kavatsen pakkuda kohta ka Ryani õetütrele. Tal ei ole ehk küll teie peent tunnetust ja endast andmise võimet, kuid on siiski piisavalt võimekas noor näitleja."

"Aga... kas *tema* teab, et kavatsete teda kutsuda?" küsis Kerry.

"Jah, ma küsisin eile tema arvamust. Ta nõustus minuga selles, et Lizil on tarvis mõneks ajaks tunnetada distsipliini."

Ja mitte käia Adrianiga, lisas Kerry mõttes. Kahtlemata oli ainus, mida Kerry kahetses, see, et ta ei saanud nende lahkumist kiirendada. Muidugi ei saanud ta nende mõne päeva jooksul Ryaniga kohtumisi päriselt vältida, aga kui mitte arvestada külma kõõrdpilku, kui nad garderoobide koridoris silmitsi sattusid, käitusid nad nii, nagu ei oleks üldse tuttavad. Mõnikord näis neiule, et ta annaks palju mehe soosingu tagasisaamiseks, kuid samas leidis, et nii oleks veelgi piinavam. Ainus, milles ta kindel oli – Ryan ei hakka enam ootamatult nende korterisse ilmuma.

Lizi reageering Warreni ettepanekule ei olnud ühene. Ta tunnistas, et on Warreni ettepanekust meeldtatud ja teda köidab väljavaade töötada paar hooaega väljapaistva meisterlavastaja käe all, kuid ei kiirustanud mingit otsust langetama.

"Ütlesin talle, et vajan mõtlemisaega," ütles ta Kerryle, kui see seletust nõudis. "Kardan, et sain selle

kutse üksnes suguluse tõttu Ryaniga. Pealegi ei vaja Trent mind näitlejana nii, nagu sind. On kümneid teisi, kes sellest ettepanekust õhinal kinni haaraksid."

"Miks siis sina seda ei tee?" küsis Kerry ettevaatlikult.

Liz tõmbas vasema silma nurka joonekese ja uuris tulemust hoopis keskendunumalt, kui asi seda nõudis.

"Seepärast, et mul on võimalus saada pikaks ajaks osa, mis mulle meeldib."

"Tõsi või?" Kerry vaatas talle tähelepanelikult otsa. "Aga miks sa ei öelnud..." Ta hääl kustus, kui nägi sõbranna ilmet. "Mida sa silmas pead?"

"Aga mida sina arvad?" Sõbranna pöördus toolil ja vaatas Kerryle otsa säravate, pisut väljakutsuvate silmadega. "Ma tahan Adrianile mehele minna. Ja ära vaata mind niiviisi. See ei olegi nii jampslik mõte. Me sobime teineteisega ideaalselt."

"Kas tõesti?" Kerry oli vapustatud. "Liz, sa tunned teda kõigest ühe kuu. Kuidas sa võid kindel olla, et see ei ole pelgalt... sinupoolne kiindumus?"

"Ma tean, et see ei ole nii, ja kõik. Ma ei tahtnud, et see juhtuks, aga sa ju ise ütlesid, et armastus ei küsi millestki. Jah, ma tunnistan, et Adrianil on puudusi, kuid temas on hoopis rohkem head, kui sina arvad."

"Aga Adrian ise? Mida tema tunneb?"

Liz hammustas huulde.

"Selles ongi kogu lugu. Ta ütleb, et armastab mind. Tema hakkas esimesena rääkima abiellumisest, aga..." Neiu kõhkles pisut ja lausus siis vastumeelselt: "Kerry, mulle näib, et ta teab Ryanist."

"Kuidas? Kust ta seda teab?"

"Ma ei oska öelda. Küllap ta aimas, kuigi see on kaheldav. Või sattus ta mööduma majast, kui selle ees seisis Ryani auto." Liz kehitas õlgu. "Pole tähtis, kust ta seda teada sai. Oluline on hoopis see, kas ta teab seda või ei tea."

"Ma ei saa aru, miks see peaks niiviisi kõike muutma," ütles Kerry pikkamisi.

"Sa ei saa aru? Aga kui ma ütlen, et Ryanil on teatrimaailmas kaalukas mõju ja ta võiks soovi korral Adriani karjäärile tõhusalt kaasa aidata?"

"No ega siis ometi keegi hakka karjääri pärast abielluma!"

"Ära mängi naiivitari! Muidugi võib, kui ta on piisavalt auahne. Aga Adrian on auahne. Pealegi hakkab talle muret tegema vanus. Muidugi ei hakka ma ütlema, et ta läinuks sellele siis, kui oleksin talle vastumeelne."

Kerry vaatas talle ebalevalt otsa.

"Sa unustad ühe asja. Ryan võib mitte nõustuda teda abistama isegi siis, kui ta on sinu mees. Näitleja peab suutma osa mängida. Alles siis hakkab teda Ryan teda soovitama. Adrian tunneb teda sellest arusaamiseks piisavalt hästi."

"Olen sellega nõus, kuid on küllalt palju osi, mida ta suudaks teha, kui saaks selleks võimaluse. Tuleb üksnes pääseda katsetusele. Sa ju tead, kuidas see käib. On veel midagi. Ryan kavatseb ise lavastada ühe tüki, kui meie etendused on lõppenud, ja peaosa selles on nagu loodud Adrianile. Ka Ryan teab seda. Ta ise ütles."

"Aga need kõik on ainult oletused," lausus Kerry abitult. "Kui sa teda armastad, pead teda ka usaldama."

"Üks ei tulene teisest. Tahan olla täiesti kindel selles, et ta mind armastab. Alles siis võin midagi otsustada." Ta jäi vait ja vaatas Kerryle paluvalt silma. "Sa pead mind aitama."

"Mina? Kuidas? Millega?"

"Räägi temaga. On tarvis, et ta end reedaks. Mul endal ei tasu seda proovida. Kui ta mind ei armasta, on ta valvas, aga sinu puhul ei ole ta ehk nii ettevaatlik."

"Liz, ma ei suuda. Mida ma talle ütlen? Kuidas ma seda teada saan?"

"Küll sa midagi välja mõtled. Sa näed seda ta reageerimisest, kui oled piisavalt tähelepanelik." Tuttav koputus uksele ja teatamine, et etenduse alguseni on jäänud viis minutit, tõi ta häälde meeleheite. "No palun, Kerry! Sa ju teed seda? Teadmatus ajab mind hulluks!"

"Hea küll." Kerry ei teadnud, kuidas saada hakkama selle ülesandega, mis talle ilmselt ei meeldinud, kuid sõbranna seisundit nähes ei suutnud ta keelduda. "Anna ainult mulle aega."

"Warren ootab vastust tuleva nädala alguseks. Seepärast pean esmaspäeva õhtuks tõde teadma. Ah jaa, ema kutsub meid pühapäevaks enda poole. Kas tahaksid minna?"

"See oleks väga meeldiv." Kerry kohendas õlal tuunikakinnitit ja lisas vaikselt: "Liz, kui selgub, et Adrian teadis algusest peale Ryanist, kas katkestad siis temaga suhted?"

"Tõenäoliselt küll." Liz vaatas end peeglist ja prunditas huuli. "Olen valmis kõigeks peale selle, et mind niiviisi ära kasutatakse."

Viimasel nädalal oli saanud tavaks, et pärast etendust läks Kerry koos Rayga õhtust sööma. Vaadates teda üle laua india restoranikeses, kuhu nad sageli sisse astusid, mõtles Kerry, et kui olla aus, siis kasutab temagi seda meest ära. Ray oli väga vähenõudlik kaaslane ja nagu Liz ükskord ütles, oli neil palju ühist. Seni ei olnud neiu talle mõistatanud, et mees huvitab teda mitte üksnes hea kaaslasena, kuid ühtlasi tunnetas Kerry, et Ray suhtumine temasse on hoopis sügavam. Seepärast – kas on aus temaga nii sageli kohtuda, kui teab, et see mees on talle

üksnes valuvaigistusvahend, mis leevendab tema kurbust kas või tunniks-paariks.

"Te olete väga tõsine ja mõtlik," ütles Ray vaikselt.

Neiu võpatas kergelt ja püüdis naeratada.

"Mõtlesin sellele, mida täna tellida. See, mida ma esmaspäeval sõin, jättis ebameeldiva mälestuse."

Ray naeratas pisut kibedalt.

"Te olete suurepärane näitleja, Kerry, kuid ei oska üldse valetada. Miks te ei taha mulle rääkida, mis teile tegelikult muret teeb?"

Kui ta suudaks, siis ainult ime läbi, vastas neiu mõttes.

"Tühiasi," vastas ta kiiresti. "Ma vist võtan naapoli pitsa."

Ray tõrjus ta katse jutuainet muuta.

"Ega te juhtumisi Lizi pärast muretse?"

"Lizi?" Ta heitis mehele kiirpilgu. "Miks ma peaksin Lizi pärast muretsema?"

"Noh..." Ray kehitas õlgu. "Te olete üks neist, kes muretsevad sõprade pärast. Liz aga on end liialt Adrianiga sidunud."

"Jah." Kerry kõhkles pisut, kaalus hoolikalt sõnu ja küsis: "Ray, kas teie arvates võiks Adrian kedagi enda huvides ära kasutada?"

Nüüd mõtles Ray järele.

"Ma ei ole selles kindel," sõnas ta lõpuks. "Ta ei ole mingi ingel ja ta tunnistaks ise seda esimesena, kuid oleks ennatlik arvata, et ta võiks nii kaugele minna." Ta silmitses neidu pisut aega tähelepanelikult. "See on ju seotud Ryan Maxwelliga?"

Kerry tõstis järsult pead. Südames torkas.

"Mida te sellega öelda tahate?"

Mehe näole tekkis kummaline ilme.

"Võib-olla ma eksin," alustas ta aeglaselt, "kuid eile õhtul seisin Warreni ja Ryani lähedal, kui Warren rääkis, et kutsub Lizi oma uude truppi. Mulle jäi

mulje, et nad on sugulased. Või ma eksin?"

"Ei eksi." Kerry toetus toolileenile. Pinge temas lõdvenes pisut. "Ei, te ei eksi. Ryan on Lizi onu."

"Milleks siis niiviisi salatsetakse?"

"Selle mõtles välja Liz. Ta tahab omal jõul edasi jõuda."

"Väärikas soov, ent väga palju aega läheb asjatult raisku. Maxwell võiks tema heaks palju teha."

"Jah, võiks küll." Kerry lisas peaaegu hooletult: "Ja ta võiks palju teha ka mehe heaks, kellega Liz abielluks."

"Arvate, et Adrian võiks kavandada...?" Ray vangutas pead. "Kuidas tema võis seda teada saada? Mina avastasin suguluse puht juhuslikult."

"Seda ma ei tea. Ma ei tea sedagi, *kas* ta teab." Kerry ei lisanud, et just seda püüab ta selgeks teha. "Ray, te ju ei hakka seda levitama? Ütlesin teile juba niigi rohkem, kui oleksin pidanud."

"Minule võite kindel olla." Ootamatult asetas ta käe neiu sõrmedele laudlinal. "Pidage meeles, Kerry, kui vajate vesti, mille sisse nutta, siis olen alati teie käsutuses. Olen valmis aitama teil haavu ravida."

Ray oskab liiga hästi aimata, leidis Kerry kibedusega, ja liiga tubli selleks, et anda tühje lubadusi.

"Ei tule mingeid... haavu, Ray," vastas neiu, "aga igal juhul aitäh."

"Minu ettepanek jääb jõusse." Ta pigistas korraks neiu sõrmi, tõmbas siis käe tagasi ja haaras kiiresti söögikaardi. "Mida te siis tellite?"

Võimalus Adrianiga rääkida avanes enne, kui Kerry osanuks arvata. Järgmisel päeval oli ta kulisside taga märksa varem, kui nõudis tema etteaste kolmandas vaatuses. Ta arvas, et Liz talle järgneb, kuid pöördus ja nägi, et on üksinda. Ta kaalus, kuhu minna,

kuid selle üle eriti ei muretsenud. Ta pöördus taas lava poole ja just sel hetkel, kui Adrian oli mängu lõpetanud.

"Puhh!" hüüatas ta, võttis kiivri peast ja kuivatas taskurätiga laupa. "Ei tea, kas see on ainult minu fantaasia või on täna tõesti erakordselt kuum." Ta naeratas ja libistas pilgu Kerryst üle. "Lausa ime, kuidas teine juustevärv ja soeng naist muudab. Te olete tõeline pagan ja pealegi väga veetlev. Kahju, et olen nüüd nii seotud."

See oli ideaalne ettekääne. Kerry kasutas seda, andmata endale aega järelemõtlemiseks.

"Mis mõttes seotud? Tahate öelda, et olete Lizisse armunud?"

Adrian pistis räti raudrüü rinnataskusse ja tardus liikumatuks.

"Me vist rääkisime sellest, et Liz ei vaja eestkostet?"

"Muidugi. Mul on lihtsalt huvitav teada, kui sügavad on teie tunded."

Adrian vaatas mõne hetke talle vaikides otsa ja ütles siis vaikselt:

"Minu arvates tahtsite öelda, et see on Lizile endale huvitav, eks ole?" Ta muigas rõõmutult. "Oleksin pidanud teadma, et talle ei saa puru silma puistata."

Kerryl hakkas äkitselt paha.

"See on siis tõsi, et teadsite kogu aeg Ryanist?"

"On küll."

"Ja hakkasite Liziga käima seepärast, et pidasite seda endale kasulikuks?"

"Algul olid mul tõesti selles suhtes mingid ebamäärased mõtted," tunnistas ta, aga kui neiu, vastikuseilme näol, minekule pöördus, haaras mees tal järsult käest. "Aga ainult seni, kuni olin Lizi tundma õppinud. Te peate mind uskuma."

Hetke pärast vastas neiu:

"Te ei pea ju mulle seda selgeks tegema."

"Ma tean. Aga teie ju usute mind?"

Kerry vaatas kaua ja teraselt mehe ilmekasse näkku ja ütles lõpuks tõsiselt:

"Vist usun. Saatus on lõpuks teid tabanud, kas pole nii?"

"On, ja kuidas veel. Kaotasin täielikult pea." Adrian lalutas abitult käsi. See liigutus ei olnud vähimalgi määral iseloomulik mehele, keda ta oli siiamaani tundnud. "Mida ma talle ütlen, Kerry? Mida ma pean tegema, et ta mind uskuma jääks?"

"Rääkige talle lihtsalt kõik algusest peale ära. Liz tahab teid uskuda. See on juba pool võitu." Kerry pigistas ta sõrmi samasuguse heakskiitva liigutusega, nagu oli teinud Ray.

Samal hetkel sundis mingi määratlematu jõud teda vaatama sinna, kus Ryan lava teises otsas oma etteastet ootas. Mehe põlglik ilme pani ta tarduma.

Adrian vaatas talle veidra pilguga otsa.

"Kas teiega on kõik korras? Olete grimmi all väga kahvatu."

"Täiesti korras." Tema rõõmuks ilmus kolm sõdurit, kes pidid Agrippat lavaleminekul saatma. "Kohe algab teie etteaste."

Kell üks öösel äratas Kerry kellegi käsi, mis teda kergelt õlast raputas. Ta voodil istus Liz. Neiu silmad särasid ja huuled naeratasid. Nii ilusana ei olnud Kerry sõbrannat veel näinud.

"Ma saan aru nii, et kõik on korras?" pomises ta.

Liz kummardus ja süleles teda.

"Tänu sinule. Adrian rääkis mulle kõik ära, alates sellest hetkest, kui ta võttis kätte pliiatsi ja kuidas ta kuulis, kuidas Ryan Paulale ütles, et see on õetütre kingitus. Ta rääkis ka seda, et juba mõne päeva pärast, kui oli mind tundma õppinud, taipas, et kõik

ta esialgsed plaanid tuleb unustada." Liz jätkas rõõmsalt: "Kui tore on olla armunud, Kerry! Soovitan sinulgi proovida!"

Kerry küsis ettevaatlikult:

"Millal on siis teie pulmapäev?"

"Niipea, kui kõik on korraldatud. Mesinädalad veedame pärast etenduste lõppu."

"Kunas sa sellest vanematele räägid?"

"Pühapäeval. Adrian saabub esmaspäeval nendega tutvuma."

"Aga... Ryan?"

"Ryan?" Hetkeks tõsines Liz pisut, siis kehitas õlgu ja krimpsutas nägu. "Ta ei jää kindlasti rahule, aga see on paratamatu. Ent ta on alati öelnud, et iga inimene peab korraldama oma elu nii, nagu ta seda vajalikuks peab."

Just seda on minulgi tarvis teha, ütles Kerry endale kindlalt. Ärgu olgu mul Ryanit, kuid see-eest on töö. Sellest hetkest peale ei hakka ta mõtlema millelegi muule peale teatri ja oma lavaedu.

Sutherlandide maja asus vaikses, pooleldi maakohas Norwoodist paari miili kaugusel. See oli enne sõda ehitatud noobel soojadest tellistest hoone, mille ette viis looklev kruusatud juurdesõidutee.

Rachel oli neidudel vestibüülis vastas. Ta oli riietatud lihtsalt, kuid elegantselt. Helehalli silmkoekleidi kaeluse ümber oli hooletult keeratud punane sall.

"Lantš on poole tunni pärast," kuulutas ta lõbusalt. "Kerry, kas soovite vaadata oma tuba, kuni Willys auto ära paneb? Pärast võime rüübata heerest või veel midagi."

Kerryle määratud tuba paiknes Lizi oma kõrval. Aknaist paistis majatagune muruväljak. Rosaarium oli veel talviselt igav, kuid Kerry kujutles seda nurga-

kest suvisena, kui haljale aasale on paigutatud lamamistoolid ning rooside read kattuvad lopsakate õitega. Jaa, selleks ajaks on ta juba koos Warren Trentiga kaugel põhjas ja kindlasti nii hõivatud, et talle ei jää isegi aega mõelda päikesepaistes mõnulemisele.

Kerry kammis parajasti juukseid, kui Liz koputas ja tuppa astus. Ta istus sängiveerele, vaatas pisut aega sõbrannat ja ütles siis avameelselt:

"Tead, Adrianil oli õigus. Roheline muudab sind teiseks. Sa peaksid seda sagedamini kandma. Sa ei püüagi paremini välja näha, Kerry."

"Võib-olla tõesti," nõustus Kerry hooletult, muutis siis tooni ja küsis: "Millal sa kavatsed neile öelda, Liz?"

"Oi, ma ei tea." Neiu tõusis, astus akna juurde, toetas küünarnukid aknalauale ja surus nina vastu klaasi, nagu väike tüdruk. "Võib-olla täna, hiljem, kui nendega omavahele jään. Igal juhul mitte siis, kui Ryan on läheduses."

"Ryan?" Kerry tardus täiesti liikumatuks, hari püsti peos. "Sa ei öelnud..."

"...et ka tema nädalavahetusel siia tuleb?" Liz pöördus ja vaatas talle otsa. "Aga kui oleksin öelnud, kas oleksid siis tulnud? Ei..." ta ei hakanud vastust ootama, "sa ei oleks tahtnud tulla. Sa oleksid palunud ema kutse eest tänada ja mõelnud välja mingi ettekääande linnajäämiseks." Ta pidas pisut vahet uurimaks, kuidas ta sõnas sõbrannale mõjuvad, ja jätkas kärsitult: "Kuule, Kerry, ükskõik millise arusaamatuse põhjustas see, et sa sel ööl tema koju jäid, olen valmis kihla vedama, et ta on selle juba unustanud. Miks ei võiks sina teha sedasama?"

Kui see oleks niisama lihtne, seletas Kerry mõttes. Kui ta suudaks Ryaniga pilke vahetades teeselda, nagu ei oleks seda stseeni üldse olnud!

Äkitselt tõstis ta pea. Jah, aga miks ta siis seda ei

tee? Kas poleks parem, kui Ryan arvaks, nagu ei loksutaks teda üldse, mida mees temast arvab? Siis ei oleks tarvis riskida, et Ryan võib aimata tema tõelisi tundeid.

Pärast lantši pani Willys ette jalutada metsaservale ja küla teemajas teed juua.

"Teile, linlastele, tuleks see kasuks," naljatas ta. "Saate vähemalt teada, milleks teil jalad on. Ilm on täiesti paslik."

"Kui tunneksid Kerryt paremini, siis sa nii ei ütleks," andis tütar vastu. "Nende viimaste nädalate jooksul olen kõndinud rohkem, kui kogu teie juures elatud aja vältel kokku. Selles, mis puutub treenimisse, olete temaga mõttekaaslased."

"Suur rõõm on seda kuulda." Willys naeratas külalisele. "Mul on tekkinud arvamus, et praeguse põlvkonna inimesed ei suuda liikuda üle viie jardi, kui neil mootorit ees ei ole. Kas teile ei meeldi autosõit, Kerry?"

"Mul ei ole olnud võimalust seda kindlaks teha," vastas neiu. "Küllap on autodel ka omad eelised, kui on tarvis kiiresti kusagile jõuda."

"Mitte Londonis. Räägin kogu aeg Ryanile, et ta jätaks oma "Roveri" garaaži ja kasutaks vajadusel taksot. Aga ei, ta vist ei suuda välja kannatada, kui autot juhib keegi teine. Nendel harvadel juhtudel, kui ta on minu autos sõitnud, istub ta nagu nõeltel."

"Kui arvestada seda, kuidas sa juhid, pole see mingi ime," tähendas naine kuivalt. "See, et ta on üldse nõus sinuga koos sõitma, näitab, kui hästi ta sinusse suhtub."

"Nagu ta õdegi," sõnas Willys rahulolevalt. "Nähtavasti äratan omastes eneseohverdamisinstinkti."

Kerry veetis nii meeldivalt aega, et tal läks isegi korda unustada, mis ootab teda õhtul, ja ka Ryan. Ent kui ta nägi koju jõudes majaesisel teel ta autot,

langes neiu taevast maa peale tagasi. Nähes seda, kes autost väljub ja neile vastu tuleb, lõi ta alateadlikult selja sirgu.

"Ryan, sa ütlesid, et ei jõua kohale enne kella kuut!" hüüdis õetütar etteheitvalt. "Miks sa sisse ei läinud? Sul on ju võti!"

"On küll, kuid unustasin selle koju," vastas Ryan rahulikult. "Pole midagi hullu, olen siin alles viis minutit." Ta pilk libises õelt õetütrele ja temalt Kerryle ning peatus mõne hetke neiu tuulest sasitud juustel ja põskede kuumal punal. Siis kõnetas ta Rachelit: "Sa kiirustasid liialt seda paarikest värskesse õhku viima. Kahju, et ma varem ei tulnud. Oleksin võinud ise nendega kaasa minna."

"Sulle olnuks see äärmiselt kasulik," järgnes kiire vastus. "Lähme õige tagaukse kaudu. Meie jalad on porised."

Nad olid tõepoolest liiga mudased selleks, et niiviisi läbi maja kõndida. Lizi eeskuju võttis Kerry kingad jalast ning jättis need kööki viivasse klaasitud trepikotta kuivama. Ryan oli juba sisse astunud ja ajas Willysega köögiukse juures juttu. Häbenedes oma paljaid jalgu ja sasitud välimust tegi Kerry enda kallal jõupingutuse, et mehest möödumisel pead tõsta ja hallide silmade pilk külmavereliselt vastu võtta. Läbi vestibüüli trepile minnes tundis ta Ryanit endale järele vaatavat.

Välja arvatud need juhtumid, kui Sutherlandidel oli rohkem külalisi, eelistas Rachel ise süüa teha ja see õnnestus tal suurepäraselt. Lauas vesteldi elavalt. Majaperenaine oli sama salvavalt teravmeelne, nagu ta vendki, kuigi see väljendus märksa vaoshoitumalt.

Kui asuti võõrastetoas kohvi jooma, lõi kell pool üheksa. See tuletas Kerryle meelde, et eelmisel õhtul olid nad selleks ajaks jõudnud juba kolmanda vaatuse keskele.

"Pühapäev on kuidagi kummaline päev, kui etendused veel kestavad, eks ole?" sõnas Liz Ryanile nagu vastuseks Kerry mõtetele. "Sel ajal lähen koledasti endast välja. Kas see läheb mööda või tunned seda siiamaani?"

"Kõik oleneb sellest, millist osa ma teen. Näiteks Shakespeare'i puhul on vaheaeg lausa hädavajalik." Ta valis Willyse ulatatud karbist sigari, nuusutas seda mõnuga ja noogutas heakskiitvalt, enne kui otsa ära lõikas ja süütas. "Paar korda oleme andnud pühapäeval heategevusetendusi ning siis algab tavaline töönädal. Mõlemal korral märkasin, et neljapäeval on juba raske keskenduda. Hakkasin unustama ja isegi sõnu segi ajama."

"Seda ei oska ma küll kujutleda, et sa võiksid sõnu unustada." Liz naeratas. "Sina ja Kerry olete ainukesed nende hulgast, keda ma tunnen, kellele kõik iseenesest meelde jääb. Kerryl on tegelikult peas kogu näidend ning ta mäletab näiteks Kleo liigutusi sama hästi, nagu enda omi."

"Tõsi või?" Ryani häälest kostis uskumatusenoote. Ta heitis Kerryle pilgu ja kergitas pilkavalt kulme. "Siis ehk tuleks temast teha Paula dublant ja jätta talle ka Charmiani osa. Ma ei tahaks isegi mõelda, mis saab lavastusest siis, kui selles teeks kaasa praegune vahetustegelane."

"Ta kukutaks kõik läbi," sõnas Liz sirgjooneliselt. "Ära pööra kõike naljaks, Ryan. Selles osas lööks Kerry Paula üle. Sa peaksid kuulma, kuidas ta esitab unenäostseeni."

"Miks ka mitte?" Ryani hääl kõlas lõdvalt, kuid ta silmis põles väljakutse. "Noh, kuidas oleks, Kerry?"

"Liz ajab mõnikord tühja juttu."

"Ei vaidle vastu, kuid ta jutus on tavaliselt tõeiva, ükskõik, kui meeletu see ka ei oleks."

"Aga võib-olla lubate minul otsustada?"

"Jah, lugege meile midagi, Kerry," lõi Rachel kaasa. "Tahaksin kuulda, kuidas te esitate üht Kleopatra monoloogidest."

"Majaperenaise palvele ei tohi sa nagunii ära öelda," ütles Liz häirimatult. "Võta end kokku, kullake, ja näita meile, mida sa suudad."

Nüüd ei olnud tal enam põiklemisvõimalust. Kerry asetas tassi aeglaselt lauale. Ta süda tagus meeletult ja pea oli absoluutselt tühi. Ta ei tohi endale lubada, et Ryani juuresolek ta rivist välja lööks. Tuleb üldse unustada kuulajad ja mõelda üksnes värsside muusikale, mida ta nüüd esitab.

Kleopatra jutustus unenäost, milles talle ilmus Antonius, selle nägu on nagu taevas, millest päike ja kuu vaatavad maailma tühisust, haaras teda nagu alati kaasa ja kandis ülespoole otse võimsa laine harjale. Kerry sulges silmad ja kujutles surevat Antoniust. Armastatu poole püüdleva naise kõrvetav tunne täitis kogu ta olemuse ja ta jätkas oivalisi ridu...

Ent ülev meeleolu kadus sama kiiresti, nagu oli tekkinud. Lõpuosas vajus ta hääl peaaegu sosinaks, pöördus tagasi unenäkku...

Pärast seda, kui ta oli lõpetanud, vaikisid kõik mõne sekundi. Maale naasnud Kerry laskis kiiruga silmad üle nägude, kohtas Ryani kindlat pilku ja tundis, kuidas ta põsed kuumama hakkavad. Miks keegi midagi ei ütle? Kas ta tõesti mängis nii halvasti?

Teda rahustasid Racheli lihtsad ja siirad sõnad:

"See oli imetore, Kerry. Aitäh, et andsid meile võimaluse seda kuulata."

"Ja et keegi ei süüdistaks mind enam selles, nagu ei teaks ma, mida räägin," ütles Liz rahulolevalt. Siis vaatas ta kavalalt Ryani poole. "Ma näen, et sa ei ütle midagi. Kas saab meile osaks au kuulda sinu arvamust?"

"Ma arvan, et tahaksin kuulda seda monoloogi veel

kord pärast seda, kui ta on paar kuud Warreni kanna all olnud."

"Oo!" Lizi nägu tõmbus morniks. "Arvad, et ta mängis halvasti?"

"Otse vastupidi. Ma arvan, et ta mängis väga hästi." Ryan püüdis taas Kerry pilgu ja hoidis seda kinni. "Ometi juhtub harva, et miski on nii hea, et seda ei saaks teha veelgi paremini. Olete nõus?"

"Muidugi," vastas Kerry kiiresti. "Seepärast ootan kannatamatult võimalust koos Warreniga tööle hakata. See on mulle suur kordaminek."

"Jaah, muidugi, kuigi te võite muuta oma arvamust pärast seda, kui olete töötanud mõne nädala ainult temaga. Tema kas teeb teist tõelise näitleja või murrab teid maha. See käib teie mõlema kohta."

"Mõlema kohta?" küsis Rachel hämmastunult.

Ta vend pööras näo õetütre poole.

"Kas sa ei ole neile veel rääkinud, Liz?"

Tüdrukute silmad kohtusid korraks ja Liz naeratas pisut süüdlaslikult. Kumbki neist ei olnud osanud sündmuste sellist pööret ette näha, kuigi mõlemad taipasid, et seda tulnuks oodata."

"Ei," vastas Liz rahulikult. "Ma ei ole veel rääkinud."

Ryan vidutas silmi ja suunas pilgu ühelt neiult teisele.

"Kas selleks on mingi põhjus?"

"Väga kaalukas. Ma ei võta Trenti ettepanekut vastu."

Onu vaikis pisut ja küsis siis vaikselt:

"Kas saad aru, et loobud võimalusest, millest haaraks rõõmuga ja tänulikult kinni enamik noori näitlejaid?"

"Seda ma tean." Liz lisas kiiresti: "Ma saan aru, et mulle osutati suurt au."

"Milles on siis asi?"

Liz suunas pilgu emale.

"Selle asemel lähen mehele."

Neil hetkedel, mis järgnesid Lizi pisut kuivale teadaandmisele, märkas Kerry, et Ryan valitseb oma näoilmet täiesti ja täiuslikult. Tema näos ei liikunud üksgi lihas, kuigi ta sisemuses kindlasti kõik möllas.

Racheli ja Willyse reageering oli täiesti loomulik – nad olid vapustatud.

"Kellele?" nõudis Rachel lõpuks vastust. Tema nägu rääkis ilmselgelt sellest, et tema arvates on tütar aru kaotanud. "Kellele sa kavatsed mehele minna?"

"Ta nimi on Adrian Vohan," tegi Ryan lühidalt teatavaks. "See, kes mängib Agrippat."

Õde sõnas järsult:

"Sa teadsid seda ja pole selle kohta meile sõnagi öelnud?"

"Ryan ei teadnud sellest midagi enne, kui talle rääkisin," pistis Liz vahele. "Ta ei öelnud teile midagi seepärast, et lootis meid tülli ajada." Lizi hääl kõlas nüüd kindlamalt ja ta ajas end sirgu, kavatsedes rääkida avameelselt. "Ma tean, te kõik tahaksite, et oleks pikk kurameerimisaeg, kui rääkida vanamoodsalt, ja selle järel veel pikem kihluseaeg, aga minu arvates on elu liiga lühike selleks, et seda niiviisi raisata. Meie Adrianiga ei taha oodata. Oleme mõlemad oma tunnetes kindlad."

"Selge." Ilmselt tundis Rachel tütart liiga hästi selleks, et kahelda tema kavatsuste tõsiduses. "Aga kas meile antakse võimalus tutvuda sinu... peigmehega enne pulmapäeva?"

"Oi, kallis, no muidugi!" Alles nüüd, kui kõige hullem oli möödas, taipas Liz, millise hoobi ta vanematele andis. "Tõtt-öelda tuleb ta homme siia. Kas tohib?"

"Kui temast saab meie väimees, peame ta avasüli vastu võtma, kas pole nii?"

"Aga miks sa tahtsid neid tülli ajada?" küsis Ryanilt taibukam Willys. "Kas sul on midagi selle mehevastu, kellele Liz kavatseb naiseks saada?"

"Ei midagi erilist." Ryan kustutas oma sigari ja tõusis. "Liz võib rääkida teile temast ise, kui lähenjalutuskäigule, mis mul päeval ära jäi." Kerry tooli juures ta peatus ja vaatas neiule arusaamatul ilmeleotsa. "Kas tulete kaasa?"

Antud asjaoludel oli võimatu keelduda. Ta tõusis, naeratas nõrgalt Lizile ja väljus Ryani järel toast.

"Teil tuleks teised kingad jalga panna ja võtta mantel," ütles Ryan vestibüülis. Karmid kortsud ta suu kõrval vastasid ta hääletoonile. "Ma võtan Willyse mantli."

Kuuletudes ta käskivale toonile, hakkas Kerry pikemalt mõtlemata trepist üles astuma. Oma toas tõmbas ta ülle selleks sõiduks ostetud nahkmantli ja pistis jalad kontsata kingadesse, mida ta kandis päeval ning mis olid juba puhtad ja kuivad, ning läks tagasi vestibüüli, kus teda ootas lühikeses kasukmantlis Ryan.

Õhk väljas oli kuiv, puhas ja jahe. Pilvitu taevas oli üle külvatud miljonite säravate tähekestega. Nende jalgade all krudises teekruus, kuid nende vahelvalitses valvas pinge.

"Kuhu me läheme?" küsis Kerry ebalevalt, kui nad värava taga paremale pöördusid.

"Tegelikult mitte kuhugi," vastas Ryan tõredalt. "Tuleb anda neile võimalus omavahel aru pidada." Ta pistis käed taskusse ja lisas järsult: "Oleksin võinud Lizi maha lüüa selle pärast, et ta heitis selle pommi kõrvaliste isikute juuresolekul. Mis kuradi pärast ei öelnud ta seda varem ja omavahel?"

"Tal ei olnud selleks võimalust." Kerry hääl värises kergelt ja ta püüdis sellest võitu saada. "Minu meelestkavatses ta seda teha hiljem, minna enne magama-

heitmist vanemate tuppa. Te kiirustasite pisut sündmusi takka, kui hakkasite rääkima Warreni kutsest."

"Muidugi oleksin pidanud seda teadma," sõnas Ryan sapiselt. "Kes ma teie arvates olen? Telepaat? Loomulikult hakkasin sellest rääkima. Mulle ei tulnud pähegi, et Liz võib olla nii loll ja sellest võimalusest loobuda."

"Aga kui Adrian jääb Londonisse, siis ta vaevalt tahab tema juurest nii ruttu lahkuda." Kerry neelatas ja sundis end jätkama. "Abielu võib naisele olla sama tähtis, nagu karjäär. Kunagi ütlesite ise seda."

"Kui ma ka ütlesin, siis ei pidanud ma silmas abielu sellise mehega, nagu on Vohan. Mida on sellisel pakkuda peale oma halva maine? Või on Liz pealekauba veel nii naiivne, et loodab ta paranemisele?"

"Aga kas tõigad ei näita, et ta ennast juba parandab?" küsis Kerry. "Võib-olla ei ole Adrianil tõesti kõige parem maine selles, mis puutub naistesse, aga ta armastab Lizi."

"Miks?"

"Seepärast, et ta ise ütles mulle seda."

"Ja teie jäite teda muidugi uskuma?"

"Jah, jäin küll. Ja usun praegugi." Paus, mille ta pidas, oli vaevumärgatav. "Millisel muul põhjusel peaks ta tahtma Liziga abielluda?"

"Ma võiksin neid paar tükki leida," vastas Ryan kõüniliselt. "Kui mees, isegi temataoline, ihaldab naist küllalt tugevasti, siis võib see panna abielluma, kuid see ei ole alus kestvaks ühenduseks. Niipea, kui uudsuse võlu kaob, saabub tüdimus ning ta hakkab otsima uusi kiindumusi."

"Kas see ei olene ka naisest?"

"Vohani-taolise mehe puhul mitte. Talle on tarvis uusi võite, et rahuldada oma eneseuhkust." Ryan jätkas mõnitavalt: "Hoiduge talle lähemale. Võib-olla annab ta teile veel ühe võimaluse. Te ei vasta küll

päriselt tema maitsele, kuid visadus kannab lõpuks vilja."

Kerry süda tõmbus valusalt kokku, kuid uhkus ei lubanud näidata, kui valus tal on.

"Me rääkisime Lizist."

"Ärge hiilige vastamisest kõrvale." Mees peatus ta tõkestas talle tee. Peen suujoon oli karm. "Kui kaua see veel kestab? Mind ajab iiveldama, kui näen, kuidas te vaevate südant mehe pärast, kellele teid vaja ei ole."

Olukorra kibedast irooniast kippus Kerryl hing kinni jääma. Ta vaatas Ryanile sõnatult otsa ning ta silmad kahvatu näo taustal näisid täiesti tumedad.

Mees ütles vaikselt midagi järsku, tõmbas järgmisel hetkel neiu rinnale ning surus huuled ahnelt ta suule. Kõik Kerry tunded läksid sassi, kui ta vastupuiklemine andis aset tahtmatule vastusele. Kui Ryan ta lõpuks vabastas, ei suutnud neiu talle otsa vaadata. Ta nõjatus jõuetult müürile.

"Näete nüüd," sõnas mees irooniliselt. "Maailmas on teisigi mehi. Mina aga teile isegi ei meeldi. Küllap edeneksid Ray Norrisel asjad palju paremini, kui ta rakendaks samasugust taktikat, selle asemel, et jõlkuda teie sabas, süüdlase nägu ees."

"Võib-olla tuleks teil seda talle öelda?" surus neiu vaevaga üle huulte. "Kindlasti võtaks ta asjatundja nõuande tänuga vastu." Ta eemaldus müürist ja püüdis rääkida rahulikult. "Kas võime nüüd tagasi minna?"

Ryani huuled kõverdusid taas.

"Mida te kardate? Et ma teid veel suudlen? See tuleks teile kasuks. Vähemalt mingil hetkel käitusite tõelise naisena."

"Nagu ma aru saan, ei suuda tõeline naine Ryan Maxwellile vastu panna?" Kerry tõmbas sügavalt hinge ja suunas pilgu ta mantli ülemisele nööbile. "Noh, olgu, te suudlesite mind ja ma vastasin teile. Kui see

viib teid mõttele, et saavutasite veel ühe võidupunkti, siis pange see üldarvele otsa. Ainult et edaspidi jätke mind rahule. Kui raiskangi oma elu mõttetult, siis on see minu asi, ja ma saan hakkama ka ilma teie ravimeetoditeta."

Seekord näis, et vaikus kestab terve igaviku, kuid lõpuks sõnas mees jahedalt:

"Teie sõnu on kuulda võetud ja neid on mõistetud. Enam ma teid ei tülita. Lähme majja tagasi."

≈

7

Adrian saabus järgmisel hommikupoolikul kell üksteist. Liz võttis ta õues vastu ja viis kasvuhoonesse, kus Rachel kohvi pakkus. Kui perenaise tervitus oligi pisut vaoshoitud, siis ei näinud Adrian seda märkavat. Ta tegi Willysele oivaliselt sõnastatud komplimendi majaesise aia kujunduse kohta ja tervitas Ryanit ühegi jäljeta antipaatiast, mida Kerry oli täheldanud, kui jälgis esimest korda nende meeste kohtumist.

Kui tuli tema kord, märkas Kerry Adriani kirgassinistes silmades lõbusaid sädemeid ja tundis end vastu naeratavat. Adrian püüdis käituda eeskujulikult ning see oli tema huumoritaju puhul üpris raske katsumus. Kohv ja seltskondlik vestlus sellisel kellaajal olid ta tavalisele elurütmile täiesti võõrad.

Aeg läks, ja võis täheldada, kuidas Rachel Adriani sundimatu käitumise ja võluvuse mõjul tasapisi üles sulama hakkab. Lantši ajal pidas perenaine ennast ülal juba täiesti loomulikult. See näitas, milline suhtumine tal kujuneb sellesse tundmatusse, kes oli ta tütre ellu astunud.

Ryan rääkis väga vähe, üksnes jälgis pisut küünilise muigega, kuidas õde järk-järgult alla annab. Ühel korral tabas ta endal Kerry pilgu ja ta küünilisus muutus millekski peaaegu tajutavaks, mis lendas üle laua ning torkas neidu valusalt. "Kergeusklikud lollakad," näis ta arvavat. "Vaesed kergeusklikud tolad."

Liz oli ilmselt Adriani ette valmistanud, sest lõpuks viis see jutu kunstile ja üllatas Kerryt peente kommentaaridega kolme akvarellmaali kohta, mis rippusid seinal tema istekoha vastas.

"Kuulsin, et eelistate õlimaali," ütles ta Rachelile, kui nad olid lauast tõusnud. "Kas te hoiate tulemusi

saladuses või on võimalik neid näha?"

"Kas see peab tähendama, et soovite neid vaadata?" vastas perenaine talle omase sirgjoonelisusega. "Või ütles Liz teile, et oleks diplomaatlik tunda huvi mu harrastuse vastu?"

Adrian naeratas relvitustavalt.

"Ausalt öeldes nii üht kui teist. Nooruses tahtsin üsna pikka aega kunstnikuks saada, kuid siis nakatusin teatripisikusse."

"Siis oleks parem minu ateljeesse minna," sõnas Rachel naeratades. "Kasutan väikest mansardtuba, sest seal on klaaslagi ja terve päeva jooksul päike."

"Kas mina võin ka kaasa tulla?" küsis Kerry kiiresti. Ta ei tahtnud riskida Ryaniga kahekesi jääda, kui Willys äkki kusagile läheb.

"Muidugi võite, kui soovite."

Kerry võhikusilmale näis, et maalid, mida Rachel külalistele näitas, ei olnud halvemad nendest, mida ta oli näinud linna näitusesaalides ja galeriides. Mõni paistis olevat isegi parem. Ometi piisas tal nutikust mitte oma arvamust avaldada, ja rõõmustas, kui Rachel hakkas ise oma töödes vigu otsima.

"Siin püüdsin saavutada täiesti erilist valgusefekti," ütles ta ühe pildi kohta, "kuid kollane näib olevat liiga terav. Mida teie arvate, Adrian?"

Mees vaatas maali, silmad vidukil ja pea kõrvale kallutatud.

"Minu arvates on teil õigus," nõustus ta. "Kompositsioon on hea, pruunid toonid on pandud peale hästi, kuid see ooker muudab kõik selle tooreks."

"Keegi vist rääkis diplomaatiast?" pomises Liz naerusilmil ja viis Kerry vaatama piltidevirna, mida nad ei olnud veel näinud. "Õnneks talub ema arvustamist. Muidu võinuks ta Adrianile ust näidata."

"Tõenäoliselt mõtles Adrian ema reageerimise üle järele, enne kui julges midagi sellist öelda," vastas

Kerry vaikselt. "Selles, mis naistesse puutub, ei ole ta hoopiski rumal." Ta vaatas sõbrannale otsa ja naeratas. "Oled õnnelik?"

"Täiesti. Mõistagi ei oleks mu tunded ja kavad muutunud, kui nad ei oleks omavahel klappinud, kuid hoopis meeldivam on teada, et kõik on korras." Liz sirvis pilte ükskõikselt, kuid äkitselt ta sõrmed peatusid. "Aga vaat see võib sulle huvi pakkuda."

Kerry kummardus ja vaatas üle ta käe. Portree pani ta südame jõnksatama ja ta tundis oma näoilmet muutuvat.

"See on... väga õnnestunud," suutis ta öelda.

"Mitte eriti," järgnes kindel vastus, "kuid ütles mulle seda, mida ma tahtsin teada. Kerry, sa oled Ryanisse armunud, jah?"

Kerry vaikis pisut ja vastas vaikse küsimusega: "On see nii selgesti näha?"

"Ei ole. Otse vastupidi. Eilse õhtuni ei olnud ma isegi kindel, kas ta sulle kas või meeldib."

"Eilse õhtuni?"

"Sinu nägu, kui ta ütles, et esitasid monoloogi hästi. See ei olnud üksnes rahuldus sellest, et sind kiitis suur näitleja. Hetkeks langes su mask. Küllap aitas see, et olen ise armunud, su näoilmet lugeda." Liz vaikis, asetas portree kohale ja jätkas sama vaikse rahuliku häälega: "Võib-olla kõlab see rumalalt, kuid ma tunnen end olevat milleski süüdi. Kui sa ei oleks minu juurde kolinud, poleks sul olnud temaga nii palju kokkupuuteid ja sinu tunded ei oleks nii kaugele läinud."

"Sul on õigus," vastas Kerry täiesti ilmetult. "See on tõepoolest rumal. Ära dramatiseeri, Liz. Ma saan sellest üle."

"Sa oled siis täiesti kindel, et tema ei..."

"Olen küll." Vastus kõlas pisut järsult.

"Ma ainult mõtlesin... Tahan öelda – mulle on alati

tundunud, et ta peab sind veetlevaks neiuks ja ei imetle üksnes su annet."

"Võib arvata, et ta peab paljusid naisi veetlevateks ja veel enam naisi peavad veetlevaks teda." Kerry kehitas kergelt õlgu. "Ma ei ole muidugi esimene naine, kes on oma südame su onule andnud, ja täiesti kindlasti ka mitte viimane. Ise ju ütlesid, et ta saab kogu maalt tohutult kirju."

"Jah, aga need ei loe. Sina loed."

"Mitte Ryanile." Ta raputas pead. "Unusta see ära, Liz. Mõne nädala pärast olen juba koos Warreni trupiga põhjas ja vaevalt teda enam kohtan."

"Aga sa ei unusta meie sõprust? Mul on alati rõõm sind näha, kui sa linna tuled. Sa pead seda teadma."

"Millest te siin sosistate?" küsis Adrian nende juurde astudes. Vastust ootamata lisas ta: "Kas need on ka teie tööd, missis Sutherland?"

"On küll, aga minu arvates oleme juba küllalt palju vaadanud," ütles naine kindlalt. "Liz, kas sa ei näitaks Adrianile aeda? Täna on päikesepaistel üsna soe."

Ülejäänud osa päevast möödus kiiresti. Kell neli aitas Kerry valmistada kerget einet, et külalised, kes pidid õhtuks linnas olema, saaksid keha kinnitada. Kell viis hakati asju kokku panema.

Kui Kerry ja Liz oma kohvrikestega trepile astusid, ootasid neid juba kaks meest koos Racheli ja Willysega. Ryan tõi oma auto garaažist välja ning nüüd näis Adriani päevinäinud, kuid hästihooldatud "Cooper" selle kõrval kääbusena.

"Tuled minuga kaasa, Liz?" küsis Adrian näpus võtmeid keerutades ja kõnetas siis Ryanit: "Ega te selle vastu ole, et viite Kerry koju?"

"Muidugi mitte," vastas too kuivalt. "Te ei mahukski sinna kolmekesi." Ta võttis Kerry kohvri ja asetas selle tagaistmele enda oma kõrvale. Siis istus ta juhikohale, kummardus üle esiistme ja avas teise ukse.

"Tulge alati meile, kui soovite," ütles Rachel Kerryle, kui see läks teda külalislahkuse eest tänama. "Kui lähete Põhja-Inglismaale, siis pidage meie kodu oma peatuspaigaks, kui teil tuleb tahtmine mõni päev linnast väljas veeta. Ärge meid unustage."

"Tänan, ei unusta," lubas Kerry. Ta oli Sutherlandidele tänulik nende heasoovlikkuse eest ning tema veendumus selles, et ta seda kutset kunagi ei kasuta, ei pisendanud põrmugi tänutunnet.

Ryan isegi ei vaadanud neiu poole, kui too autosse istus. Ta oli juba käivitanud mootori ning jättis trepil seisva õe ja ta abikaasaga lühikese käeviipega hüvasti.

Kui umbes pool miili oli sõidetud, sõnas mees külmalt:

"Mul on väga kahju, kuid ma ei saanud midagi teha. Püüan seda katsumust lühendada nii palju, kui võimalik."

Kerry jättis vastuse võlgu ja pöördus kõrvale, et Ryan ei näeks ta silmade niisket helki. Ta pilgutas meeleheitlikult, et hoida pisaraid silmadesse valgumast ja üle põskede voolamast, kus mees võiks neid näha. Talle ei olnud jäänud enam midagi peale uhkuse ja seda püüdis Kerry iga hinna eest säilitada. Tunni pärast on nad teatris ja pärast seda ei ole enam mingit vajadust Ryanit näha.

Tagantpoolt kostis vali ja põlglik signaalihuige ning hetke pärast vuhises neist mööda Adriani väike sportauto. Naerev Liz lehvitas neile. Adrian pidurdas pisut ristmiku ees, lükkas siis järsult sisse kolmanda käigu ja tuiskas minema enne, kui "Rover" järele jõudis.

"No on tola!" hüüdis Ryan vihaselt. "Ta riskib Lizi eluga!"

Ülejäänud teekonna vältel valitses autos vaikus. Kui nad jõudsid Harrow' teele, muutus liiklus intensiivsemaks ning nad jõudsid teatrisse alles pisut enne poolt seitset. Adrian oli mõistagi juba kohal.

Kerry astus kergendustundega autost välja ja võttis pilku tõstmata vastu oma kohvrikese, mille Ryan talle ulatas.

"Tänan," ütles ta lühidalt ja astus kohe ukse poole. Kui neiu oli juba trepil, kuulis ta selja taga lahkuva auto müra.

Liz istus juba aluspesu väel riietumisruumis ning pani kätele ja õlgadele helepruuni grimmi.

"Mind on see jändamine ära tüüdanud," kurtis ta. "Näidend on väga hea, aga tahaksin, et Warren ei ajaks taga sellist tõepärasust. Seni on Kleod mängitud ilma tumeda grimmita."

"Kindlasti mitte Warreni lavastuses," vastas Kerry rahulikult. "Mina arvan, et suurema reaalsuse saavutamiseks on ikkagi tarvis tõmmusid egiptlasi. Kas sina võiksid teha oma osa valges parukas?"

"Parem juba parukas, kui kogu see sodimine." Liz võttis käsile põiad ja pahkluud ning lisas vaikselt: "Vabanda, et täna sind maha jätsin, kuid olnuks ju veider, kui ma sõitnuks koos sinu ja Ryaniga."

"Sellest ei ole midagi." Kerry hakkas lahti riietuma ja ta sõnad sumbusid üle pea tõmmatavasse kleiti. "Siin ei ole mingit vahet."

Kui nad hiljem koridori astusid, väljus Paula parajasti oma toast. Ta vaatas Kerryle silmi vidutades teraselt otsa ja pöördus temast tagapool astuva mehe poole.

"Kas oled minu dublandi kohta juba kuulnud, Ryan?" küsis ta tuhmivõitu häälega, mida kasutas üksnes väljaspool lavalaudu. "See tobuke kukkus mingilt trepilt ja murdis jalaluu."

"Siis tuleb meil loota, et sinuga midagi halba ei juhtuks," vastas mees viisakalt. "Muidu oleksime pigis."

"Jah," vastas Paula väga vaikselt. "Täpselt nii."

Sel õhtul ei mänginud Kerry kõige paremini ja ta tundis seda isegi. Neis stseenides, milles ta oli laval sõnatult, pöördusid ta mõtted masohhistliku visadusega eelmise õhtu juurde tagasi. Ta isegi sattus Paula juurde tühjade kätega, kui pidanuks tooma talle kalliskividega ehitud peegli, ja oli sunnitud improviseerima. Pärast seda võttis ta kokku kogu jõu, et mitte enam kõrvale kalduda, kuid päris õiget rütmi mäng ikkagi ei saavutanud.

"Ega sul midagi selle vastu ole, kui täna üksinda koju lähed?" küsis Liz, kui nad pärast etendust ümber riietusid. "Mul tuleb veel Adrianile öelda, et vanemad paluvad pulma edasi lükata seniks, kuni näidend veel laval püsib, ja laulatada meie maakirikus. Ega ta sellega päris rahul ole, aga ma ei või ju nende soovile vastu hakata, eks ole tõsi?"

"Muidugi mitte," nõustus Kerry. "Teil tuleb oodata kõige enam kaks kuud. Ryan ütles seda eile."

"Ma tean." Liz vaatas peeglisse ja ohkas. "Praegu aga näib ka kaks kuud terve igavikuna. Ma ei kärsi oodata, millal minust saab missis Vohan." Ta tõmbas sukkpüksid jalga, ajas end sirgu ja võttis mantli. "Ega sa solvu, kui ma nüüd lippan?"

"Muidugi mitte." Kerry pea puges kleidi kaelusest välja ja ta naeratas Lizile. "Kohtumiseni hommikul, kui ma enne sinu naasmist magama jään."

Kui sõbranna oli läinud, istus Kerry peegli ette ja hakkas juukseid sugema. Täna võis ajada läbi ilm jumestuseta. Selle tegemiseks polnudki tuju. Võib-olla ainult pisut huulepuna. Neiu värviski parajasti huuli, kui uks ta selja taga avanes. Sekundiks jäi ta arusaamatuses vaatama kuju, mis ta selja taga peeglisse ilmus.

Paula astus kiiresti sisse ning uks ta selja taga klõpsatas järsult. Ta kandis pikka kasukat ja leopardi-

nahast mütsi ning ta ise meenutas üht nendest toredatest, kuid ohtlikest kaslastest.

"Täna püüdsid mu mängu rikkuda," pahvatas ta üle toa. "Ega sa, tobuke, ometi arva, et see sul läbi läheb?"

Kerry pöördus toolil tema poole ja lausus vaikselt: "Mul on väga kahju, kui teile jäi selline mulje, aga te eksite. Ma ei rikkunud kellegi mängi peale enda oma."

"Ainult seepärast, et ma märkasin, mida sa kavatsed, ja rakendasin vastumeetmeid. Mõnes mõttes oled targem, kui ma arvasin, seda tuleb tunnistada, aga sul tuleb veel kaua oodata, enne kui minust jagu saad." Paula huuled kõverdusid põlglikult. "Loodad, et sinuga koos veedetud nädalavahetus Ryanile midagi tähendab? Ta on mees, kullake, ja meestel on teatavasti nõrkus kenade noorukeste näitsikute suhtes, kes end neile kaela riputavad."

Kerryt üllatas ta enda rahulikkus. Näis, nagu ei oleks tal midagi sellest, mida see naine ütles.

"Millest te räägite?" küsis ta rahulikult.

"Ära püüagi mulle süütukest etendada. Ma nägin, kuidas sa täna tema autost väljusid. Kas hakkad eitama, et veetsid koos temaga nädalavahetuse?"

"Ei," vastas neiu. "Ma ei eita seda. Ma ei saa ainult aru, mis on teil sellega tegemist."

"Mul *on* sellega tegemist. Ryan on minu oma ja jääb alati minu omaks. Ära seda unusta."

"Kas olete kindel, et tema seda teab?"

Paula naeratus muutus ähvardavaks.

"Ta saab seda teada," lubas ta mahedalt. "Ma näitan talle, et ta ilma minuta läbi ei saa. Sina aga ära topi oma nina sinna, kus seda tarvis ei ole, või muidu läheb sul halvasti."

Niipea, kui Paula oli toast lahkunud, algas reageering. Tundes tugevat iiveldust, vaatas Kerry ainiti

sulgunud ust. Miks ta ei öelnud Paulale, et Ryan üksnes tõi ta Sutherlandide juurest ära? Teiselt poolt tähendanuks see Lizi saladuse reetmist, ja selleks ei olnud tal õigust. Ent neiu teadis, et see ei olnud ainus põhjus. Mingil hetkel oli see pelgalt kahe kiskja võitlus ja ta enda maine ei lugenud midagi võrreldes sooviga anda vastuhoop. Kuidas võis ta langeda nii madalale?

Kui ta kavatses lõpuks minema hakata, oli ta pisut isegi pahane, kui nägi Rayd ukse taga ootamas.

"Ma hakkasin juba arvama, et kavatsed siia ööbima jääda," sõnas noormees tervituse asemel. "Kuidas oleks õhtusöögiga?"

Kerry kõhkles pisut.

"Mitte täna, Ray. Nõus? Tahaksin kohe koju minna."

Üks Ray paremaid omadusi oli see, et ta ei püüdnud kunagi veenda Kerryt otsust muutma, kuigi see teda kurvastas.

"Sa paistad tõesti olevat väsinud," ütles ta. "Kas võtan sulle takso?"

Kerry nõustus, et see on hea mõte, jättis valvuriga hüvasti ja väljus Ray järel õhe. Minuti pärast ronis ta väga parajal ajal nurga tagant ilmunud takso tagaistmele.

"Oled ikka tõesti terve?" küsis Ray tungivalt ja ulatas talle kohvri. "Ehk oleks parem, kui ma sind saadaksin?"

"Ei, tänan." Kerry pehmendas keeldumist naeratusega. "Olen väsinud ja kogu lugu. Kõik on korras."

"Helistan sulle hommikul," ütles Ray ja astus sammu tagasi. "Vahest saame paar tunnikest koos veeta?"

"Jah, hüva. Väga hea," vastas neiu hajameelselt, sest need sõnad ei jõudnud päriselt ta teadvusse. Siis hakkas takso liikuma ja mees jäi üksinda kõnniteele seisma.

Kui Kerry ütles, et ta on väsinud, siis ta ei valetanud.

Öö veetis ta unustuses, mis järgneb üleväsimusele, ja ei kuulnud midagi enne, kui teda äratas Liz, kes laulis duši all entusiastlikult, kuigi pisut valesti, populaarset laulukest. Kui sõbranna vannitoast väljus, oli Kerry juba voodist väljas ning kõndis toas hommikumantlis ja sussides ringi.

"Noh, lõpuks ometi toibusid!" hüüdis Liz elurõõmsalt ning viskas pidžaama ülestegemata voodile. "Kui ma kell pool üks koju tulin, magasid nagu surnu ja isegi ei liigutanud end, kui ma laua otsa komistasin, sest ei tahtnud sind valguse süütamisega äratada."

Tema sõnad äratasid meenutusi, mida Kerry tahtnuks vältida.

"Kuidas Adrian edasilükkamisse suhtus?" küsis ta kiiresti.

"Mitte liiga halvasti. Ta ise eelistanuks abielu registreerimise jaoskonda, kuid pidi tunnistama, et ka minu vanemate arvamusega peab arvestama. Kui teda ei sunnita kandma torukübarat ja frakki, siis kannatab ta selle välja." Liz tõmbas selga punase lühikese seeliku ja vedas luku kinni. "Kahju, et sa lahkud linnast Warreni juurde kohe pärast seda, kui etendused on lõppenud. Võib-olla lubab ta sul sealt korraks siia tulla? Tahaksin, et oleksid minu pruutneitsi."

"Sa tunned teda sama hästi kui mina." Kerry sundis end rääkima nukralt, kuigi rõõmustas selle üle, et tal on see ettekääne. Ta oleks tahtnud väga Lizi ja Adriani pulmas viibida, kuid oleks hakanud õudusega ootama päeva, millal tuleb veeta hulk aega Ryani seltskonnas. "Igatahes on mul sinu ettepaneku üle väga hea meel."

"Ma olen meeldiv igas mõttes." Liz kahmas telefonitoru esimese helina peale. "See on minu poiss. Ta tahab teatada, et hilineb. Ma tunnen teda." Ent sekundi pärast ütles ta nähtamatule helistajale: "Ta on duši all, Ray. Oota hetk, ma küsin."

Ta sulges mikrofoni peoga ja vaatas Kerryle küsivalt otsa.

"Kas tahad teda täna näha? Ta paneb ette sõita Hampton Corti."

Viivuks oli Kerry valmis alluma kiusatusele lahkuda korterist ja üldse kõigest, kuid see tuhin läks kohe üle. Liiga kerge olnuks tugineda Rayle, võtta vastu ta headus, arusaamine ja aina kasvav ustavus, ilma et peaks midagi vastu andma. See oleks liiga kerge ja liiga ebaõiglane tema suhtes.

"Ütle talle, et mul on väga kahju, aga ma ei saa," ütles ta ja teadis, et sulgeb selle ukse otsusekindlalt, mida Ray kindlasti tunnetab.

Liz ja Adrian kavatsesid minna kihlasõrmuseid ostma. Kuulates nende naeruseid hääli, kui nad trepist alla läksid, leidis Kerry, et Adrian on suuresti muutunud sellest ajast peale, kui nad olid omavahelised arusaamatused ära klaarinud. Võib-olla mitte üksnes väliselt – Adrianile imponeeris väga küünilise, elukogenud mehe imidž nii, et ta ei tahtnuks sellest loobuda —, kuid ta oli muutunud sallivamaks ja paistis olevat harjunud mõttega, et hea näitlejana teisejärgulistes osades on ta lavastuses tervikuna sama vajalik, nagu peaosaline.

Hommikupooliku täitsid pisitööd korteris ja keemilist puhastust vajavate esemete kokkupanek. Pärast lantši läks Kerry kauplustesse ja jõudis tagasi kell neli, just selleks ajaks, et jõuda imetleda väga ilusaid safiiriga sõrmuseid ja teha kõigile kolmele süüa. Kell veerand seitse keelduti ta ettepanekust neid kahekesi jätta ja ta pigistas end pisi-"Cooperi" esiistmele Lizi kõrvale, lootes, et autouksed nende survele järele ei anna.

Kergendustundega jõudis Kerry oma varjupaika,

nende riietusruumi, ilma et oleks kohanud Ryanit või Paulat. Nüüd oli tal aega poolteist tundi rahunemiseks ja valmistumaks mängima nii, et eilne äparmine meelest läheks. Ei tohtinud mõelda isiklikele asjadele. Neil ei olnud mingit tähtsust. Sellest päevast peale on kogu ta elu pühendatud teatrile.

Kell seitse kakskümmend olid sõbrannad valmis ja ootasid etenduse algust. Selleks ajaks olid nad Lizi sõnul juba omandanud etenduseks valmistumise vilumuse ja võinuksid vabalt tulla pool tundi hiljem.

Pisut vastumeelselt tõmbas Liz safiirsõrmuse vasaku käe sõrmest ja pani selle paremasse kätte. Nüüd istus ta, käsi laual, liigutas sõrmi ja vaatas, kuidas valgus kalliskivi tahkudel veikles.

"Ma ei ole päris kindel, kas vanas Egiptuses oli sel puhul kätel mingi tähendus," sõnas ta hooletult. "Võib-olla annan ma sõrmust paremasse kätte pannes just märku, et olen kihlatud."

"Kui see ka nii on, siis vaevalt keegi publiku hulgast seda teab," tähendas Kerry nutikalt. "Muide, võib-olla ei tasuks seda üldse sõrme jätta. Vanas Egiptuses ju selliseid ei tehtud."

Liz pahvatas naerma.

"Mõnikord ulatub sinu huvi üksikasjade vastu isegi veidruseni. Kes seda sinu arvates üldse nägema ulatub?"

"Sul on vist õigus." Kerry ei suutnud naeratust tagasi hoida. "Asi on selles, et kui ma teatrikostüümi selga panen, pean tundma, et sellega on kõik õigesti. Muidu hakkab see mind häirima. Sõrmus on väga ilus, Liz, ja ma ei saa sulle pahaks panna, et sa seda ära ei võta."

"Muidugi." Sõbranna heitis talle kiirpilgu. "Oleksin ainult tahtnud..." Koputus uksele ei lasknud tal lõpetada. Liz kergitas üllatusest kulmu ja hüüdis: "Sisse!"

Kui tuppa astus Ryan, vakatas Kerry süda hetkeks

ja hakkas siis meeletult pekslema. Ryan kandis valge-kuldset toogat ja esimest korda nende tutvuse jooksul näis ta millegi üle muretsevat. Tema selja taga sekeldas lüheldane ja alati enesekindel Alec Rogers teatri juhtkonnast, kuid nüüd näis, et ta on oma tavalise enesekindluse minetanud.

"Kordan – ta on liiga noor ja vilumatu," sõnas ta valjusti. "Tuleb leida keegi teine!"

"Eks siis pakkuge kedagi!" pareeris Ryan tema poole vaatamata. Kogu ta tähelepanu oli koondunud Kerryle. Mehe pilk oli kindel, ilme vaoshoitud. "Teil on aega kolmkümmend minutit selleks, et vahetada kostüüm Paula oma vastu. Täna teete tema osa."

Neiu vaatas talle vapustatult otsa. Lizi hüüatus väljendas tema enda tundeid.

"Mi-mida te räägite?" suutis ta kogeleda.

"Kas ma ei öelnud küllalt selgesti? Eile haigestus Paula dublant ja keegi teine ei tunne seda osa piisavalt hästi, et meid hädast välja aidata. Loodan ainult, et Liz ei liialda, kui ütleb, et teate nii sõnu kui misanstseene, kuigi loomulikult aitan teid, nagu suudan."

"Mis Paulaga juhtus?" Lizi küsimus kõlas nagu võrdsete kõnetamine ja ta eiras mister Rogersi sünget kulmukortsutust.

"Samuti haige. Tema arst helistas viis minutit tagasi."

"Aga eile oli ta ju täiesti korras!"

Ryani kiretu hääl vastas:

"Täna päeval oli ta samuti täiesti korras. Nüüd aga on tal tugev migreen ja ta ei saa täna mängida." Mehe pilk langes liikumatult Lizi kõrval seisvale neiule ja ta toon muutus. "Kerry, palun kiirustage. Aega on vähe ja teie dublandile on vaja teie kostüümi."

"Mina... ma ei suuda." Ta suutis üksnes sosistada. "Ryan, ma ei suuda!"

"Te peate." Üks samm, ja mees oli ta ees, haaras

tal õlgadest ja sundis endale otsa vaatama. "Vaatajad juba kogunevad. Me ei tohi etendust ära jätta. See tuleb igal juhul anda. See on ju esimene asi, mida pidi teile õpetatama."

"Aga nad tulid ju selleks, et näha Kleo osas Paulat," vaidles Kerry meeleheitlikult vastu. "Nad ei vaja selles osas kedagi tundmatut."

"Te ei ole tundmatu. Olete tunnustatud näitleja. Selliseid asju on varemgi juhtunud. Paljudes lavastustes on tulnud asendajal minna lavale ette hoiatamata."

"Ma ei ole ju tema dublant! Ma... ma..." Kerry otsis kõigest väest ettekäänet keeldumiseks. Talle turgatasid meelde mister Rogersi äsjased sõnad. "Ma olen sellise osa mängimiseks liiga noor ja vilumatu."

"Esimese eest hoolitsevad grimm ja teatri tinglikkus, teine oleneb teist endast." Ryani käed pigistasid tugevasti ta õlgu. "Ainult *teie* võite meid praegu aidata. Te *suudate*, kui selle kätte võtate."

"Ei!" Ta kiskus end mehe kätest lahti. Hirm osutus tugevamaks tungivast soovist Ryanile järele anda ja palve täita. "See on kasutu, Ryan. Ma ei suuda Paulat asendada." Jah, lisas ta süda kõlavalt, mitte milleski. "Neile... neile tuleb piletiraha tagasi maksta."

"Olgu siis." Mehe huuled pigistusid kriipsuks ja hääl kõlas karmilt. "Kui te ei taha kuulda mind, siis ehk kuulate kedagi teist."

Kerryl haarati käest ja tiriti ta koridori, mööda jahmunud näitlejatest, kes olid juba juhtunust teada saanud. Ryan tassis ta Paula tuppa.

"Istuge siia," käsutas Ryan toolile viidates, tõstis telefonitoru ja valis numbri.

Möödus mõni sekund, enne kui talle vastati. Lõpuks tõstis mees pea ja sõnas kindlalt:

"Warren? Meil on siin väike probleem. Kas kuulsid, et Paula dublant murdis jalaluu?... Jah, ja nüüd on

see auväärt daam ise arstide käe all. Meil on ainult üks asendamisvõimalus. Kas räägid Kerryga ja veenad teda tegema seda, millest ta keeldub?" Väike paus, ja siis sõnas Ryan: "Oo jaa, Kerry suudab seda täiesti. Annan sulle oma sõna. Talle tuleb üksnes auk pähe rääkida. Minu juttu ta kuulda ei võta."

Ta vaatas Kerryle silma ja ulatas talle toru.

"Kuulake tähelepanelikult ja lakake jumala nimel mõtlemast ainult endale."

"Kerry?" Tuttavad otsusekindlad noodid kõlasid otse tema kõrva ääres. "Mida ma kuulen? Keeldute Paula asemel mängimast?! Kas te tõesti arvate, et Ryan oleks valmis riskima, kui ta ei oleks kindel, et suudate selle osa ära teha? Enne etenduse algust antakse vahetusest teada. Keegi ei hakka Paulat ootama. Teil tuleb üksnes panna Kleopatra ossa *oma* tunded. Kui Ryan ütleb, et saate sellega hakkama, siis olete lihtsalt *kohustatud*. Teile loodab kogu trupp. Kerry, kas kuulete mind?"

"Jah." See ainus sõna kõlas väga vaikselt. Neiu silmad olid suletud. "Jah, Warren, ma kuulen. Kas... kas soovite mulle edu?"

"Tark tüdruk." Kergendusega tema hääles segunes veel miski. "Edu – see on kõhklejatele. Teid aga saadab minu veendumus. Minge ja näidake neile kõigile, kuidas Kleopatra peab elama ja surema."

Ryan võttis toru neiu jõuetute sõrmede vahelt ja ütles kiiresti "Tänan, Warren" ning pani toru aparaadile.

"Teil on aega veerand tundi," ütles ta rahulikult ja vaatas sinna, kus seisis ärevuses Paula riietaja. "Võtke talt see kostüüm ja andke ta asendajale, Marion. Kuue minuti pärast tulen tagasi ja aitan teid grimeerida."

Need kuus minutit olid Kerry elu kõige lühemad. Kuidagiviisi läks tal korda vabaneda valgest rüüst ja tõmmata selga hoopis avatum kollane, katta grim-

miga nähtavaks jäänud valged kehaosad ning pingutada riie oma siredama figuuri ümber. Kui Ryan naasis, oli ta valmis andma jumestuslaua ääres end mehe vilunud käte hoolde. Kerry istus vaikselt, kuni Ryan töötas pintslite ja pliiatsitega, ning püüdis hinges ärkavast kabuhirmust võitu saada.

"Nii sobib," ütles Ryan lõpuks. "Nüüd veel teie peakate, ja me oleme täiesti valmis."

Sekund hiljem vaatas Kerry peeglisse ja nägi seal tundmatut. Kes oli see suurte silmadega, täidlaste huultega, üleni kullas võrgutaja? Muidugi mitte Kerry West. Viimane oli lühem, saledam ja hoopiski mitte nii võluv. Peeglis kohtas ta Ryani pilku ning mehe silmad sähvatasid nii, et lõid neiul hinge kinni. Mees pöördus järsult kõrvale ja kohendas õlal mahalibisevat toogat.

"Viis minutit!" hõikas koridoris etendusejuht. Neiul kerkis klomp kurku. Mida ta ometi teeb? Ta ei kõlba Kleopatraks!

"Jätke järele!" Ryan märkas, kuidas muutus Kerry nägu ja kuidas ta käe kõrile surus. Ta andis kostümeerijale märku, et too väljuks, ootas, kuni uks oli tema järel sulgunud, ja lausus siis vaikselt: "Kerry, ma tean, et arvate end mind vihkavat, või vähemalt vihkate seda, kelleks te mind peate, aga ärgu see praegu meie vahele astugu. Mina olen Antonius, teie Kleopatra, ja me armastame teineteist. See ei ole tavaline, argine armastus, vaid midagi imetabast, joovastavat ja täiesti ületamatut. Mind on teile vaja. Mitte keegi ega miski ei saa teie teele ette astuda. Keskenduge sellele." Ta puudutas neiu käsivart. "Meil on aeg minna."

Hiljem ei suutnud Kerry kuidagi meenutada, kuidas ta kulisside juurde jõudis, ega mõista, mismoodi elas üle viimased sekundid enne eesriide tõusmist. Teksti järgi pidi näidendi avama kümmekond värsiri-

da, enne kui astub ette kuninglik rongkäik. Kerry meelest oli neid tervelt sada, enne kui sõnad armutule kustutamisest panid teda Ryani juurde astuma. Ootamatu kirgas valgus ja sajad elevil, tähelepanelikud näod seal pimeduses, eeslava kaare taga... Seejärel summutas ammu kirjutatud värsside muusika kõik peale vajaduse nende meloodiale kaasa laulda.

Kui vaatajaile mõni minut enne etenduse algust teatatakse, et juhtnäitleja asemel astub üles keegi teine, on täiesti loomulik, et tekib ärritusega segatud pettumus. Seekordne publik võttis teate vastu just niiviisi, ei varjanud põrmugi oma tundeid. Esimese stseeni ajal oli see rahulolematus selgesti tajutav, ent järk-järgult hakkas publik aduma, et Kleopatra osa on võtnud endale näitlejatar, kelle anne ei piirdu Charmiani kitsaste raamidega. See tüdruk näis olevat Kleopatra mängimiseks liiga noor, ta *oli* Kleopatra mängimiseks liiga noor, kuid ometi tegi ta seda, ja hoopiski mitte halvasti. Kasvava huviga seadsid vaatajad end mugavamalt istuma, et jälgida seda fenomeni, ning laval tunnetas Kerry, nende huviobjekt, seda muudatust saalis ja see lisas talle reipust.

Esimesel vaheajal Kerryt ei tülitatud, kui mitte arvestada Paula kostümeerija Marion Stewarti teenuseid. Tema ustavus oma tööandjale muutis ta vaikivaks, kuigi tähelepanelikult kaastundlikuks. Kerry teadis küsimatagi, et Ryan oli andnud käsu temast eemale hoiduda. Ühest pilgust ta värisevatele kätele, kui ta lavalt lahkus, piisas mõistmaks – mõistlik on teda mitte häirida, anda talle aega koguda jõudu järgmise takistuse ületamiseks. Neiu oli sellise tähelepanuavalduse eest lõpmata tänulik. Ta ei suutnuks taluda pinget, mida tekitavad enneaegsed õnnitlused, ükskõik kui headest kavatsustest on need ajendatud.

Teise vaatuse keskel ädus ta joovastavat võimutunnet, mida tajub näitleja, kui teab, et hoiab publi-

kut peos. Nad vaikisid, nad olid tähelepanelikud, nad olid koos temaga. Kerry tunnetas saalis valitsevat õhkkonda. Seekord lahkus ta pärast vaatuse lõppu lavalt kindlal sammul ja isegi naeratas kergelt Ryanile, kui see praotas pisut ust, nii et paistis üksnes ta tume pea, ja küsis tema kohta harjumatult ebaleval toonil, kuidas neiu end tunneb.

"Kõik on korras," vastas Kerry rahulikult. "Ma mängin lõpuni, Ryan. Ma ei saa eriti aru, kuidas, aga ma mängin lõpuni."

"Mängige nii nagu alustasite, ja meil kõigil on põhjust teie üle uhke olla," vastas Ryan tuppa astumata. "Te mängite väga hästi, Kerry. Paremini, kui oskasime loota. Pärast tänast õhtut saate tuntuks kogu maal neiuna, kes astus Paula Vincenti kohale ja jättis vaatajate hinge nii sügava mulje, et teid meenutatakse veel palju aastaid."

Menu, mõtles Kerry irooniaga, kui mees oli läinud. Menu kahekümne kahe aastasena – ja ta loovutaks selle üheainsa asja eest. Kuhu on kadunud tema kutseandumus, tema pühendatus? Ta ei vajanud kuulsust, ta vajas selle mehe armastust, kes oli äsja ukse sulgenud. Ilma selleta ei tähendanud menu talle midagi. See oli vaid tühi kõma.

Aga tal ju ei olnudki veel menu ega kuulsust. Esialgu mitte. Seni, kuni on mängitud kolmas vaatus. Unustamatud Kleopatrad olid need, kes esitasid viimased stseenid nii, et panevad neisse Shakespeare'i geeniuse leegi ja tormi. Et mulje oleks nii sügav, nagu rääkis Ryan, tuleb temalgi seda teha, kuid neiu kahtles oma võimetes. Võib-olla üksnes – Kerry vaatas oma peegelpildile silma – võib-olla üksnes siis, kui ta teeb seda Ryani pärast. Sest ta armastab Ryanit, vaatamata sellele, et mees teda ei armasta. Ryani pärast...

Kerry ei liialdanud viimase vaatuse tähtsusega. Seda teadsid ka saalisistujad, kes ootasid hinge

tagasi hoides, millal marmorkuju ületab tema endise olemuse, millal Egiptuse kuninganna uhkus ja kirg tõusevad lõpuks armastuse kõrgusele. Nad taipasid, et neid ei oota pettumus, otsekohe, kui üle rambi olid kostnud esimesed sõnad – "kõigest ainult naine". Saalis valitses sügav vaikus ja kõik jälgisid pinevalt, kuidas ainuvalitsejanna astub mööda varjudeorgu vastu surmale ja kuulsusele.

Niipea, kui eesriie hakkas sulguma, prahvatasid kiiduavaldused. Kurdistunud Kerry tundis, kuidas talle õlale patsutatakse, teda õnnitletakse ja talle naeratatakse ning midagi öeldakse, aga mida – seda ei suutnud ta sel hetkel taibata. Neiu mõtles ainult sellele, et kõik on juba möödas ja ta on vaba. Kõik on seljataga!

Nürist kergendustundest viis ta välja Ryan. Ta tõmbas Kerry taas lavale ja lükkas ta enda ees eesriide ette. Aplausimüra tabas teda nagu trummipõrin. Innukalt plaksutavate teatriliste nägemine pani teda sammu tagasi astuma, astuma rahustava käe poole, mis sekundikeseks ta õlale langes. Siis käsi kadus, ta jäi eesriide ette üksinda, ning publik hakkas püsti tõusma. Tõusma tema ees! Mööda neiu põski veeresid pidurdamatult pisarad, kuid ta leidis siiski jõudu tänulikuks kummarduseks. Siis pöördus ta meeleheitlikult eesriide prao poole, kus nägi ootavat Ryanit, ning sirutas toetust paludes käe. Kui mees talle käe ulatas, kahmas ta sellest kinni uppuja haardega ja tundis, kuidas tugevad sõrmed ta kätt pigistasid. Ryan astus ta kõrvale kõigi nende inimeste ette, kes kavatsesid nähtavasti plaksutada kogu öö.

Lõpuks ometi olid nad jälle eesriide taga. Ryan raputas eitavalt pead vastuseks etendusejuhi palvele taas publikule kummardama minna.

"Talle aitab," sõnas Ryan ikka veel Kerry käest kinni hoides. "Viin ta alla, enne kui jõuk lavale tormab. Kui näete Rogersit, öelge talle, et ta laseks sisse

võimalikult vähem rahvast. See kära võib kesta homseni."

Kerry järgnes mehele kuulekalt. Ta huuled naeratasid mehaaniliselt, kui nad möödusid teistest osalistest.

Paula riietustuba (ta ei suutnud seda kuidagi omaks pidada) oli juba enne nende naasmist kärsituid ootajaid täis. Vapustatuna igalt poolt lendavatest küsimustest otsis ta taas Ryanilt kaitset ja oli tänulik, kui see eemaldas viisakalt, kuid kindlalt kokku tormanud ajakirjanikud ning saatis neiu ta oma tuppa, kus vähemalt piisas õhku hingamiseks.

Pärast seda läks kõik lõplikult segi. Teda esitleti kellelegi, kõlasid soojad ja siirad õnnitlussõnad. Meelde jäi ainult ühe mehe ütlemine: "Te olete muidugi liiga noor, teil on tarvis veel palju õppida, kuid lõpus liigutasite mind peaaegu pisarateni." Alles hiljem öeldi talle, et seda oli öelnud üks kõige autoriteetsemaid ja lugupeetavamaid kriitikuid, kellel oli esietendust kommenteerides olnud öelda üsna vähe head Paula mängu kohta.

Kui tuba Ryani kindla nõudmise tulemusel tühjenema hakkas, tundis Kerry ületamatut soovi istuda ja jalgadele puhkust anda. Ta oli nii väsinud, nagu ei kunagi varem, kurnatud tohutust pingutusest, mida viimased neli tundi olid talt nõudnud. Ta triumfihetk oli möödas. Homme on Paula tagasi ning elu jätkub nii, nagu seni, samasuguse lootusetuse ja valuga.

Vaikus kurdistas. Neiu kergitas pead ja naasis tegelikkusse. Ryan seisis uksele nõjatudes toas, kus ei olnud peale nende enam kedagi, ning jälgis Kerryt kummalisel ilmel. Ta kandis veel sõjamehe rüüd ja neiu leidis taas, kui hästi sobib talle roomlase rõivastus ning kuidas nahkkilbid ta käsivartel lihaste tugevust rõhutavad.

"Tänan, et te kõik selle korraldasite," sõnas neiu kiiresti. "Mina ei oska arvata, kuidas ma ise oleksin

sellega hakkama saanud."

"Te oleksite hakkama saanud," vastas Ryan. "Oleksite sundinud end hakkama saama. Samuti, nagu kavatsete üksinda toime tulla ka tulevikus."

Neiu vastas ettevaatlikult:

"Tore, kui ei pea kellestki sõltuma. Tuleb õppida mitte kunagi teistele lootma."

"Mõne kohta käib see kindlasti. Teiste kohta..." Ryan ei liigutanud end, kuid tõmbus pingule, nagu valmistuks hüppeks. "Teile on vaja kedagi, Kerry. Viimase poole tunni jooksul tõestasite seda. Teile on vaja kedagi, kellele võiksite toetuda ja keda võite usaldada. Ja kui juba jutt sellele läks, siis lubage öelda veel midagi. Adrian Vohan ei oleks selleks kõlvanud, isegi mitte siis, kui ta oleks teie tunnetele vastanud."

"Kui sellel on mingi tähtsus, siis tean ma seda juba ammu," ütles Kerry. Sõnad takerdusid talle kõrisse.

"Ometi armastate teda ikka veel."

See ei olnud küsimus, vaid nentimine, kusjuures Ryani huuled kõverdusid. Äkitselt unustas neiu ettevaatuse ja vastas:

"Ei, ma ei armasta teda! Ma ei ole teda kunagi armastanud. See oli teie arvamus ja te ei andnud mulle võimalust selle ümberlükkamiseks." Kerry unustas väsimuse ja suunas mehele silmad, milles põlesid rohelised tulukesed. "Te teate väga palju, ja ometi ei tea te mitte midagi! Mulle ei ole vaja Adriani, mulle ei ole vaja teid, ma ei vaja mitte kedagi! Võite vastu vaielda nii palju, kui tahate, aga naine saab läbi ka ilma meheta. Me oleme täiesti..."

Neiu ei lõpetanud, sest nägi, kuidas Ryani näole valgus aeglaselt mõistev naeratus.

"Näib, et leedi väljendub liiga tuliselt," ütles mees leebelt, ületas hetkega nendevahelise vahemaa ja kahmas neiu sülelusse. "Jäta see vastupunnimine," ütles

ta, kui Kerry püüdis end vabastada. "Sa ei lähe kusagile, vähemalt mitte ilma minuta. No näe, nii on parem," sõnas ta, kui torm oli vaibunud. "Nüüd aga laome kõik päevavalgele, nagu oleksime pidanud juba ammu tegema." Ta kergitas neiu nägu ja sõnas võimukalt: "Tunnista üles, Kerry. Tunnista, et armastad mind sama tugevasti, nagu mina sind, või ma kisun sinust need sõnad väevõimuga välja!"

"Kogu maailmas öeldakse sellistel hetkedel "Ma armastan sind"," neiu häälest kostis lootusetust, "kui tegelikult tahetakse öelda "Ma ihaldan sind". See on kasutu, Ryan. Ma ei kõlba sellisteks suheteks – täna koos, homme lahus..."

"Kõige püha nimel!" Mees raputas teda. "Muidugi ihaldan sind, rumaluke. Tahan, et saaksid minu naiseks. Tahan, et oleksid alati minuga koos. Ma ihaldan sind nii, nagu ihaldab mees naist, keda ta armastab. Kas sa ei mõistnud midagi sellest, mida ma ütlesin?"

"Naiseks?" Kerry silmad avardusid laialt. "Sa ütlesid, et tahad mind endale *naiseks*?"

"Muidugi ütlesin." Ryani käed ja hääl rahunesid pisut. "Oo, muidugi püüdsin sellele algul vastu panna, kuid taipasin õige pea, et saatuse vastu ei saa. Punapäine rohesilmne nõid astus mu ellu juba osaliste valimise päeval ja sellest peale ei ole ma minutikski rahu saanud."

"Aga... Paula?" küsis Kerry vaikselt.

Mehe nägu kivines.

"Minu arvates on seda parem, mida vähem me temast räägime."

"Ei," vastas Kerry. "Meil on tarvis temast rääkida." Neiu tõmbas raskelt hinge. "Ega sa ometi arva, et suudan sind jagada teise naisega?"

"Arvad, et ma sinult seda nõuan?" vastas Ryan rahulikult. "Paula Vincent oli halb harjumus, millest ma juba ammu loobusin."

"Aga sa suudlesid teda pärast esietendust... ja sellele järgnenud peol olid peaaegu kogu aeg temaga koos."

"Nojah, ma suudlesin teda. Pole midagi laiduväärset selles, kui suudled seda, kellega oled koos mänginud, olgu see kes tahes. Pealegi... meid loodeti koos näha, taheti rääkida meie mõlemaga. Minu pooli ei olnud midagi rohkemat."

Ent Kerry ei olnud ikka veel vabanenud teda vaevavatest kahtlustest.

"Miks sa siis temaga täna päeval kohtusid?" küsis ta aeglaselt.

"Ma ei kohtunudki. Hoopis tema tuli minu poole." Mehe pilk oli otsekohene ja aval. "Ta oli minu pool täpselt kümme minutit, enne kui ma ta välja saatsin, ja ta ähvardas, et ma seda veel kahetsen. Ülejäänut sa tead." Ryan tegi kärsitu liigutuse. "Milleks raisata aega juttudele, kui minu tunnete avaldamiseks on hoopis veenvam vahend?"

See vahend leidus tõepoolest ning seekord ei hakanud Kerry vastu puiklema. Kui mees lõpuks embusi pisut lõdvendas, särasid Kerry silmad õnnest ning ta ei kahelnud enam selles, kui palju ta Ryanile tähendab.

"Me abiellume kohe, kui oleme kõik korda ajanud," sõnas mees kähedalt. "Ega sellest midagi ole, kui osa mesinädalaist möödub laval? Võime ju alati hiljem kuhugi minna."

"Kui sina oled minu kõrval, siis ei ole mulle üldse tähtis, kus ja kuidas me need veedame," sõnas Kerry vaikselt, libistas sõrme piki Ryani kindlat huultejoont ja lisas: "See on nagu unenägu, Ryan. Ma ei suuda ikka veel uskuda, et see toimub ilmsi."

Mehe vastus tõestas neiule tema kahtluste alusetust. Ta näpistas valusalt Kerry käsivart. Neiu naeratas ja hõõrus haiget saanud kohta.

"Oleksin pidanud olema ettevaatlikum, on ju? Mina

ei tea, kuidas ma võisin sellisesse koletisse armuda."

"Sa armusid minusse just seepärast, et olen selline koletis. Kui oleksin käitunud sinuga ettevaatlikult, oleksid vaadanud mind sama põlglikult, nagu Ray Norrist."

"Ma ei vaata Rayd sugugi põlglikult," vaidles Kerry vastu. "Ta on väga kena."

"Alustagem sellest, et see on igav sõna." Ryani silmad sähvatasid taas ja ta tõmbas neiu rinnale. "Unusta Norris. Mõtle meie tulevikule. Sa vist tahad ikka veel koos Warreniga töötada?"

"Mitte sel juhul, kui see tähendab meie kauast lahusolekut."

"Ära muretse. See ei pea seda tähendama. Me üürime sinna hooajaks maja. Sügise hakul töötan mõne nädala linnas, kuid püüan end mitte koormata nii, et ei saaks igal õhtul sinu juurde tulla. Jõuluks oled juba valmis West Endi vallutama. Ma tean näidendit, milles sa seda teed. See ei ole veel päris valmis, kuid sellest tuleb hea tükk."

Kerry toetas pea mehe laiale rinnale. Esialgu piisas talle sellest, et kuulata Ryani südametuikeid ja ta häälekõla, mis oli teda senini eemalt erutanud. Kogu maailm, mida võib jagada Ryaniga, ja kogu elu on alles ees, leidis ta.

Hulgitarnete asjus pöörduda OÜ SINGONI poole aadressil Tallinn, Paavli 6a, telefon (2) 6 60 25 93.